

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Αρ.
494

933

ΠΑΤΑΝΤΟ
ΜΕΛΕΤΗ
ΖΥΓΙΣΜΟΣ

Η ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΣ ΚΑΤΕΤΡΟΠΩΘΗ
Μεταχειρισθήτε το νέον Ίδιοσκεύασμα

CHOCOLAXINE

(ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ)

Είνε ένα καθαρτικόν που έχει άριστον γεύσιν,
αποτέλεσμα δὲ ἥπιον. Μὲ μίαν λέξιν εἶνε
τὸ ιδεώδες καθαρτικόν.

Οἱ ἰατροὶ ἀναγράφουν τὴν CHOCOLAXINE διότι εἶνε
πολὺ εὐληπτον καὶ δὲν φέρει ποτὲ γαστρικὰς ἐνο-
χλήσεις δι' αὐτὸ εἶνε ἄριστον καὶ διὰ τὰ παιδιὰ.

Ἡ CHOCOLAXINE συνιστᾶται ἰδιαιτέρως εἰς ὅσους
ὑποφέρουν ἀπὸ καθ' ἑξὶν δυσκοιλιότητα

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανίτης

Ἐγγυώμεθα ὅτι τὰ μεταξοτὰ τοῦ Κατα-
στήματος μας εἶνε ἀπὸ καθαρὰν ἰαδικὴν
ρέταξιν καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ΕΠΙΒΑΡΥΝ-
ΣΕΩΣ ἔχουμεν δὲ συλλογὴν ἐξ ἑλῶν τῶν
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἑρμοῦ 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

ODORAL !!!

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Μὴ διατίσετε νὰ δοκιμάσετε τὸ

"ODORAL."

Τὸ μόνον ἀποτελεσματικὸν κατὰ τῆς ἀφθό-
νου ἐφιδρώσεως καὶ κακοσμίας τοῦ ἰδρώτος
—εἶνε ἡγγυημένον—ἀπολύτως ἀβλαβές.

Ζητήσατε "ODORAL," παντοῦ. Δείγματα
δωρεάν Μυροπώλειον Μουσίου Πλ. Κολο-
κοτρώνη καὶ Κμα Ρουσοπούλου καὶ Μαγ-
νιώρου ὁδῶς Ἐριδῶ

Ἡ γοητεία τοῦ ὀφθαλμοῦ
ἀποδεδειγμένη τὸν ἀνδρᾶ

Κυρία μου,
Τὸ σπουδαῖον αὐτὸ ποτὶ
μερμήρατέ το, ἀπὸ οὗ ἐστὶν
Μὴ κάμειτε χυλὸν ποτὶ
συνεστὰς μὴ παναρχαῖα
ἀλλὰ ἀναισθητοῦτε τὰς ἀναι-
σθησίας.

Δοκιμάσατε τὴν ποτὶ

ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ

Ἐστὶν σπουδαῖα ποτὶ
Εἶνε λεπτὴ μὴ ὀφθαλμοῦ
Παρασκευάζεται μὴ διὰ τὴν
μύση. Ἡ ἀκρίβεια τῶν ἀναι-
σθησίας.

Ποτὶ
φαρμακία
καὶ κατασκευᾶς

Διακρίνη παρα-
καταστήρη: Κλε-
σθένους 11, Ἀθή-
ναι, Φαρμακείον Ἰ.
Μαργαρίτη. Τηλ.
24025.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΣΤΕΦΑΝΩΝ, ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΩΝ ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΩΝ
ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΗ-ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 3 Παραπλευρὸς Στρατηγίου

Εἴμεθα οἱ πλέον φθηνότεροι εἰς ὅλα

Στέφανα	ἀπὸ 25 δρχ.	ἕως 600—1000
Βαπτιστικὰ	100	1000—5500
Μπομπονιέρες	1	75—150

Προσέξαιτε, ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ βρῆτε τὰ φθηνότε-
τὰ πὺ νέα σχέδια.

ΤΙΜΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ Σ ΛΟΓΩ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

ILON
ABS-LESS SALE
Θεραπεύει
Ἐκφυσιτικὰ καὶ ἰσχυρὰ
Ἐκφυσιτικὰ Ἀνδραλίας.
Φοδινίτις, Ἰσχυρὴν ἑλιν
Φλεγματὶς Πληγὰς, Ἐκφυσιτικὰ
Ἐκφυσιτικὰ καὶ Ἰσχυρὰ
Θεραπεύει ἀνδραλίας, ἰσχυρὰ
Δοκιμαστέ, θὰ πεισθῆτε.
Πωλεῖται φαρμακεία
Lyon 5. A. FREIBURG ZÜRICH
Ἐκφυσιτικὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

τῆς ἐκδόσεως Θεσσαλονίκης ἑλ-
λιν καὶ εὐρωπαϊκῆς χρήσεως Γερμανί-
ας καὶ ἑλιν ἰσχυρὰ

ARTI

Κ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΑΝΤΗ
ἰατρὸς δερματῶν
καὶ ἐν τῇ ΝΕΑ ἑλ-
λιν, Μάγερ 28α 94
ἰΔΙΑΙΤΕΡΑ ΔΕΛΤΑ
ΣΜΑΤΑ ΔΕ ἑλ-
ΣΤΟΝ ΠΕΛΑΓΙΟΝ

"ΜΥΡΑΝΤΗ"
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΑΝΤΗ

ΚΟΛΩΝΙΕΣ
ΑΡΩΜΑΤΑ
ΚΑΛΑΥΝΤΙΚΑ
ΠΟΥΡΕΣ
ΚΡΕΜΕΣ

ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΥΚΑ

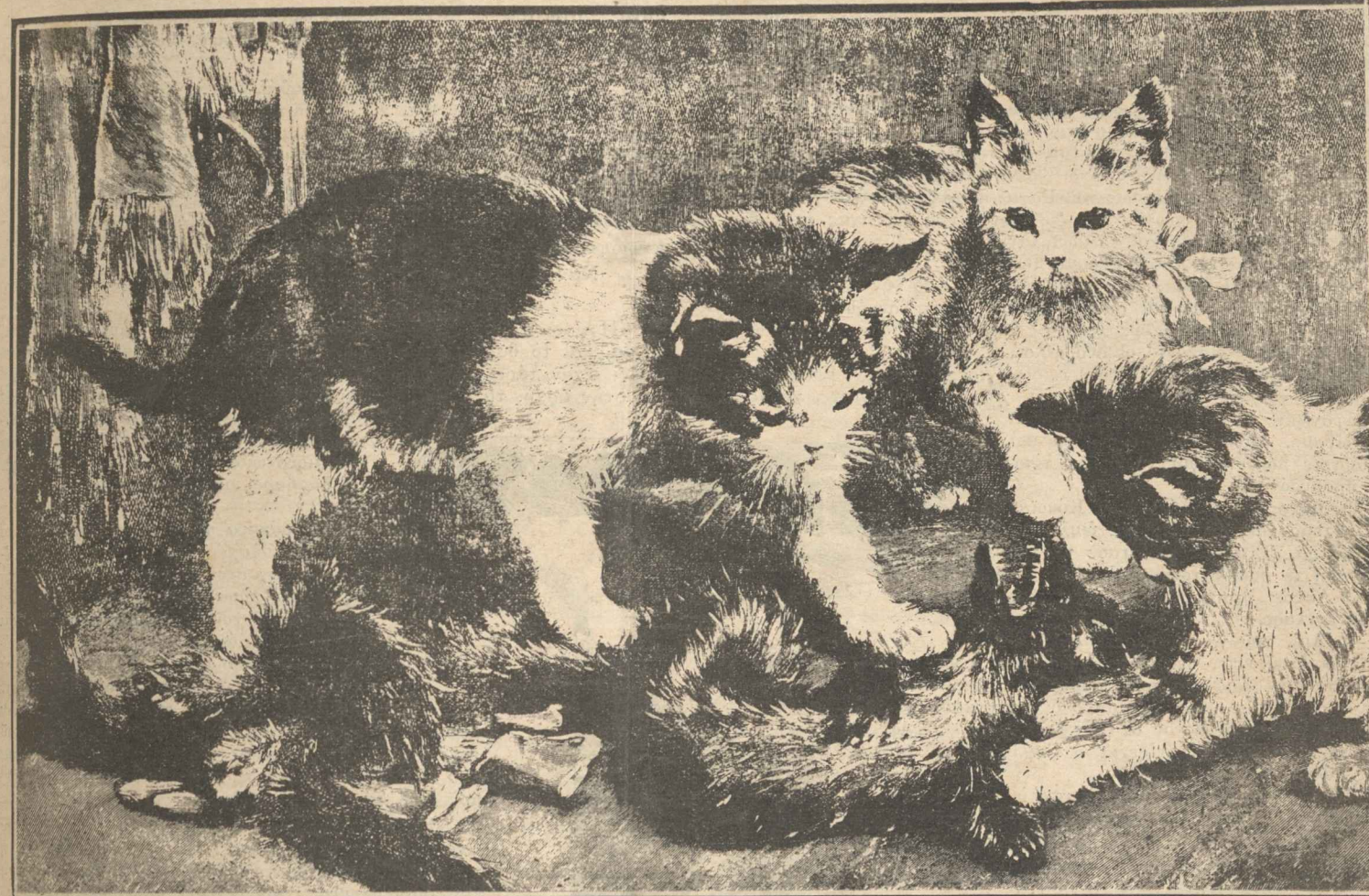
Χημικὸς

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

20 Αὐγούστου 1933

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1065

ΤΑ ΓΑΤΑΚΙΑ

(Πίναξ τοῦ Μάνουελ)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΙΘΟΓΡΑΦΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Α. ΠΑΠΑΔΗΜΑΝΤΗ

ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΛΟΥ

(Ἀνέκδοτο)

Ἐπὶ πολλὰς νύκτας κατὰ συνέθειαν ἔβλεπεν ὁ Μάνος τὸν Κορο-
νοῦ, ἐκεῖ ποὺ ἔδενε τὴν βάρκα του καθε βράδυ, κοντὴ στὰ κατάρτια
τοῦ Ἀνατολικοῦ Γιάλου, ἀνάμεσα εἰς δύο ἱψηλοὺς βράχους, καὶ γὰρ
ἀπὸ ἐνὶ παλαιῶν ἐρημιῶν κατηρητομένων — ἐκεῖ ἔστρωσε συνή-
θος τὴν νύκτα ἐπάνω στὴν πλώρη τῆς βάρκας, καὶ ἔκοιτο χορεῖτον
καὶ νανοισμένον ἔλινον τρεῖς σπιδάτες ἱψηλότερ' ἀπὸ τὸ γῆμα, θεω-
ρῶν τὰ ἄστρα, καὶ μελετῶν τὴν Ποῦλια καὶ ὅλα τὰ μυστήρια τοῦ
κόσμου — ἔβλεπε, λέγω, ἀνοικτὰ εἰς τὸ πέλαγος, ἔξω ἀπὸ τὰ δύο
ἀνδραλίας νησάκια, τὰ φιλιόμιντα ὡς σπορὶ τὸ στέμμα τοῦ ἡμιέως,
ἐν μεγαλοκίχων φῶς — κανδῆλι, φανὸν, λαμπάδα, ἡ ἄστρον πεσε-
νον — νὰ τοιροφύγῃ ἐκεί μωρὸν, εἰς τὸ βάθος τῆς μελανομένης εἰ-
κόνας ἐπάνω εἰς τὸ γῆμα, καὶ νὰ στέλῃ ἐπὶ ὥρας, φαινόμενον ὡς νὰ
ἔλπει, καὶ μένον ἀκίνητον.

Ὁ Μάνος τοῦ Κορονοῦ, λευκοῦς, φαρὰς, ἦταν ἰδόντος στὴ
μαῖα, ὡς καὶ πᾶς ἄνθρωπος. Ἀρκετὸν ἦτο ἡδὺ ὅπου ἔδενε τὴν βάρκα
τοῦ καθε βράδυ ἐκεῖ, διὰ εἰς τοὺς δύο νανοισμένους βράχους, κατὰ
ἀπὸ τὸ ἐρημιῶν ἐκείνου, τ' ὀλόφθον ἀνιχνὸ γάτασμα, τὸ ὅποιον εἶ-
πε φησὶν ὅτι ἦτο στοιχειωμένον. Ἐκαλεῖτο κοινὸς τῆς Λουλιόδος τὸ
Καλὸν, Διὰ; Κανεὶς δὲν ἤξευρεν. Ἡ ἂν ἰσχυρὸν ὀλίγα γράδια,
ἐλαδίζω, ἡ καὶ δύο — τρεῖς γέροι, γνωρίζοντες παλαιὰς ἱστορίας, εἰς
τὸν τόπον, ὁ Μάνος δὲν ἔπαινε εὐκαρίας νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ.

Ἐβλεπε, βραδιὲς τώρα, τὸ παραδόξον ἐκεῖνον μεμαρμασμένον φῶς,
νὰ τρεῖν καὶ νὰ φέγγῃ ἐκεῖ εἰς τὸ πέλαγος, ἐνὸς ἤξευρεν ὅτι δὲν ἦτο
ἐκεῖ κανεὶς φῶς. Ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶχε φροντίσει δι' αὐτὰ τὰ
πράγματα εἰς τὰ μικρὰ μέρη τὰ μὴ ἔχοντα ἰσχυρὸς δυνεῖς.

Τὶ λοιπὸν ἦτο τὸ φῶς ἐκεῖνο; Ἐπὶ ἀνέκδοτον ἐπὶ ἀνέκδοτον, ἐπὶ
ἀνέκδοτον κατημερινὸς ἐπὶ
νὰ τρεῖν καὶ νὰ φέγγῃ ἐκεῖ εἰς τὸ πέλαγος, ἐνὸς ἤξευρεν ὅτι δὲν ἦτο
ἐκεῖ κανεὶς φῶς. Ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶχε φροντίσει δι' αὐτὰ τὰ
πράγματα εἰς τὰ μικρὰ μέρη τὰ μὴ ἔχοντα ἰσχυρὸς δυνεῖς.

τὴν νύκτα, νὰ πλένῃ τὰ μεσάνυχτα, διακόπτον τὸν μακάριον ἔλινον
τοῦ, καὶ τοὺς νεμβασίους τοῦ ποτὶ τ' ἄστρα καὶ τὴν Ποῦλια, νὰ γρά-
σῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ, νὰ ἰδῇ τὴν εἶναι, καὶ ἐν ἀνάγκῃ, νὰ τὸ κατηρῆται τὸ
μυστηριώδες ἐκεῖνο φῶς. Ὅθεν ὁ Μάνος, ἐκείνη ἡτο ἀσθενὴς ἄν-
θρωπος, καθὼς εἶποιεν, νέος εἰσοσπῆς, ἐκείνου ἐπὶ κοινὸν καὶ τὸν
Γιάλιν τῆς Φαράνας, δέκα ἔτη μετὰ τὴν ἐκδόσιν τοῦ, ἀπὸ τοῦ διηγήθη
τὸ νικητηρὸν βράδι τοῦ, διὰ νὰ τοῦ γὰρ συντροφεῖν εἰς τὴν ἀσκη-
θὴ ἐκδόσιν.

Ἐπὶ μίαν νύκτα, ὅταν ἡ νύκτις ἦτο ἐννέα ἡμερῶν, καὶ ἔμελλε
νὰ δύσῃ πρὸς τὴν νύκτα μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τὸ φῶς ἐφαίνετο ἐκεῖ, ἀκί-
νητον, ὡς κατηρῆται, ἐνὸς ὀλοῦτος κοινὸς δυνεῖς κατηρῆται ἡρε-
μα πρὸς δυνεῖς καὶ ἔμελλε νὰ κοινὸν ὀλοῦτος τοῦ δυνεῖς. Ὅσο ἔλπειν
αὐτὸ μετὰ τὴν βάρκα, τόσο τοῖς ἐκείνῃ, γοῖς νὰ νικητὴ ὀλοῦτος
νῶς, ὁ μυστηριώδης κοινὸς. Ἐκείνου δυνεῖς εἰς τὰ κοινὰ, ἐκείνου
τῶν. Τὸ φῶς ἐφαίνετο, ἐφαίνετο ἀπὸ τοῦ ὀλοῦτος. Ἡτο
ἀνέκδοτον. Τέλος ἔγινεν ἀνέκδοτον ἀπὸ τοῦ ὀλοῦτος.

Ὁ Μάνος, μὲ τὸν Φαράνα, ἐκείνου πολλοὺς σταθμούς. Ἀν-
τὴν νύκτα, ὅταν ἡ νύκτις ἦτο ἐννέα ἡμερῶν, καὶ ἔμελλε
νὰ δύσῃ πρὸς τὴν νύκτα μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τὸ φῶς ἐφαίνετο ἐκεῖ, ἀκί-
νητον, ὡς κατηρῆται, ἐνὸς ὀλοῦτος κοινὸς δυνεῖς κατηρῆται ἡρε-
μα πρὸς δυνεῖς καὶ ἔμελλε νὰ κοινὸν ὀλοῦτος τοῦ δυνεῖς. Ὅσο ἔλπειν
αὐτὸ μετὰ τὴν βάρκα, τόσο τοῖς ἐκείνῃ, γοῖς νὰ νικητὴ ὀλοῦτος
νῶς, ὁ μυστηριώδης κοινὸς. Ἐκείνου δυνεῖς εἰς τὰ κοινὰ, ἐκείνου
τῶν. Τὸ φῶς ἐφαίνετο, ἐφαίνετο ἀπὸ τοῦ ὀλοῦτος. Ἡτο
ἀνέκδοτον. Τέλος ἔγινεν ἀνέκδοτον ἀπὸ τοῦ ὀλοῦτος.

— Δὲν εἶνε φῶς, δὲν εἶνε φῶς, δὲν
— Καὶ τί εἶνε;
— Εἶνε...

Ὁ Γιάλιν, τῆς Φαράνας δὲν ἤξευρεν τί νὰ εἴπῃ.
τὴν νύκτα τῆς νύκτος ἡμέρας, καὶ πᾶν δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας μετὰ
αὐτὴν, οἱ δύο νύκτις κατηρῆσαν ἐκ νέου ἐκδόσιν. Πάντοτε ἔδενε
πᾶν τὴν μυστηριώδη κοινὸν νὰ κοινὸν εἰς τὰ κοινὰ, ἔλπειν
ἐπὶ κοινὸν αὐτὸ, τόσο τὸ δ-
μα ἐκείνῃ. Καὶ τέλος, ἐγί-
νετο ἀνέκδοτον. Τὶ ἀνέκδοτον;

Εἰς μίαν νύκτα, ὅταν ἡ νύκτις ἦτο ἐννέα ἡμερῶν, καὶ ἔμελλε
νὰ δύσῃ πρὸς τὴν νύκτα μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τὸ φῶς ἐφαίνετο ἐκεῖ, ἀκί-
νητον, ὡς κατηρῆται, ἐνὸς ὀλοῦτος κοινὸς δυνεῖς κατηρῆται ἡρε-
μα πρὸς δυνεῖς καὶ ἔμελλε νὰ κοινὸν ὀλοῦτος τοῦ δυνεῖς. Ὅσο ἔλπειν
αὐτὸ μετὰ τὴν βάρκα, τόσο τοῖς ἐκείνῃ, γοῖς νὰ νικητὴ ὀλοῦτος
νῶς, ὁ μυστηριώδης κοινὸς. Ἐκείνου δυνεῖς εἰς τὰ κοινὰ, ἐκείνου
τῶν. Τὸ φῶς ἐφαίνετο, ἐφαίνετο ἀπὸ τοῦ ὀλοῦτος. Ἡτο
ἀνέκδοτον. Τέλος ἔγινεν ἀνέκδοτον ἀπὸ τοῦ ὀλοῦτος.

φίλων, με την δάσκα. Ο Άμπος ο Κόκοις, άνθρωπος πενηντάχρονος, είχε διαβάσει πολλά παλαιά βιβλία, με τα όλητα κολλυβογράμματα που ήξευρε, και έγινε φιλόσοφος με πολλές γνώσεις σοφίας, αίνους υπήρξαν το πλάι. Έκαστο δὲν την νύκτα ἀγωνιζόντων, σιμά εἰς τὸ παρὰθρόνον του, βλέπον πρὸς τὴν Βάσσαν, καὶ τότε ἐδιόδατο τὰ βιβλία του, τότε ἐξέβιασε πρὸς τὰ ἄστρα καὶ πρὸς τὰ κήματα. Ἡ καλὴ αὐτοῦ, ὅπου ἔφημος καὶ μόνος ἐκατοικοῦσε, ἔκειτο ὀλίγους ὁράχους παραπέρα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Λουλουδίας, ὅπου ἔδενε τὴ δάσκα του ὁ Μάνος, ἀνάμεσά εἰς τὸ σπίτι τῆς Βάσας τοῦ Ραγιά καὶ τῆς Γκαβαλογίας.

Μίαν νύκτα, ὁ Κορονίδης καὶ ὁ ἔγγονος τῆς Φαυόνας ἠτοιμάζοντο νὰ λίσουν τὴν δάσκα, καὶ νὰ κολλητήσουν, τετάρτην φοράν, διὰ νὰ κινήσουν τὸ ἀσύλληπτον θηροκίον.

Ὁ Άμπος οὐδέποτε εἶδεν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν καλὴν του φονδὸν ἀσπρὸν σκοφὸν καὶ ὀρώσαν μακρὸν, ὅπως ἐκινήθη κατ' ὄκνον, ἐπὶ δὲ δύο-τρεις ὁράχους πρὸς τὰ ἐκεῖ, καὶ ἔφθασε παραπάνω ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἰσέλασαν οἱ δύο φίλοι.

— Γὰ πού, ἀν' ἑλὼς ὁ Θεός, παιδιά; τοὺς φώναξεν. Εἶνε βραδείες τὸν ποὺ τρέχετε ἐξὸ ἀπὸ τὸ λυγρὸν, χωρὶς νὰ γυαλίσετε, χωρὶς νὰ πυροφανήσετε — καὶ τὰ φράμα σας δὲν τὰ εἶδατε. Μήπως σὰς ἀνείρετε καὶ σὰφτετε ποὺθεν γὰ νὰ βοηθεῖτε τίποτε θησαυρόν;

Ὁ Μάνος παρεκάλεσε τὸν Κόκοιαν νὰ κατεβῇ παραπάνω καὶ νὰ ὁμιλῇ σιγανότερα. Εἶτα δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ διηγήθῃ τὸ ὄραμά του.

Ὁ Άμπος ἤκουσε μετὰ προσοχῆς. Εἶτα ἐγέλασε.

— Αἰ, πού νὰ τὴν ξέρετε αὐτὰ εἰς οἱ νύκτες, εἶπε, σείων σφοδρῶς τὴν κεφαλὴν. Τὸν παλαιὸν καὶ τὸν νεώτερον, σάν αὐτὸ πού εἶδες, Μάνο, τὰ ἔβλεπαν ὅσοι ἦσαν καθαροί, τὸν αὐτὸν δὲν ἔβλεπον μόνον οἱ ἐλαφροίσκαιοι. Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε. Τὸ εἶδε καὶ ὁ Γαλιός, αὐτὸ πού λές πὺς ἔλεπες;

Ὁ Γαλιός ἠγαγὰσθῃ με συστολὴν κατωτέραν τῆς ἡλικίας του νὰ ἐμολογήσῃ ὅτι δὲν ἔβλεπε τὸ φῶς, περὶ οὐδ' ὁ λόγος, ἀλλ' ἐπειθετο εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Μάνου, ὅπως ἔλεγεν ὅτι τὸ βλέπει.

Ὁ Κόκοις ἤκουσε τότε νὰ διηγήται:

— Ἀκούστε νὰ σὰς πῶ, παιδιά. Ἐγὼ, πού με βλέπετε, ἔφθασα τὴν γυναικα Κοράνη τοῦ Ραγιά, τὴν μακρὴν αὐτῆς τῆς Βάσας τῆς γειτόνισσας, καὶ τὴν μάναν τῆς Γκαβαλογίας, ἀκόμα καὶ ἄλλες γυναικίς. Μοῦ εἶχαν διηγήθῃ πολλὰ πρῶτα, παλαιὰ πρῶτα, καὶ τὸν αὐτὸ πού θὰ σὰς πῶ τώρα.

«Βλέπετε αὐτὸ τὸ χάλασμα, τὸ Καλὸν τῆς Λουλουδίας, πού λένε πὺς εἶνε στοιχειωμένο; Ἐδὼ τὸν παλαιὸν καὶ τὸν νεώτερον ἐκατοικοῦσε μία κόρη, ἡ Λουλουδία, ὅπου τὴν εἶχαν ὀνομάσει γὰ τὴν ἐμμορφιά τῆς, ἔλαμπε ὁ ἥλιος, ἔλαμπε καὶ αὐτὴ — μαζὺ με τὸν πατέρα τῆς τὸ γέρο Θεοῦ — ἑλληνικὰ τὸν ἔλεγαν Θεοῦ — ὅπου ἐκινήθησαν ὅλους τοὺς ὁράχους καὶ τὰ Στοιχεῖα με τὴν ἀσμενία σαγίττα καὶ με φαρμακωμένα βέλη. Ἐνα βασιλόπουλο ἀπὸ τὰ ξένα τὴν ἀγάπησε τὴν ὀμορφὴν Λουλουδίας. Τῆς ἔδωκε τὸ δαχτυλίδι του, καὶ ἐκίνησε νὰ πάη στὸ σέφρι καὶ τῆς ἔταξε με ὅρκον ὅτι, ἂν νικήσει τοὺς βαρβάρους, τὴν ἡμέραν πού θὰ γεννηθῇ ὁ Χριστός, θὰ ἔρῃ νὰ τὴν στεφανώθῃ.

«Ἐπὶ τὸ βασιλόπουλο, ἔκεινεν ἡ Λουλουδία, οἰχόμενος τὰ δάκρυά της στὸ κῆμα, σὺν ἀέρα στέλνοντας τοὺς στεναγμούς της, καὶ τὴν προσερχθὲν στὰ οὐράνια, νὰ βγῇ νικήτης τὸ βασιλόπουλο, νὰ ἔρῃ ἡ ἡμέρα πού θὰ γεννηθῇ ὁ Χριστός, νὰ γινῇ ὁ πιστικὸς της νὰ τὴν στεφανώθῃ.

«Ἐφῆσε ἡ μέρα πού ὁ Χριστός γεννᾶται, Ἡ Παναγία με ἄσπρα φτεροῦ πρόσωπο, χωρὶς πόνο, χωρὶς βόθρεια, γέννησε τὸ Βρέφος μετ' ἐπὶ σπηλῆ, τὸ ἔσπρωξε, τὸ ἐπαγαγόντα με χροῖα, καὶ τὸ βάλε στὸ παχνὶ γὰ νὰ τὸ κοιμήσῃ. Ἐνα βοῦδά καὶ ἕνα γαϊδουράκι ἐσώσαν τὰ χνῶτα τους στὸ παχνὶ, καὶ ἐκινήσαν μαζὰ νὰ ζεστάνουν τὸ Θεοῦ Βρέφος. Νά, τώρα φάσθῃ τὸ βασιλόπουλο νὰ πάη τὴ Λουλουδίαν!

«Ἦσαν οἱ βοσκοί, δύο γέροι με μακρὰ ἄσπρα μαλλιά με τὶς μαγκιὲς τους, ἕνα βοσκὸν με τὴν φλογέρα μαλλιά με τὶς μαγκιὲς τους, καὶ ἕσαν καὶ ἐπρόσβυναν τὸ Θεοῦ Βρέφος. Εἶχαν ἰδοὶ τὸν ἄγγελον ἄσπρα-πρόσωπο με χρυσογάλα λαλὰ λευκὰ φτερά, εἶχαν ἀκούσει τ' ἄγγελον τοῦ Θεοῦ: Ἐκινήσαν γονατιστοί, μ' ἐκστατικὰ

μάτια, κάτω ἀπ' τὸ παχνὶ, πολλὴν ὥρα, καὶ ἔλατρεναν ἀγρυπνᾶν τὸ θάμμα τὸ οὐράνιο. Νά! τώρα φάσθῃ τὸ βασιλόπουλο νὰ πάη τὴ Λουλουδίαν!

«Ἐφῆσαν καὶ οἱ τρεῖς Μάγοι καβάλλα σὶς καίριες τους. Εἶχαν χρυσὲς μῖτρες στὸ κεφάλι, καὶ ἐφοροῦσαν μακροὺς γοῦνους με πορφυρὰ καυκάσκι. Καὶ τ' ἄσπερα ἕνα λαμπρὸ χρυσοῦ ἄσπερ, ἐκινήσαν καὶ γάθονε πάνω στὴν οὐρὰ τῆς Σπηλῆς, καὶ ἔλαμπε με γὰρ σὺν φῶς, πού παρᾶμεινε τῆς νύκτος τὸ σκοτάδι. Οἱ τρεῖς βασιλεῖς γὰρ ἐπέβυναν ἀπ' τὶς καίριες τους, ἐκινήσαν στὸ Σπήλαιο, καὶ ἔπειτα καὶ ἐπρόσβυναν τὸ Παῖδι. Ἀνοῖξαν τὰ πλοῦσα τὰ διστάζοντες, καὶ ἐπρόσβυναν ὁδὸν, χρυσὸν καὶ λίθον καὶ ἀμύμον.

— Νά! τώρα φάσθῃ τὸ βασιλόπουλο, νὰ πάη τὴν Λουλουδίαν!

«Πέρασαν τὰ Χριστούγεννα, τελειώθηκε τὸ μυστήριον, ἔγινε ἡ στήλη, καὶ τὸ βασιλόπουλο δὲν ἦρθε νὰ πάη τὴν Λουλουδίαν! Ὁ βασιλεὺς εἶχαν πάρει σὺν τῷ τῷ βασιλόπουλο. Τὸ φροσάτο του εἶχε περᾶσει στὴν ἀρχὴ, τὰ φλαμιντοῦρα του εἶχαν κινήσει με ἀλαλῶν τὰ πλοῦσα τὸν βαρβάρων. Τὸ βασιλόπουλο ἔχε κινήσει με ἀσφάτη ὁμῶς, ἀπὸ τὸ μούστομα καὶ στὴ μὴν τῆς νύκτος. Οἱ βαρβάρους με δόλο τὸ εἶχαν ἀρπάξει!

«Τὰ δάσκα τῆς κόρης ἐκινήσαν τὴν νύκτα τ' ἀμύμον, οἱ ἀντανατολῆς τῆς ἐκινήσαν στὸν αἶρα, καὶ ἡ κορονή τῆς ἐπῆσε πίσω στὴ γῆ, χωρὶς νὰ φάσθῃ στὸν θρόνον τοῦ Μεγαλόδοντος. Ἐνα λουλουδάκι ἀσπρὸ, μοσχολογία, φῶς τὸν ἀνάμεσά στοὺς δύο αὐτοὺς ὁράχους, ἀπὸ τὸν λέν ἄνθος τοῦ Γαλιός, ἀλλὰ μὰ δὲν τὸ βλέπει.

Καὶ τὸ βασιλόπουλο, πού εἶχε πᾶσι στὰ χερά του βαρβάρους, ἐπρόσβυναν νὰ γίνῃ Σαῖνα, φῶς τὸν πελάγους γὰ νὰ φτάσῃ ἐκινήσει, ὅς τὴν ἡμέρα πού γεννᾶται ὁ Χριστός, νὰ φάσθῃ τὸν ὁράχον πού εἶχε δώσει στὴ Λουλουδίαν.

«Μερικοὶ λένε πὺς τὸ ἄνθος τοῦ Γαλιός ἔγινε ἄνθος ἀπὸ τὸ κῆμα. Κι' ἡ Σαῖνα ἐκινή, ἡ φῶς τὸν πελάγους πού εἶδες, Μάνο, εἶνε ἡ φῶς τὸν βασιλόπουλο, πού ἐκινήσε, οὐδὲν ἔλαμπε στὰ πόδια τῆς σκληρίας καὶ κανεὶς δὲν τὴν βλέπει πλέον, παρὰ μόνον ὅσοι ἦσαν καθαροὶ τὸν παλαιὸν καὶ οἱ ἐλαφροίσκαιοι στὰ χροῖα μας.

† ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΑΜΑΝΤΗΣ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ

— Ἡ ἀξία τῆς ὀμορφίας φανεροῦται μέσα στὴν ἡμέρα. Ἡ ἀξία τῆς ψυχῆς μέσα στὴν νύκτα.

— Ἀνατόλ Φρανς

— Ἡ χάρις εἶνε αὐτὴ τὸ ἀναπόσπαστο ἀπὸ τὴν γυναικα.

— Ρισελιέ

— Ἡ χάρις εἶνε αὐτὴ τὸ ἀναπόσπαστο ἀπὸ τὴν γυναικα. Χαρακτηριστικὸς εἶνε μοναχὰ μία ζωντανὴ βαρβάρους.

— Γ. Ντ' Ἀνούντιο

— Ἡ χάρις εἶνε ὁ κάλλος τοῦ ἀνθρώπου τῆς ὀμορφίας.

— Μασσόν

— Ἡ ὀμορφία περιβάλλεται συχνὰ ἀπὸ κάποια φρεσύντητα. Ἡ χάρις εἶνε αὐτὴ τὸ ἀναπόσπαστο ἀπὸ τὴν γυναικα.

— Τσεχόφ

— Ἡ ὀμορφία μπορεῖ νὰ τὴν ἔχῃ καὶ ἕνας ἄνθρωπος. Τὴν χάρις εἶνε αὐτὴ τὸ ἀναπόσπαστο ἀπὸ τὴν γυναικα.

— Μπρέντφορ

— Ἡ ὀμορφία εἶνε αὐτὴ τὸ ἀναπόσπαστο ἀπὸ τὴν γυναικα. Χαρακτηριστικὸς εἶνε μοναχὰ μία ζωντανὴ βαρβάρους.

— Λαίδη Χάμιλτον

— Ἡ ὀμορφία μπορεῖ νὰ λάβῃ συναίσθησι τοῦ ἑαυτοῦ της. Ἡ χάρις εἶνε αὐτὴ τὸ ἀναπόσπαστο ἀπὸ τὴν γυναικα.

— Ζῆν

— Ἡ ὀμορφία εἶνε τὸ ἐπικὸ στοιχεῖο στὴν γυναικα, ἡ χάρις εἶνε τὸ λυγρὸ.

— Βιτάλ

— Μπροστά στὴν ὀμορφία κλίνει κανεὶς τὸ γόνυ. Τὴν χάρις εἶνε αὐτὴ τὸ ἀναπόσπαστο ἀπὸ τὴν γυναικα.

— Α. Α. Δουμάς

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Η. Ρ., Κριεκούσαν. — Ἡ ἑλὴς ἐξαλείφονται μετὰ τὸν ἡλεκτρισμό.

Γὰ τὶς ρυτίδες καὶ τὸ ἡλικία, σὰς συνιστᾷ τὸ ἔξῃς πολὺ ἀφελίμο κατὰλασμα:

Χτυπάτε καλὰ τὸ ἀσπράδι ἐνὸς αὐτοῦ, προσθέτετε ταλὰν ἕνα τέταρτον κονταλιὸ τοῦ γλυκοῦ σάκχου, ἕνα κονταλὶ δόρακα καὶ λίγη ἀφρόκρεμα γάλατος, τ' ἀνακατεῖτε ὅλα καλὰ καὶ ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας. Ἐπειτα ἀπὸ πέντε-ἑξή ὥρες, ξεπλένετε με γλυκὸ νερό.

Νί κ η ν Β. Σ., Ἐνταῖθα. — Μάλιστα, ὁ χυμὸς τοῦ πορτοκαλιοῦ εἶνε πολὺ ἀφελίμος γὰ τὸ δέμα καὶ μπορεῖτε νὰ τὸν μεταχειρίζεσθε ἀφρόδως, ἀνακατεμένον με λίγο πολὺ φρέσκο γάλα.

Τα κ τ ι κ η ν Ἀ ν α γ ν ὼ σ τ ο ι α ν, Σπάρτην. — Μεταχειρισθῆτε καὶ ἐσεῖς τὸ κατὰλασμα τὸ ὁποῖο συνιστᾷ καὶ στὴν φιλὴν Η. Ρ.

Σ π ε λ λ α ν Χ., Χαλκίδα. — Γὰ τὸ χυμὸ τοῦ πορτοκαλιοῦ, μεταχειρισθῆτε τὸ μῖγμα μετὰ τὴν ἑλὴν καὶ τὸ λεμόνι, γὰ τὸ ὁποῖο ἔχω γράψει λεπτομερῶς σὲ προηγούμενα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου».

Γὰ τὶς λευχίνες σὰς συνιστᾷ τὴν ἑξῆς πομίδα:

Vaseline 20 gr.
Zanoline 10 »
Oxyde de zinc 0.50 »

Δὲν μοῦ γράφετε ἂν τὸ δέμα σας εἶνε ξηρὸ ἢ λιπαρὸ, γὰ νὰ σὰς συνιστῶ τὴν κατὰλληλὴ ἀλοιφή.

Ἀφοῦ εἴστε πολὺ μελαχροινὴ, νὰ μεταχειρίζεσθε ἕνα ροῦζ, τὸ ὁποῖο νὰ κλίνει πρὸς τὸ πορτοκαλλί.

Ε λ π. Ν., Ἐνταῖθα. — Ὁ ἀνακατεῖτε καλὰ, ἕνα χροκὸν αὐτοῦ μετὰ κονταλὶ τοῦ γλυκοῦ λαδοῦ πρώτης ποιότητος καὶ πέντε-ἑξή σταγόνας λεμόνι. Ὁ ἀλείφετε με αὐτὸ τὸ μῖγμα τὸ πρόσωπό σας, καὶ μετὰ ἑξή ὥρες, δὴ ἀφαιρέσετε σιγά-σιγά με τὸ χεῖρ σας τὸν κίτρινον φλοιὸ πού θὰ ἔχῃ σχηματισθῇ ἐπάνω στὸ δέμα σας.

Τ ξ ι ν α ν, Ἀλεξάνδρειαν. — Ἐφ' ἑσὺ δὲν θὰ εἶνε τῆς μόδας τὰ ἰσπανικὰ σάλια, ἀλλὰ τὰ μικρὰ παλτοῦδάκια, σὲ σχέδιο μπολερό «φλοῦ», χωρὶς μανίκια, ἀπὸ ὑφασμα ἀσπρὸ μετὰ τὸ φρέσκο, ἢ διαφανετικόν.

Ἀπὸ τὸ ντεμοντέ μαῦρο μεταξοτὸ σας φέρεμα, μπορεῖτε νὰ φτεριάσετε ἕνα παλτοῦδάκι καὶ ἕνα τιρκιὰν ἀσπρὸ, ἢ μὰ τσάντα.

Κ α ρ ο ι α ν. — Μπορεῖτε νὰ φορέσετε θανασίαν, καὶ τὸ καλοκαίρι, πάντως τὰ βράδια, τὸ βελουδένιο ὁδὸ κατελλὰ σας, σὲ σχέδιο μπερέ. Θὰ πηγαίνῃ πολὺ ὀραία μετὰ φέρεμα μαῦρο, μπλε-μαρὸν, κίτρινον καὶ ἀσπρὸ.

Γὰ τὸ διπλοσάγωνο σὰς συνιστᾷ τοιαύτῳ τοιαύτῳ μασάζ καὶ πρῶτον καὶ νὰ κομίσετε σὲ χαμηλὸ προσκέφαλο.

ΧΑΡΙΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Συνταγὴς γὰ ἀσπρὰ ποὺντα καὶ γὰ χροκόν, θὰ ἔχετε ἰδοὶ πολλὰς φορές ἡδὴ στὴν παρούσα στήλη, ἀφοῦ τὴν παρακολουθεῖτε με τόσο ἐνδιαφέρον.

Ὅσο γὰ χροῖα, γράψτε μοῦ ἂν τὸ δέμα σας εἶνε λιπαρὸ ἢ ξηρὸ.

Ε σ μ ε ρ ὸ λ δ α ν, Ἐνταῖθα. — Μεταχειρισθῆτε τὸ μῖγμα μετὰ τὴν ἑλὴν καὶ τὸ λεμόνι, ἢ τὸ ἔξῃς ἀποφελωτικόν:

Bisulfite de chaux 2 gr.
Glycerole d' amidon 1 »
Amidon 1 »

Κ α λ α ρ ὸ λ δ α ν, Ἐνταῖθα. — Ναι, θὰ φορεθῶν ἐφέτος καὶ τὰ ὁλοένα φρεσάτα ἀπὸ χροῖα, ἀπὸ λυγρὸ ἀπὸ σιγανὸ καὶ ἀπὸ βατίστα, με ζενθήντα ἀγνῶτα, ὁλοκαὶ πορτὸ.

Θὰ εἶνε τῆς μόδας καὶ ἡ ἀσπρὴ πάντες καὶ τὰ ἀσπρὰ παλτοῦδα. Ὅχι, δὲν πέρασε ἡ μόδα τῶν τιρκιὰν, ἀλλὰ τὰ ἐντελῶς νεά, δὲν ἔχουν καθόλου καλὸτητα. Εἶνε ἀπλῶς μὰ τορσάνα ἀπὸ πορτοκαλλί σατέν λαζέ, ἢ ὁποῖα περιβάλλει σὺν γιολάντα τὸ κεφάλι, ἀφ' ὧν τὰ μαλλιά ἀναστὰ. Ἐάν θέλετε, ὀλίγη ἀπὸ ἐπάνω ἕνα βέλο, ἢ μὰ διατέλλα.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸν τιρκιὰν αὐτὸ εἶνε ἡλίον γὰ βοσκὴν ἀντανατολῆς.

Νί ν ε τ τ ι ν, Νέα Ὑόρκην. — Γὰ νὰ σὰς εἴη τὸ δέμα τοῦ σώματος σας, νὰ κινήτε μέσα στὸ νερό τοῦ μπανιου σὰς τὸ ἔξῃς μῖγμα:

Λιναρὸ ξύδι 200 γραμμάρια
Βάμμα βενζίνης 200 »
Βάμμα γαζακίου ὁδοῦν 200 »

Ρί τ α α ν. Καθὼς ἔχω γράφει ἐπανειλημμένως, πού ἀφελίμος γὰ τὶς λευχίνες εἶνε ἡ ἐπαλειψὴ με πρώτης ποιότητος βελουδένα.

Φροντίστε νὰ παρῶντε γὰ νὰ ἐξαλείψωσιν ἡ ρυτίδες, καὶ κανεὶτε τοιαύτῳ μασάζ με ἐλάχιστον ἀμυγδαλόλαδο. Ὅσο γὰ τὰ μαλλιά σας, νὰ τὰ λούετε με χροκὸν αὐτοῦ, καὶ νὰ τὰ ξεπλένετε με ξυδι.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

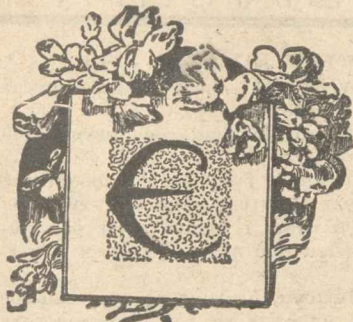
Ἡ παραπάνω εἰκόνα δείχνει πὺς μποροῦμε νὰ μεταβάλλωμε σὲ μοντέρνα φρούστα ἕνα ντεμοντέ μας ἐπακροφῶν.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟ

("Άρθρο του Γάλλου E. A. SPOLL)

ΙΝΕ κάμποσα χρόνια που γνωρίζαμε από τη Σιώνη. Ανάμεσα όμως Σιώνης και Πειραιά μας έπιασε τέτοια φουρτούνα, που εκινδυνεύσαμε να πνιγούμε. 'Η θάλασσα είχε σπάσει το μόνι του πλοίου κι' ύστερ' από αγονία πολλών ωρών και υπεράνθρωπες προσπάθειες του πληρώματος, ο πλοίαρχος κατόρθωσε να ποδίση το πλοίο σ' ένα λιμάνι της Κρήτης, στο 'Ηράκλειο. Οι ταξιδιώτες έβλοι σχεδόν είχαν πέσει ανάστροφοι από τη ναντία και τη ζάλη στις καμπίνες τους. Μόνο ένας 'Εγγλέζος κι' εγώ ξανάγαμε συντροφιά του πλοίαρχου στη γέφυρα.

—Νά δοξάζουμε το Θεό που γλυτώσαμε, ος, φροντίζοντας στο λιμάνι του 'Ηρακλείου. Τώρα σάς το λέω, εινε θαύμα πως εγλυτώσαμε... 'Εποφελήθηκε όμως της περιπέτειας αυτής, για να επισκεφθίτε τ' αξιοθέατα μέρη του τόπου, όπου να διορθώση τις βλάβες του το πλοίο και να φτιάσση ο καρός... —Τί αξιοθέατα υπάρχουν εδώ κοντά; ερώτησεν ο 'Αγγλος συνταξιδιώτης μου.

—Πολλά, και της αρχαίας εποχής, και της εποχής των Βενετών, μα ποό παντός ο περίφημος Λαβύρινθος; —Μα υπάρχει πράγματι Λαβύρινθος; Σώζεται; —Ανα γήτε θα δοήτε κανένα οδηγό να σάς πάη ως εκεί.

Αποθιβασθήκαμε πράγματι και βρήκαμε κάποιον από τους 'Ελληνες κατοίκους του 'Ηρακλείου που μιλούσε λίγα γαλλικά κι' εδέχθηκε να μας οδηγήση ως το Λαβύρινθο. 'Αγώγισσε δυο μουλάρια, γιατί η απόστασις από το 'Ηράκλειο εινε κάμποσες ώρες δρόμο πάνω σε βουνά.

Επειδή δε εξεκίνησαμε αργά, αναγκασθήκαμε να μείνουμε το βράδυ στο μοναστήρι των 'Αγίων Δέκα, που εινε χτισμένο κοντά στα ερείπια της αρχαίας πόλεως Γόρτινος.

Το πρωί επιρρισε ένα μονοπάτι που έστρωγογύριζε σε κακοτοπιές και στο όποιο τα μουλάρια μας με δυσκολία προχωρούσαν. 'Υστερ' από μερικόν ωρών πορεία εφτάσαμε στην είσοδο του Λαβυρινθίου που άνοιγαν στην πλαγιά ενός λόφου.

Όπως εινε γνωστό, στον Λαβύρινθο μέσα κατοικούσαν ο Μινώταυρος και τον έφτιασαν ο Δαίδαλος κατά διαταγή του Μίνωος, με τέσσεσ απορρές και τόσο βαθεία στη γή, ώστε ο Θησέας μπαίνοντας να σκοτώσση τον Μινώταυρο δεν θάβρισκε την έξοδο να ξαναβγίη, αν ή 'Δοιόδη δεν του δινε τον μίτο ο γ, ένα κομβάρι νήμα δηλαδή που εξέτλιγε πάλι, όπου να βγίη έξω.

Επίρρισε κι' εμείς ένα κομβάρι σπάγγο, δέσαμε την άκρη σ' ένα δέντρο κοντά στην τρύπα, κι' προχωρήσαμε μέσα, ξεπλύνοντας το κομβάρι. 'Εσώβαμε για να προχωρήσουμε και κατηγορούσαντες λίγο μέσα σ' εκείνον τον στενό και σκοτεινό διάδρομο, εφτάσαμε σ' ένα μέρος σαν δωμάτιο, μάρμορες έντεκα και πλάτος ογτώ περίπου μέτρων. Μία πόρτα οδηγούσε βαθύτερ' ακόμη, αλλά για να προχωρήση κανείς έπρεπε να σκύβη, ώστε να σέρνεται σχεδόν με την κοιλιά. Δεξιά κι' αριστερά άρχιζαν άλλες στοές.

—Υστερ' από αρκετής ώρας περιλάνθησι μέσα σ' αυτές τις στοές, φτάνει κανείς σε δεύτερη αίθουσα, όπου βλέπει να στήζη νερό από πάνω και να σχηματίζη στύλαγίτες.

Ήταν επικίνδυνο να προχωρήσουμε πιο πολύ, γιατί με το παραμικρό έπεφταν πέτρες από πάνω. 'Αρχίσαμε λοιπόν να γυρίζουμε πίσω προς τα έξω, τυλίγοντας το κομβάρι.

Τί ήταν ο Λαβύρινθος; Γιατί τον ελγαν φτιάσση; Μερικοί σοφοί λένε πως ήταν υπόγειο μνημείο, τάφος ή τάφοι ποδς έφειε τίνων βασιληάδων. Μπο

ρεί. Άλλοι όμως — και συμφωνώ μαζί τους — υποστηρίζουν πως ήταν λατομείο. Αντιλέγουν μερικοί, γιατί δεν υπάρχουν σημάδια τροχών πάνω στις πέτρες. Μά ίσως σ' εκείνον τον χώρο δεν μεταχειρίζονταν κάρρα για τη μεταφορά των πετρώων... Όσοδήποτε κι' εζητήμα μένει έκκρεμς.

Όταν εβγήκαμε έξω, ερώτησα τον 'Ελληνα οδηγό αν ο άρχαίος μύθος διτηρείτο ακόμη στις παραδόσεις των κατοίκων. Δεν είχε όμως ιδέα ο άνθρωπος περί Θησέως και 'Αριάδνης.

—Τό μόνο που ξέρω, είπε, αφού σκέφτηκε μερικές στιγμές, πως οι κάτοικοι εδώ γύρω λένε πως τον παλιό καρό, δηλαδή τον καρό των Τούρκων, σ' αυτές μέσα τις σπηλιές ήταν το λαμύρα πολλών Κλεφτών που ο Καπετάνιος τους ελεγε μιαν άδερφή παιδί μωρη, ώμορφότερη από την Παναγία και την έλάτρευε, την παντρεύηκε Λενιώ.

Όταν έβγαίνε στο σιγιάλι ή Λενιώ, ούτε ή κόρη του 'Αγά δεν ήταν έτσι στολισμένη. 'Ο άδερφός της, όταν έπληγαμε να χτυπήση τους Τούρκους κι' εγύριζε, της έφερε πάντα πολυτίμη σταλίδια και φορμάτα. Βλέποντάς την ή άλλες κοπέλλες να περνάη νερόληρη, πονώντας με χάρι στον όμοιο τη μακριά φωνία του γερού της και πονώντας τα φλουριά στα στήθη της, έσκαζαν από τη ζήλια.

Την εγύρεσαν πολλοί για γυναίκα του, μα έκείνος που προσηύσεν αυτή και το χαμογέλουσε γλυκά, ήταν ο Δημήτριος, το πρωταίτη λήκασο του άδερφού της, ένας λεβέντης με μεγάλα μαύρα μάτια και περιήφανο μουστάκι, ώμορφος άντρας όσο κι' ή Λενιώ ήταν όμορφη κοπέλλα. 'Ο άδερφός της, ο Καπετάνιος, τους αρραβώνιασε στο τέλος.

Ό γάμος θα γινόταν απόλυμπρα, μα λίγες μέρες πριν, ένα βράδυ, ο Δημήτριος έγινε άφαντος. Έραζαν, αλλά δεν τον βρήκαν πουθενά. 'Ο Καπετάνιος έβγαλε στο νου του πως τον έπιασαν οι Τούρκοι. Τον λυπήθηκε, μα — ή δουλειά, δουλειά — έπληξε άλλο πρωταίτη καρό. 'Η άδερφή Λενιώ, αφού έκλαψε πολύ τις πρώτες μέρες, στο τέλος φάνηκε σαν να πήρε κι' αυτή την απόφασή της.

Μά όταν ο άδερφός της έλειπε, ή Λενιώ έφενγε και δεν εγίγρη παρά άργά τη νύχτα. 'Ο άδερφός της τήθαβε αυτό, κι' ένα βράδυ τη ρώτησε άγρια που ήταν τέτοια ώρα.

—Ξέρεις, τον ερώτησε αυτή, αντί να του απαντήση, τι άπάντη ή Δημήτριος;

—Όχι, μα το Χριστό! Τον έκλαψα όσο κι' εσύ!

—Έγώ το ξέρω! Έτοιμάκεν ο άπιστος και παντρεύθηκε την άνητα του Πασά της Ρέθυμνης κι' έγινε άρχηγος των ζαπτιέδων.

Ό Καπετάνιος εκτινίρισε από τη λύσσα του.

—Σάν να λένε, είπε, δεν φτάνει που έπιάσθη το δαχτυλάκι σου, μα εφρόδοσε ο άπιστος και στους εχθρούς μας!.. Κι' έτσι κατεμάχη με τους ζαπτιέδες τον να μάς πιάση, γιατί ξέρει τα κατετόπια!.. Τί να κάνουμε τώρα;

—Άρσσε με καλύτερα να κάμω όσος ξέρω, γιά, να ή εκδικηθώμε, είπε ή Λενιώ.

—Τί θα κάνης;

—Τό κρατό μουσικό.

—Κάνε λοιπόν ό,τι σ' φτάνει ή Παναγία.

—Τί θα κάνης;

—Τό κρατό μουσικό.

—Κάνε λοιπόν ό,τι σ' φτάνει ή Παναγία.

—Τί θα κάνης;

—Τό κρατό μουσικό.

—Κάνε λοιπόν ό,τι σ' φτάνει ή Παναγία.

—Τί θα κάνης;

—Τό κρατό μουσικό.

—Κάνε λοιπόν ό,τι σ' φτάνει ή Παναγία.

—Τί θα κάνης;

—Τό κρατό μουσικό.

—Κάνε λοιπόν ό,τι σ' φτάνει ή Παναγία.

—Τί θα κάνης;

—Τό κρατό μουσικό.

—Κάνε λοιπόν ό,τι σ' φτάνει ή Παναγία.

—Τί θα κάνης;

—Τό κρατό μουσικό.

—Κάνε λοιπόν ό,τι σ' φτάνει ή Παναγία.

—Τί θα κάνης;

—Τό κρατό μουσικό.

—Κάνε λοιπόν ό,τι σ' φτάνει ή Παναγία.

—Τί θα κάνης;

—Τό κρατό μουσικό.

—Κάνε λοιπόν ό,τι σ' φτάνει ή Παναγία.

—Τί θα κάνης;

—Τό κρατό μουσικό.

—Κάνε λοιπόν ό,τι σ' φτάνει ή Παναγία.

—Τί θα κάνης;

—Τό κρατό μουσικό.

—Κάνε λοιπόν ό,τι σ' φτάνει ή Παναγία.

Λενιώ

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥ...

("Από το «Ημερησίον» του ύπουργού

και συμβούλου του μεγάλου Κορσικανού κόμητος Ραιντερέ)

ΣΦΑΛΩΣ εινε πολύ ενδιαφέρον να γλυπτοήσουμε στην ιδιωτική ζωή ενός απ' τους πιο μεγάλους άνδρες της ιστορίας, να τον άκούσουμε να μιλά στους δικούς του την ώρα που παύει πιά να κυβερνά, και να μιλήσει στις μυστικές του σκέψεις, τις όποιες φανερόναι μοναχά την ώρα που, σαν κοινός θνητός κι' αυτός, ζητάει την άναπαυσι στη συντροφιά των φίλων και των δικών του...

Η δημοσίευσή του εσχάτως εκδοθέντος «Ημερησίου» του κόμητος Π. Α. Ραιντερέ, ύπουργού και συμβούλου του Μεγάλου Ναπολέοντος, μάς επιτρέπει να εισχωρήσουμε σε έξαιρετικά ενδιαφέροντες λεπτομέρειες της ιδιωτικής ζωής του «Κοντοδεκανέου», όπως ήταν χαιδευτικά γνωστός στους στρατιώτες του ο μεγάλος πολεμαρχός της Γαλλίας...

Ας δοίμε μερικές σκηνές απ' την ιδιωτική του ζωή, όπως μάς τις περιγράφει ο τόσο έμπιστος κι' οικείος αυτός σύμβουλος του:

Μία μέρα, όταν άκούγη ήταν Πρώτος 'Υπατος, ο Ναπολέων γενιά της σ' άνατορα της Μαίμαζον μαζί με τον Ραιντερέ. Στο τραπέζι, ενάδατος καθώς ήταν, τούδεσε μία μπουκάλια κρασί μουσάδεια, και γεμίζοντας για τετάρτη ή πέμπτη φορά το ποτήρι του, το άδειασε ολόκληρο.

Είπα, απαντώντας στην άφωνη κι' ερωτηματική ματιά του Ραιντερέ, ο όποιος τον κοιτούσε θαυμασμένος για την κρασοκατανάλισή αυτή, είπε με ζήλη:

—Τί με κοιτάς έτσι;... Μπορώ ν' άδειάσω τέσσερα μπουκάλια, δίχως καν να ζαλιστώ...

Και γιά ν' άποδείξη την άντοχή του, άδειασε σε μία ώρα τέσσερα μπουκάλια μπουκάλια δυνατού έθελου χαρούλου.

Κατά τα μεσάνυχτα, ένας από τους Κλέφτες που έφύλαγαν καραούλι, έπληξε κι' ελδοσίρισε τον Καπετάνιο, πως άκουσε περπατησιές ν' άνεβαίνουν το μονοπάτι. Νομίζοντας πως θα βούσκαν ξεγνιστους τους Κλέφτες οι ζαπτιέδες, προχωρούσαν με άδρος, όταν ξαφνικά τους υποδέχτηκε κανονικότατα. Τόβαλαν τότε στα πόδια, σαν να τους κυνηρούσε ο Διάβολος.

Ο Δημήτριος τους έφώναξε να σταθούν, τους έβλεπε δειλούς, τους εφσέριζε, προσπαθώντας να τους συντάξη πάλι, όταν κάποιος βαρύς ίσκιος έστέθηκε μπροστά του μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.

Ήταν ο άδερφός της Λενιώς, ο Καπετάνιος. Αναδύοντας τότε ο προδότης πως ήταν χαμένος, αν έκανε να φύγη, γιατί θαπετατε πάνω στους Κλέφτες που έφύλαγαν γύρω, όμορφη μέσα στη σπηλιά, λογαριάζοντας να ξεφύγη, έπειδή ήθελε καλή τα κλοπιμαίοντά της. Έφτασε τρέχοντας στην πρώτη σάλα που είδατε και διαζόταν να προχωρήση να χωρή τη παραμείσα, όταν στη λάμψη ενός δαυλιού εγνώρισε την πρώην άραβωνιστική του, που του έφραζε το δρόμο. Στη στιγμή τη χτύπησε με το μαχαίρι του και την έβγαλε χάμου. Μά καθώς έδρασκελίσε το σώμα της για να ξεφύγη, ένα χέρι αιδερόνιο τον άρπαξε. Έγνώρισε και είδε τον Καπετάνιο. Μόλις εφφώτισε να πάρη θέσι άμύνσης.

Οι δυο άντρες ήσαν στα χέρια, παλεύοντας με λύσσα, ποιος να σκοτώσση τον άλλο. 'Ο Καπετάνιος ήταν θηρίο στη δύναμη, μα ο Δημήτριος, σαν νεότερος, ήταν πιο σβέλτος. Και διαλέγοντας μία στιγμή που ο Καπετάνιος φυλάχτηκε να μην πατήση το σώμα της άδελφής του, τούπαξε το μαχαίρι στην καρδιά. Μά την ίδια στιγμή, ή Λενιώ που δεν είχε πεθάνει, σφίγγοντας την ψυχή της, άρπαξε το πιστόλι από το σελάκι του άδερφού της, πυροβόλησε τον Δημήτριο και του σκόρπασε τα οστά.

Τό σημείωμα εινε πως όλοι οι ήρωες της ιστορίας αυτής σκοτώθηκαν, είπα.

Όχι όλοι, απάντησε ο οδηγός. 'Η Λενιώ γαλρεύτηκε. Το μαχαίρι του Δημήτριο δεν είχε πάρει στην καρδιά, ελγίστοτος στην πλευρά της την ελγίστοσε μόνο βαρεά. Κι' έγινε καλά. Έπαντρεύτηκε το νέο πρωταίτη λήκασο του άδερφού της, που έπληξε, μετά το θάνατό του, την άρχηγία των Κλεφτών. Μά ήταν μαεκάης, κοντά του έμαθε κι' ή Λενιώ να πη, ίσως γιά να ξεχάση τον άλλον...

Να λοιπόν ή έξηγησις του άρχαίου μύθου, είπε γελώντας ο 'Εγγλέζος άνθρωπος μου. 'Ο Δημήτριος εινε ο Θησέας, ο Καπετάνιος εινε ο Μινώταυρος κι' ή Λενιώ εινε ή 'Αριάδνη, που την έπαρηγόρησε ο Βήκερος....

E. A. SPOLL

κρασιού του Ρήνου, που το προτιμούσε πάντα από κάθε άλλο...

Όταν άποτελείωσαν το φαγητό, τους έπεσκέφθη ο στρατηγός ντε Ζιραρντέν, συμμαθητής του Ναπολέοντος στη Στρατιωτική Σχολή και φίλος του στενός. Μόλις τον είδε ο Ναπολέων, γέλασε, και την ώρα που ήταν κι' οι τρεις τους τον καφέ, του είπε ένδοιασμένος από ευχαρίστηση—μά ίσως κι' από το κρασί:

—Θυμάσαι, Ζιραρντέν, τα μαθητικά μας χρόνια στη Σχολή;... Θυμάσαι εκείνο το βόδι, τον Γερμανό συμμαθητή μας, που δεν έννοούσε ποτέ να με φωνάξη με τ' όνομά μου;...

—Γιατί; ρώτησε ο Ζιραρντέν, προσπαθώντας να συγκεντρώση τις άναμνήσεις του.

Κι' ο Ναπολέων ξεαπώντας σε γέλιο άνοιχτόκαρδο, είπε:

—'Απλούστατα, γιατί όχι μονάχα ήμουν ζώον — κατά τον Γερμανό συμμαθητή μας, έννοείται — αλλά κι' είχα συγχρόνως όνομα ζώου: Ναπο—λέον νι... (Λατινιστί Naro—lec, Naro—leonis, δηλαδή, λ' έ ο ν, λ' έ ο ν τ ο ς).

Έ ο ν ν, λ' έ ο ν τ ο ς).

—'Ο Ζιραρντέν κι' ο Ραιντερέ μιμήθηκαν την εύθυμία του Ναπολέοντος, και πολλή ώρα τα γέλια τους τράνταζαν την πολυτελέστατη τραπέζιά...

Είπατε ο Ναπολέων, είπε ξαφνικά στον Ζιραρντέν:

—Μά πως τούπαδες να μην τον θυμάσαι αυτόν τον περίφημο συμμαθητή μας;... Θυμάμαι ότι τότε ήσαν λίγα χονδροκέφαλοι στα μαθηματικά, κι'όχι συχνά, φουριασμένος που δεν μπορούσα να σου γεμίσω το κεφάλι — όσες φορές ζητούσες τη βοήθειά μου — αναγκάζομαι να σου τις δέξω;...

Τότε ο Ζιραρντέν, κάπως προσβεβλημένος, άποκάθηκε σοβαρά:

—Πολύτα στρατηγέ και Πρώτε 'Υπατε, δεν θυμάμαι άκριβώς τις λεπτομέρειες αυτές... Αυτό που θυμάμαι όμως πολύ-πολύ καλά, εινε ότι σαν μου τις έθεξε κανένας, πάντα μου του τις ξανάδρα με τόκο κι' επιτόκιο!...

Άκράτητα γέλια υποδέχτηκαν τις σοβαρές αυτές «δηλώσεις» του έπερευαίσητου Ζιραρντέν!...

Συχνά, ο Ναπολέων θυμόταν με νοσταλγία και ιδιαίτερη συγκίνησι τα πρώτα χρόνια της νεότητός του, την έποχή από πάνταν που ήταν ακόμη ένας νεαρός ύπολογαός του πυροβολικού, άπένταρος και καταχρεωμένος...

Μία μέρα, αυτοκράτωρ πανάρχους πιά, καθώς έκοβε βόλτες με τους ύπουργούς του Μαρέ και Ραιντερέ, σ' ένα σαλόνι των άνακτόρων του Κερμαί-ζού — το όποιο είχε διατάξει να διασκευάσουν οι Μουσειο — είδε μία δόλολητη μεγάλη στολή συνταγματάρχου της Αυτοκρατορικής Φρουράς του...

Εθάρσε να την δοκιμάση, κι' όταν την φόρεσε, κοιτάζοντας στο κατό του σ' ένα καθρέπτη, ηδύρισε νοσταλγικά στους άλλους:

—Θαμύνασθε φατζατερό κοινοτούμ!... Μά θα προτιμούσα να φορώ πάντα την πενήνη στολή μου, όταν άκούγη ήμουν αντιστολογός του πυροβολικού.

Γιά τον στρατό της Μπρά, τον όποιον ανάδειξε κατόν βασιλέα της Νεαπολής, έλεγε συχνά:

Εινε ζώο, μα το Θεό... Μά εινε κι' ήρωας συγχρόνως!...

Γιά τον άδελφό του 'Ιωσήφ, τον βασιλέα της 'Ισπανίας, έλεγε:

—Εινε χοροδιδάσκων!... Άφινε το βασίλειό του στην τύχη του και λέγει με τα πόδια στα γλέντια!... Κι' εγώ ήμουν έτσι κάποτε, μα τ' άφησα όλα στην άκρη, γιατί με τέτοια μαλά και με τέτοιες συνήθειες, εινε άνικανός κανένας να κυβερνήη και να επιβάλεται!... Τό Μεγαλειό εινε θλιβερό και σενικό, κι' έχει ανάγκη από στερούσεις!...

Όταν σχεδίαζε κανείς στρατημαίον, τις παραμύθες καμιάς με γάλης μάχης, ήταν υποχρεωός και φοβιταμένος. Τον πλημύριζαν α νησιές, μεγαλοποιούσιν τους κινδύνους και τις πιθανές κακοτυχίες, κι' ή «διαταγές επιμηχόνοων», που έφτανε στους στρατηγούς του, α φθονούσαν από σχολαστικές μακροεπιτομήσεις κι' άφρονες οδηγίες...

Γιά να δικαιολογήη δε κατόν, έλεγε στους έπιτελείς του:

—'Ο σχολαστικισμός στις προτάσεις μας μάχης, κι' ή κεραυνόβλητος άποφασιστικότητα έπειτα, γιά την έφαρμογή του στρατημαίον, σκεδίου «έπί τοπου», εινε τα δυο στοιχεία της νίκης... Πρέπει ο στρατηγός να τó προβλέπη όλα, να μεγαλοποιή τους κινδύνους, και νάχη ίσ' όμην του δίς τις άπομεινές προτάσεις και διαταγές μας μάχης... Τότε, και μονάχα τότε, δεν θα βρεθή ποτέ το πρό έπαλήξεν δυσαρέστον, ή όποιες, άποφθελτες καθώς θάνα, θα συγχίσουν την προτοβόλη των έπιτελόντων του σκεδίου, ή αναπνευστική συσκευή την ήτα...

Σήμερα άναγνωρίζονται αυτές ή δικαιολογίες του, απ' τη στρατιωτική έπιστήμη, σαν μία μεγάλη κι' αναμφισβήτητη αλήθεια...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΤΕ η Μαρία Στοάστ, διπλάσιοντος τους λυγμούς της και τα δάκρυά της, είπε: — Σε χάνω πειά για πάντα, αγαπημένη μου Γαβριή, γιατί η νύχτα, ξηλεύοντας την τελευταία μου ελπίδα, σίχνει το μαύρο της πέπλο μπρος στα μάτια μου για να μου στεγήσει ένα τέτοιο άγιο. Χαίρε λοιπόν, πολυαγαπημένη μου Γαβριή, δεν θα σε ξαναδώ ποτέ πια!...

ΑΙ ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

Την επομένη, 16 Αυγούστου, ο Γαβριήλ έβγαλε στο Σαιν - Κεντέν.

Στις πύλες της πόλεως βόρρε τον παλινό του φίλο, τον ύπνυνο Πεκονά, ο οποίος τον περιμένε.

— Α! ήθελε, έπιπλους, κόμης έποκόμης! του φώναξε ο άξιος ύπνυνης. Ήμουν βέβαιος ότι θα έρχοσαστε... Μα ήρθατε πολύ άργά!...

— Πώς; Γιατί πολύ άργά; ρώτησε ο Γαβριήλ, αναστατούμενος από κακή προαιώνια.

— Άλλοιμονο, να!... η έπιστολή της κυρίας Άρτέμιδος ντε Κάστρο σας προσκαλώσε για χθές, 15 Αυγούστου; Δεν είν' έτσι;

— Βέβαια, απάντησε ο Γαβριήλ. Μα δεν έπαινε σ' αυτή την χρονολογία, ούτε μου έφαινε γιατί άκριβώς με ζητούσε.

— Έ, λοιπόν, κύριε κόμης, είπε ο Ζάν Πεκονά, στις 15 Αυγούστου, η κυρία ντε Κάστρο ή μάλλον η άδελφή Εύλογημένη περιεβλήθη για πάντα το σχήμα της μοναχής.

— Α, έκανε ο Γαβριήλ, γλωσσίζοντας.

— Και αν βρισκόσαστε εδώ, εξακολούθησε ο Ζάν Πεκονά, θα κατορθώνατε ίσως να προλάβετε εκείνο που έγινε πια.

— Όχι, απάντησε ο Γαβριήλ με ύφος σιωπηρό, όχι, δεν θα μπορούσα. Χωρίς άλλο, η Θεία Πρόνοια με κράτησε στο Καλαί και δεν έφτασα εγκαίρως εδώ. Η καρδιά μου ήθελε να πάω, αλλά η φύση μου ήθελε να μείνω. Και τώρα που ήσαν μόνη.

— Ό! είπε ο Ζάν Πεκονά. Δεν ήταν μόνη!

— Να, απάντησε ο Γαβριήλ, είσαστε κι' εσείς εκεί και είστε οι φίλοι της, όλ' οι δυστυχισμένοι που τόσο τους βοήθησε ως τώρα...

— Δεν είμαστε μόνο εμείς, κύριε κόμης, είπε ο Ζάν Πεκονά. Η άδελφή Εύλογημένη είχε κοντά της και τη μητέρα της...

— Παιάν; Την Άρτέμιδα του Πονατιέ; φώναξε ο Γαβριήλ.

— Να, κύριε κόμης. Η δούκισσα του Πονατιέ, κατόπιν μιας έπιστολής της κόρης της, άφησε τον πύργο της στο Σαιν-σν-Λουά κι' ήθελε χθές να παρασταθεί στην τελετή... Θα βρισκxται μάλιστα ακόμα κοντά στη νέα μοναχή...

— Ό! Έκανε ο Γαβριήλ τρισμαγμένος. Γιατί η καλή μου Άρτεμις προσάλασε κοντά της αυτή την γυναίκα;

— Μα, ξεχώριστε, αυτή η γυναίκα είνε η μητέρα της...

— Αδιάφορο! είπε ο Γαβριήλ. Άρχίζω τώρα να πιστεύω ότι θα έπρεπε χθές να βρισκόμια εδώ... Η Άρτεμις του Πονατιέ δεν ήθελε για να κάνει το καλό, ούτε για να εκπληρώσει κανένα καθήκον...

Πάμε στο μοναστήρι των Βενεδικτινών, μαίστε Πεκονά... Βιάζομαι περισσότερο από ποτέ να ξαναδώ την Άρτέμιδα. Μου φαίνεται πως με χρειάζεται... Πάμε γρήγορα!...

Εισήγαγαν χωρίς καμιά δυσκολία τον Γαβριήλ στο όμιλητήριο της μονής, γιατί περιμέναν την άφιξη του από την προηγούμενη μέρα.

Η Άρτεμις ή ίδια βρισκόταν την ώρα εκείνη εκεί, μαζί με τη μητέρα της.

Ο Γαβριήλ, ξαναβλέποντάς την έπει' από ένα τόσο μεγάλο χωρισμό, παρορμημένος από μι' ακατανίκητη όρμη, έπεσε, γλωμός και συντριμμέ-

νος, γονατιστός μπροστά στο κιγκλίδωμα που τον χώριζε για πάντα τον ένα από τον άλλο.

— Άδελφή! Άδελφή μου!... μόρεσε μόνο να τραυλίσω.

— Άδελφέ μου! απάντησε με γλυκύτητα η άδελφή Εύλογημένη.

— Ένα δάκρυ καλώσε άργά πάνω στο μάγουλό της. Μα σπέρνεις χλωμογελούς, όπως χλωμογελούν οι άγγελοι.

Ο Γαβριήλ, γυρίζοντας λίγο το κεφάλι του, παρατήρησε την άδελφή Άρτέμιδα, τη δούκισσα του Πονατιέ. Γέλοσε κι' έκρινε, όπως γελούν οι δαίμονες...

Μα ο Γαβριήλ, με μι' περιφρονητική αδιαφορία, ξαναγύρισε άμέσως προς την άδελφή Εύλογημένη και το βλέμμα του και τη σκέψη του.

— Άδελφή μου! ξαναείπε πάλι με παραφορά και άγνοια.

Η Άρτεμις του Πονατιέ είπε τότε ψιχρά:

— Χωρίς άλλο, ως άδελφή σας μπροστά στο Θεό, κύριε, χαίρετε κι' αυτό το όνομα αυτόν που ως χθές ακόμα λεγόταν Άρτεμις ντε Κάστρο...

— Τι θέλετε να πείτε, κυρία; Μεγάλε Θεέ! Τι θέλετε να πείτε; φώναξε ο Γαβριήλ, ο οποίος άνορθώθηκε τρέμοντας σήκωσας.

Η Άρτεμις του Πονατιέ, χωρίς ν' απαντήσει άπ' ευθείας, άπεθύνησε στην κόρη της.

— Παιδί μου, έφτασε, μου φαίνεται, η στιγμή να σας άποκαίω αυτό το μυστικό, για το οποίο σας μιλούσα χθές και που το κέρδι μου μου άπαγορεύει να σας κρύψω περισσότερο...

— Ό! τι συμβαίνει; φώναξε ο Γαβριήλ, ξετρελλωμένος.

— Παιδί μου, εξακολούθησε γαλήνια η Άρτεμις του Πονατιέ, δεν ήρθα μόνο για να σας εύλογίσω από την έρημιά, όπου, χάρη στον κύριο ντε Μονγκομερ, ζω δυο όλοκληρα χρόνια τώρα. Μη θέτε καμιά εφρονία στα λόγια μου, κύριε, εξακολούθησε άπενοημά- νη προς τον Γαβριήλ, για ν' απάντησε σε μι' άπότομη κίνηση του. Σας όφειλω χάρτες, για την αλήθεια, γιατί με άποσάλασε από ένα κόσμο άλλο και διεφθαρμένο. Είμαι εύτυχισμένη τώρα... Η χάρη και η αγάπη του Θεού γεμίζει την καρδιά μου... Για να σας εύλο- γίσω λοιπόν κι' εσάς άποκαίω αυτό το μυστικό.

— Ό! τι είνε; ρώτησε η άδελφή Εύλογημένη τρέμοντας.

— Παιδί μου, εξακολούθησε η Άρτεμις ντε Πονατιέ με την κα- ταβόνη ηφροαμία της, θα μπορούσα χθές με μι' λέξη μου να σας έμφοδίσω να γίνετε μοναχή... Μα δεν έπρεπε έγώ, μι' φτωχή μοναχή, δεν έπρεπε να στερήσω το Θεό από μι' ψυχή αγνή κι' αθάνα που άμειροφύτως όλοκληρη σ' αυτόν... Όχι! δεν έ- πρεπε να χάνω ένα τέτοιο πρόγραμμα και γι' αυτό σάπασα...

— Ό! δεν τοίμω να μαντέψω τι θέλει να πη... Δεν τοίμω! ψιθύρισε ο Γαβριήλ.

— Σήμερα, παιδί μου, εξακολούθησε η πρώτη εύνοομένη, σήμερα διακόπτω τη σιωπή μου, γιατί βλέπω από τον πόνο του κ. ντε Μονγκομερ, ότι άποσολείτε ακόμα τη σκέψη του όλοκληρου. Ή- πει, λοιπόν, να σας λησμονήσω, πρέπει! Θα ήνω έγκλημα να φαντάζεται πως είστε άδελφή του και να σας αγιάει ακόμα... Μάθετε το λοιπόν, Άρτε- μίς: Δεν είστε άδελφή του κυρίου κόμης Γαβριήλ ντε Μονγκομερ, μα κόρη του βασιλέως Έρρί- κου ΙΙ, τον όποιον ο κ. κόμης έσκότωσε στο μα- ρσιό εκείνο κονταροχτυπήμα.

— Φοίρη! φώναξε η Άρτεμις κρύβοντας το πρόσωπό της με τα δυο της χέρια.

— Ψεύδεστε, κυρία! φώναξε ο Γαβριήλ, έσώ- λος, ψεύδεστε! Ποιά είνε η άπόδειξη ότι δεν ψεύδεστε...

— Ίδού την! απάντησε ήρεμα η Άρτεμις του Πονατιέ, δινοντάς τον ένα χαρτί, το όποιο έβγαλε από τον κόρφο της.

Ο Γαβριήλ άρπαξε το χαρτί με χέρια που έτρι- μαν και το διάβασε άπληστα.

— Είπε, εξακολούθησε η κ. ντε Πονατιέ, μι' έπιστολή του πατέρα σας, γραμμένη λίγες μέρες προ του θανάτου του, καθώς βλέπετε. Παρασπά- τει για τη σκληρότητά μου άπέναντί του, έπειδή άρνούντομαι να του χαρίσω τον έρωτά μου... Μα με συγκορρεί, καθώς επίσης βλέπετε, γιατί λέει ότι είσαι, άμα γίνωμαι γυναίκα του, θα μ' είνεσαι άγνή... Άπ' την ήμερομηνία της έπιστολής, μπο- ρείτε, κύριε κόμης, να καταλάβετε ότι κανένας δε- σινός αίματος δεν σας συνδέει με την άδελφή Εύλο- γημένη, γιατί έπειτα από λίγες ήμέρες διεκόφη άπ'

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

σταί τις σχέσεις μου με τον πατέρα σας... Νομίζω ότι δεν έχω πια τίποτε περισσότερο να πω...

Ο Γαβριήλ, ενώ η Πονατιέ μιλούσε, είχε τελειώσει το διάβασμα της άποκαλυπτικής αυτής έπιστολής. Δεν του έπéρεπε, πράγματι, καμιά άμφιβολία. Ήταν για τον κόμητα ή ίδια ή φωνή του πατέρα του που έβγαλε από τον τάφο του για να πιστοποιήσει την αλήθεια.

Όταν ο δυστυχισμένος νέος ήρθεσε τα μάτια του που έλαμπαν από τρέλλα, είδε την Άρτέμιδα ντε Κάστρο να κοιτάει λιποθυμισμένη μπροστά σ' ένα προσευχητήριο.

Άμέσως άφαισε ένστικτως προς αυτήν... Μα τα χοντρά κιγκλι- δωματα τον έμφοδισαν να προχωρήσει...

Γυρίζοντας πίσω είδε την Άρτέμιδα του Πονατιέ, στά χείλη της άσπας πλανιόταν ένα χαμόγελο σατανικής ίκανοποίησας...

Τρέλλος από τον άσφαγμό του, έκανε δυο βήματα προς αυτήν με τη γροθιά του ήφρομένη...

Μα στάθηκε τρισμαγμένος για τον ίδιο τον έαυτό του και χτυ- πώντας σαν τρελλός το μέτωπό του, φώναζε:

— Χαίρε, Άρτεμις!... Χαίρε για πάντα!...

Και έφυγε σαν κυνηγημένος...

Αν έμνε ένα λεπτό περισσότερο, δεν θα μπορούσε να συγκρα- τηή πια και θα σπντρίζε αυτή την άπαιη μητέρα σαν μια φαρμα- κική όρνις!

Έξω απ' το μοναστήρι, ο Ζάν Πεκονά τον περιμένε γεμάτος άνησχη.

— Μη με ρωτάτε! Μη με ρωτάτε τίποτε! του φώναξε στην άρχή ο Γαβριήλ, σαν τρελλός...

Και έπειδή ο γενναίος Πεκονά τον κούταζε με κατάπληξη, γεμά- τη πόνο, ο Γαβριήλ έπρόσθεσε με μαλακότερο τόνο:

— Συγχωρήστε με... Κοντεύω να τρελλαθώ, όπως βλέπετε... Δεν θέλω πια να σκέπτομαι τίποτε...

Για να ξεφύγω από τις έμφοτικές μου σκέψεις, φεύγω!... Γυρίζω άμέσως στο Παρίσι... Συνδεσά- τέ με, φίλε, αν θέλετε, ως τις πύ- λες της πόλεως όπου άφησα το άλογό μου... Μα, για το Θεό, μη μου μιλήσετε καθόλου για μένα...

Μάλιστα μου καλύτερα για τον έαυτό σας...

Ο άξιος ύπνυνης, τόσο για να έκανονη στον Γαβριήλ, όσο και για να τον άποσάσει από τους ό- διηγοίς συλλογισμούς του, άρχι- σε να του μιλά για τη γυναίκα του τη Βιβετί, η όποια ήταν πε- ρισμένη στην έρημια της και του είχε χαρίσει πρό όλιγου καιρού ένα όμοιο άγοράκι. Το μίλησε έ- πως και για τον άδελφό του Πεκρο, ο όποιος έπει' από λίγο καιρό, θα έγκαθίστατο όριστικά στο Σαιν - Κεντέν ως όπλοποιός. Τού είπε τέλος ότι τον προηγούμενο μήνα είχε λάβει με έπιστολή του Μαρτίν Γκέρ, ο όποιος έωρεσε εύτι- χως πια στην Πικαρδία, μαζί με τη σύζυγό του Βεττράνδη.

Μα πρέπει να όμολογήσουμε ότι ο Γαβριήλ, τυφλωμένος από τον πόνο, δεν κατάλαβε και δεν άκουσε αυτή την άσχημη της εύτυχίας των καλών του φίλων.

Ότόσο, όταν έφτασε στις πύλες της πόλεως, μαζί με τον Ζάν Πεκονά, του έσφιξε έγκάρδια το χέρι.

— Χαίρε, κ.ε, του είπε. Εύχαριστώ για την αγάπη σας. Θυμίστε με στην άνάμνηση όλων εκείνων που αγαπάτε. Είμαι εύτυχης, μαθα- νοντας ότι είστε ελθε εύτυχισμένοι. Να σέκερτετε καμιά φορά έσείς που εύγινετε, έμένα που ύποφέρω...

Και χωρίς να περιμένη άλλη απάντησι από τα δάκρυα που έλαμπαν στα μάτια του Ζάν Πεκονά, ο Γαβριήλ του έσφιξε για τελευταία φο- ρά το χέρι, ανέθηκε σ' άλόγο του και ξεκίνησε καλπάζοντας...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Όταν ο Γαβριήλ έφτασε στο Παρίσι, σαν να ήθελε ή μοίρα, να του καταφέρει όλα τα χτυπήματα συγχρόνως, βόηκε την καλή του πα- ρωνία, την Άλντσα, πεταμένη, έπει' από μι' σύντομη άρρώστια.

Το πέπλο αυτό τον στοίχισε πολύ, γιατί αγαπούσε την Άλντσα σαν πραγματική μητέρα του...

Την άλλη μέρα, ο κόμης πήγε και βόηκε τον ναύαρχο Κολινύ.

— Κύριε ναύαρχε, του είπε, ξέσω ότι ή καταδίκη σας κι' οι φη- σευτικοί πόλεμοι δεν μ' άγρήσουν να ξαναρχίσουν παρ' όλες τις προστάσεις που γίνονται για να προληφθούν. Μάθετε λοιπόν ότι στο έσος έχω στη διάθεσή σας, στη διάθεσιν των Ούγενότων, όχι μόνο το πείσμα μου και την καρδιά μου, αλλά και το ξίφος μου... Η ζωή μου δεν έχει πια άλλο σκοπό παρά να σας εξυπηρετήσω... Πάστε την και μη την φροσείτε! Στις τάξεις σας άλλωστε θα μωρρώσω ν' άμυν- θω καλύτερα έναντιον ενός τριμαρού έχθρου μου και να συμπληρώσω την τιμωρία ενός άλλου...

Αέγοντας τα λόγια αυτά ο Γαβριήλ συλλογίζεταν τη βασιλομήτορα Αικατερίνη των Μεδίκων και τον Κοντόστανο Μονμορανσύ.

Δεν είνε άνάγκη να πούμε ότι ο Κολινύ δέχτηκε μ' ένδοξοισιού σήμαχο, του όποιου τόσες φορές είχε δοκιμάσει την άνδρεία και την ένεργητικότητα.

Έτσι, από την ήμερα εκείνη ή ιστορία του κόμητος Γαβριήλ ντε Μονγκομερ, βάδισε παράλληλα με την ιστορία των θρησκευτικών πο- λέμων που έθαψαν με αίμα τη Γαλλία κατά την περίοδο της βασιλεί- ας του Καρόλου 9ου.

Ο Γαβριήλ έπαψε ένα όλο τριμαρό σ' αυτούς τους πολέμους. Τό όνομά του συνεδέτο με κάθε σπουδαίο γεγονός, πράγμα που έκα- νε την Αικατερίνη των Μεδίκων να γλωσσάει από τη λύσσα της.

Όταν, μετά τη σφαγή του Βασού, στα 1562, η Ρουέν κι' όλόκλη- ρη ή Νορμανδία, κηρύχθηκαν στά φανερά υπέρ των Ούγενότων, θε- ώρησαν ως τον κυριώτερο ένοικητή αυτής της έπαναστάσεως σε μι' όλόκληρη έπαρχία των κόμητα ντε Μονγκομερ.

Ο κόμης Μονγκομερ τον ίδιο χρόνο, έκανε θάματα άνδρείας στη μάχη του Ντρέ, μεταξύ Καθολικών και Ούγενότων.

Σ' αυτή τη μάχη ο Γαβριήλ εκδήλησε για μι' άκομη φορά τον πατέρα του, πληγώνοντας τον κοντόστανο Μονμορανσύ, ο όποιος ήταν άρχιστράτηγος των Ούγενότων. Θα τον σκότωνε μάλιστα, αν ο κρίγμων ντε Πορσιέν δεν τον προστάτενε.

Είπε γνωστό από την ιστορία, πως ένα μήνα έπει' απ' αυτή την μάχη, κατά την όποια ο Σημαδεμένος άπέσπασε την νίκη από τα ά- δέξια χέρια του κοντοσταύλου, ο εύγενής δούξ ντε Γκιζ σκότώθηκε προδοτικά μπρος στην Όρλεάνη από τον φανατικό Πολιτό.

Ο Μονμορανσύ, ο όποιος άπαλλάχτηκε έτσι απ' τον αντίπαλό του, μα έλασε συγχρόνως και το σύν- τροφό του, στάθηκε λιγότερο τυ- χερός στη μάχη του Σαιν-Ντενί, ή όποια έδωσε τέλος στην περιπετει- ώδη ζωή του.

Σε μι' κρίσιμη στιγμή της μά- χης, ο Σωτός Ιουόρτος Στοάστ, ο όποιος πολέμωσε μαζί με τους Ούγενότους κι' ο όποιος τον είχε περιανλώσει μ' ένα άπόσπασμα δ- παδών του, τον έξοριζε να παρα- δοθή.

Ο κοντόστανός, άπαντώντας του, τον χτύπησε στο πρόσωπο με τη λαβή του σπαθιού του.

Έβγαλε τότε, κίτρινος τον πι- ροδόχλο, τον χτύπησε στο πλε- ρό και τον έριξε κάτω τραυματι- σμένο θανάσιμα.

Ανάμεσα απ' το αίμα που βό- λωσε τότε τα μάτια του, ο Μονμο- ρανσύ άναγνώρισε τότε μπροστά του το Γαβριήλ...

Αυτός του είχε στείλει το θανα- τερό βόλι!

Την επομένη, ο κοντόστανός έφύγησε...

Ο κόμης ντε Μονγκομερ δεν είχε πια άμέσους έχθρους. Μα αι- τό δεν σιμναιεί ότι λιγότερα τα χτυπήματά του. Ήταν πανταχού πα- ρόν, έκανε θάματα άνδρείας και φανόταν άνέγκης, άριστος κι' ά- σπληκτος...

Όταν ή Αικατερίνη των Μεδίκων ρώτησε ποιος είχε υπαγάγει τη Βεάρνη από την έξουσία της βασιλοσύνης της Ναβάρρας και ποιος είχε άναγκώσει τον πρίγκιπα της Βράννης άρχιστράτηγο των Ούγενότων, οι άνιζοί της της απάντησαν:

— Ο κόμης Γαβριήλ ντε Μονγκομερ!

Όταν πάλι την επομένη της σφαγής του Άγιου Βαυδολομίου, ή βασιλομήτωρ, μαλακμένη για εκδίκησι, ρώτησε, όχι ποιό είχαν σκο- τωθεί, αλλά ποιοί είχαν έσφίγει, το πρώτο όνομα που της άνάφρασε ή- ταν του Γαβριήλ.

Ο Μονγκομερ κατέφυγε τότε στη Ρουέν, την όποιαν πολιορκούσαν τα βασιλικά στρατεύματα.

Έκανε κι' εκεί θαυμάσια θάματα άνδρείας και έτσι, μολονότι οι βασιλικοί έκαναν ένένα λύσσα ήμνες έσόδους κι' έλασαν σάφνιατα με- λιάδες άνδρες, δεν κατορθώσαν να κάνουν τίποτε.

Στό τέλος οι πολιορκούμενοι συνθηκόλογησαν, διατηρώντας την έ- λευθερία τους κι' ο Γαβριήλ μώρεσε να βγή σως και ήγης απ' το φρούριο.

Έπληξε τότε και μήτρε στο φρούριο του Σανσέρ, που το πολιορ- κούσε ο κυβερνήτης του Μπρεού. Μα ο Γαβριήλ, όπως θα άνακνάνται ά άναγνώστα μας, ήταν μοναδικός στην άμυνα των φρουρίων.

(Άκολούθει)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

Άρχίζει στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» το άριστο-ύρ- γημα του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

"Ο ΠΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ,"

Τό όρσιότερο των ίπποτικών μυθιστο- ρημάτων. Ένα έργο που θ' άφήση έποχή, γεμάτο έρωτες, ήρωισμούς, περιπέτειες και μυστήρια.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

Πώς άρχισε την τυχερδιωκτική ζωή του ο περίφημος "Αγγλος συγγραφέας. Από μάγειρος σ' ένα άλιευτικό πλοίο, έδελαν της του άπειριακού στρατού. Η γνωριμία του με τον Κίπλινγκ στη Νότιο Αφρική. Πώς έγινε κιντανονεττίστας κι έπειτα άνταπεκρίτης του «Νταϊλ Μαϊλ», κτλ. κτλ.

στρατιωτική ζωή μου έμαθε την πειθαρχία και τον σεβασμό του έαυτού μου». Αλλά τα λόγια επανέλαμβανε κάθε τόσο ο Έντγκαρ Ουάλλας με τη φλεγματώδη σοβαρότητα των "Αγγλων, ο πιο γνωστός κι' ο πιο δημοφιλής συγγραφέας της εποχής μας.

Ήταν λοιπόν στρατιωτικός ο "Αγγλος συγγραφέας τόσοση και τόσοση περιγίμων άστεινομεζών μυθιστορημάτων που πέθανε δώ και δυό χρόνια από συγκοπή της καρδιάς στο Χόλλινγουντ και που άφησε άπαιρητο τον άναρτήθητος δαιμαστός του σ' όλες τις χώρες του κόσμου; Μία έποχή, ναι, ήταν έθελοντής στον άποικιακό στρατό της Αγγλίας.

Την τυχερδιωκτική ζωή του όμως την άρχισε πολύ νέος ως μάγειρος σ' ένα άλιευτικό πλοίο που έκανε μακρινά ταξείδια στις θάλασσες των Τροπικών. Ο Έντγκαρ Ουάλλας άγαπούσε από μικρός τις περιπέτειες και μπορεί να τη κανείς ότι τη μυθιστορηματική ζωή των φανταστικών ήρώων του την έζησε ο ίδιος στην πραγματικότητα.

Όταν λοιπόν έλπιε τα είκοσι χρόνια, εγκατέλειψε το Λονδίνο και τη διατηρημένη ζωή που περνούσε εκεί πέρα, και πήγε ως μάγειρος στο άλιευτικό «Ντρίον». Μα όσο άμορφα κι' αν είναι τα ταξείδια με τη φαντασία, τόσο κοινωτικά κι' άνοήτοφα είναι άπάντι στους άποικιακούς. Ο νεαρός τυχερδιωκτής άρρώστανε κάθε τόσο από τους πυρετούς και τις επιδημίες που μαστίζουν τις άκτες των Ινδιών και της Κίνας και τα νησιά της Ωκεανίας και γρήγορα βαρέθηκε να κάνει το μάγειρο, το ναύτη και τον ψαρά...

Κι' έτσι μια μέρα λιποτάχισε και πήγε να καταταχθεί ως έθελοντής στον άποικιακό στρατό, στο «Ρούγιαλ Γουέστ Κέντς». Το συνταγμα του τότε έφυγε για τη Νότιο Αφρική κι' έχει κάτω ο Έντγκαρ Ουάλλας έκανε τη μεγάλη γνωριμία της ζωής του: γνώρισε τον Κίπλινγκ, τον άγνωστό συγγραφέα του και δάσκαλό του!

Είσασε καλύτερος ως στρατιώτης παρά ως μάγειρος, του έπε ο μεγάλος "Αγγλος συγγραφέας. Βάζω στοίχημα ότι με την έξυπνάδα που σάς χαρακτηρίζει και που πάντων με τη θεοική κι' άκαλίνοτη φαντασία σας, θα μπορούσατε να γράψετε διασκεδαστικά πράγματα που θα εύχαριστούσαν όλο τον κόσμο.

Ο έθελοντής του άποικιακού στρατού έπηρεάστηκε από τα λόγια αυτά του Κίπλινγκ και θέλησε να έμεταλειώσει το έθιμο του πνεύματος του και το γούστο του. Άρχισε λοιπόν να γράφει... κιντανονεττίες που τις έτόνξε ο ίδιος άπάντι σ' αυτοσχέδιους σκοπούς. Έν' απ' αυτά τα έθιμα τραγουδάκια του έσημείωσε από την πρώτη στιγμή παγκόσμια έπιτυχία κι' ο νεαρός τυχερδιωκτής κατάλαβε ότι τέλος του χαμογελούσε πια η τύχη. Μα δεν άργησε ν' άπογορευτεί από την πόλη του χαμπαρι και τότε για πρώτη φορά συνλόγιστηκε να γίνει δημοσιογράφος. Έκείνη την έποχή, είχε έρωαγή ο πόλεμος του Τράνσβαλ κι' ο Έντγκαρ Ουάλλας άρχισε να στέλνει έπιτυχημένες άνταποκρίσεις στο «Νταϊλ Μαϊλ». Η άγγλική έφημερίδα ένθουάσθηκε τόσο από τον έστιαστο έκείνο άνταποκρίτη της, ώστε τον προσέλαβε άμέσως ός... έσθιο συντάκτη της, κλείνοντας μαζί του ένα κολακευτικότατο κι' έπίσημο συμβόλαιο!

Ο τυχερδιωκτής που φτυξοούσε στη Νότιο Αφρική κατάλαβε τότε ότι είχε κάνει ένα μεγάλο βήμα προς τη ζωή και θέλησε ν' άναδείξει άζημη περισσότερο με μια έκπληκτική δημοσιογραφική έπιτυχία. Και το κατορθώσε... Πέτυχε να τηλεγραφηθεί στο «Νταϊλ Μαϊλ», στο Λονδίνο, το τέλος του νοτιοαφρικανικού πολέμου

Έντγκαρ Ουάλλας

δυό δόλκιμες μέρες πριν από τους άλλους συναδέλφους του! Από το κατάκομά του το άήγηται ο ίδιος σ' ένα χωματόκομο όπου τον που άποτελεί ένα είδος αυτοβιογραφίας:

«Έπρεπε να μάθω, γράφει ο Ουάλλας, πριν απ' όλους τους άλλους δημοσιογράφους το τέλος του πολέμου. Μόνο με μια τέτοια έπιτυχία θα μπορούσα να γίνει γνωστός και να κάνω την τύχη μου. Μα δεν ήταν και τόσο εύκολο... Έπρεπε να σοφιστώ κάποιο τέχνασμα και με την αλήθεια, το κατάφερα. Άποροδόκησα το σκοπό που ήμουν μπροστά στο μέγαρο που θα υπογραφόταν η άναχωρή των πολεμικών κοντά στο όποιο σε άπόστασι ένός χιλιομέτρου δεν έπέρασε τίς νένα να πλησιάζει. Ο σκοπός όμως ήταν ένας παλιός συνάδελφός μου στο «Ρούγιαλ Γουέστ Κέντς» κι' έτσι με δυό λίρες που το έδωσα για να πω μια μυθιστορία αίσθη, δέχτηκε πρόθυμα να με βοηθήσει. Συναρμήκε λοιπόν μ' έναν κλητήρα της άδοχής στην όποια θα έπαιρνα σκοπός με είδοποιήσει κοινώντας το μαντήλι του! Έγώ τότε έβρεζα γυμνά απ' όλους στο τηλεγραφείο κι' έστειλα την είδησι στο «Νταϊλ Μαϊλ». Η έφημερίδα μου μ' άπάντι τον τρόπο ένακούρθηκε τέσσερες διαδοχικές εκδόσεις άναγγέλλοντας το τέλος του νοτιοαφρικανικού πολέμου, ενώ όλες η άλλες έφημερίδες της Αγγλίας περνούσαν με άγνοια δυό δόλκιμες μέρες το τηλεγράφημα του άναπαύσι των τους!»

Ο Έντγκαρ Ουάλλας έστειλε από τη καταληκτική αυτή έπιτυχία του, που τον έτοποθέτησε άμέσως μεταξύ των πρώτων δημοσιογράφων της Μεγάλης Βρετανίας, γύρω στο Λονδίνο όπου οι συνάδελφοί του τον έκαναν θριαμβευτική έποδοχή.

Ο άλλος έθελοντής του άποικιακού στρατού όστόσο είχε πάρα στο νου του τα λόγια του Κίπλινγκ κι' άποσο έξασκή ηρε μερικά χρόνια άκόμη στη δημοσιογραφία, την παραμέλησε λίγο για ν' άρρωσθεί στο μυθιστόρημα. Έπειδή όμως του άρεσαν η περιπέτεια κι' έπειδή οι "Αγγλοάσζονες λατρεύουν τ' άστεινομεζά καταπορθώματα, ο Έντγκαρ Ουάλλας άποφάσισε να «ειδικευθεί» στο άστεινομεζό μυθιστόρημα κι' άμέσως μετά τον Παγκόσμιο πόλεμο έδωμισέ τον το πρώτο του βιβλίο «Τους Τέσσερες», που διαβίστηκε άπληστος απ' όλο τον κόσμο και θεωρήθηκε ως η μεγαλύτερη λογοτεχνική έπιτυχία έκείνου του χρόνου.

Το περίφημο αυτό μυθιστόρημα έγραψε την ιστορική σειρά των «Θυρίδων» του Έντγκαρ Ουάλλας, δηλαδή των μυθιστορημάτων έκείνων που αναπτύχθηκαν από την πρώτη σελίδα κι' άναπτύχθηκαν από άναγνώστη τους να τα τελειώσει έκαταλείποντας κάθε άλλη άπορρόησι του. Τα «Θυρίδες» λοιπόν του Ουάλλας είναι περισσότερα από 150! Είναι έποδειγματικά μυθιστορήματα άστεινομεζών περιπετειών με παράξενες υποθέσεις που δεν ύπόχει, δίχως άλλο, άνθρωπος που να μην έχει διαβάσει ένα τομάριον απ' αυτά, γιατί όχι μόνο έχουν μεταφραστεί σ' όλες τις γλώσσες, αλλά κι' έχουν δημοσιευτεί σ' όλες τις έφημερίδες.

Έκτός από τα μυθιστορήματα ο Ουάλλας έχει γράψει 300 μεγάλα διηγήματα, 23 θεατρικά έργα, 30 περσινά κινματογραφικά σενάρια κι' άναπτύχθηκε άποφα για κάθε ζήτημα σ' όλες τις μεγάλες έφημερίδες του Παλιού και του Νέου Κόσμου.

Ο Έντγκαρ Ουάλλας ήταν ένα «απονομένο»... Κανείς συγγραφέας δεν ύπόχει πύ γόνιμος, πύ παραγωγικός, πύ άκούραστος απ' αυτόν. Μόνο ο Άλξανδρος Δουμάς πάτερς, θα μπορούσε να παραβληθεί μαζί του στα χιλόμετρα των γραμμάτων που έγραψε ή ύπαγόρευσε στο στενογράφο του. Οι βιογράφοι του μάλιστα άναφέρουν δυό χαρακτηριστικά παραδείγματα της ταχύτητος με την όποια ένεπνέτο κι' έγραφε τα έργα του. Ένα λοιπόν από τα θεατρικά έργα του, το «Μ' Λαίδη», που παήτηκε χίλιες περσιν φορές στο Λονδίνο και στο Βερολίνο

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Την περασμένη δομάδα συνήλθε στο Λονδίνο το πρώτο Συνέδριο προστασίας των ελεφάντων.

— Στο Συνέδριο αυτό, στο όποιο έλαβον μέρος άντιπρόσωποι των Κρατών έκείνων που έχουν άποικίες στην Αφρική, συζητήθηκαν τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν για την προστασία των ελεφάντων.

— Τα παρόδρια αυτά, κοντεύουν να εξαφανιστούν κατόπιν της συστηματικής έξοντώσεως των από τους ύθαγενείς, για το έμποριο των χαλιόδοντων των.

— Οι φονεόμενοι κατ' έτος στην Αφρική ελεφάντες ύπολογίζονται σε 150.000.

— Επί τη εύκαιρία των έορτών της εκατονταετηρίδας της κτίσεως της πόλεως Μέλμπορν της Αυστραλίας, που πρόκειται να γίνουν τον προσεχή Οκτώβριο, ή Αγγλική Κυβέρνησις προέκηρύξε άγώνα μεταξύ αεροπλάνων, με έπαβλο 10.000 λίρων.

— Νικητής σ' άνακρουσθή ο αεροπόρος έκείνος που θα πάη από το Λονδίνο στη Μέλμπορν σε μικρότερο χρονικό διάστημα.

— Στην περιφέρεια Τσέντερ της Δανίας σημειώθηκε τελευταία πρωτοφανής έπαροχη ποταμίων. Σμήνη δόλκιμα είχαν πλημμυρίσει τους άγρους και τις φυτείες. Ο δήμαρχος της περιφερείας για να έπιτύχη την έξοντώσι τους έδηλωσε ότι κάθε κομιστής μιας... ούδας ποταμού θα πληρώνονταν από το ταμείο του Δήμου με μια δραχμή.

— Στην Κολάδα του Θανάτου της Νοτίου Καλιφορνίας ο καύσων φτάνει μέχρι 80 βαθμών άνω του μηδενός υπό σκιά.

— Μεταξύ των περιεργότερων θεαμάτων της Έκθέσεως του Σικάγου εινε το αυτοκίνητο με το λιοντάρι.

— Στον κεντρικό δρόμο που διασχίζει κατά μήκος τη Έκθεση κι' όπου κυκλοφορούν μονάχα αυτοκίνητα, μια θηροοδομίστρια, ή μς Πέτς, εμφανίζεται έχοντας πάνω στο αυτοκίνητό της ένα τεράστιο λιοντάρι, το όποιο θονάται διαρκώς.

— Η τοίμαρθ θηροοδομίστρια έζητησε έπαινη λημμένως άδεια από την άστεινομεζία να κώμη έναν περίπατο με το αυτοκίνητό της από στην πόλη του Σικάγου, για να έπιδείξη το πρωτότυπο... κλάξον της, αλλά δεν της έπεράτη.

— Σύμφωνα με την τελευταία στατιστική του Διεθνούς Έμπορικου Έπιμελητηρίου της Χάγης, ή Ρωσία έχει το ρεζέρβό των κινματογραφών.

— Στη Ρωσία ύπόχουν σήμερα 25.688 κινματογράφοι, ενώ σ' δόλκιμη την άλλη Εύρώπη ύπόχουν μόνον 30.623. Έπίσης όμιλούντες κινματογράφοι ύπόχουν στη Ρωσία 16.607, ενώ σ' όλη την Εύρώπη ύπόχουν 17.822.

— Σ' όλο τον κόσμο ύπόχουν 61.924 κινματογράφοι, εκ των όποιων οι 32.000 όμιλούντες.

— Στις φυλάκες του Τεξάς ύπόχει ένας καταδικασμένος, ο Ραμμόνδος Χάμλτον, ο όποιος έχει καταδικαστεί για διάφορες ληστείες σε 263 έτών φυλάκις!

— Ο πλουσιότερος πτεπός των Ηνωμένων Πολιτειών εινε ο πενταετής Ζαχαρίας Ρέινολντ, μοναδικός κληρονόμος του δολοφονηθέντος πέρσι βασιλέως του καπιού Ρέινολντ.

— Έπειδή οι συγγενείς του έλαβαν τελευταία από «εγκρίστες» πολλές άπειλητικές έπιστολές περί έπικειμένης άπαγωγής του, φρονείται καθημερινώς από δώδεκα ένοπλων σοματοφυλάκων, όστω άστεινομεζών και είκοσι τεραστίων σκυλών Ντανόα.

— Όπως άναφέρει ένα έσοπαίο περιοδικό, ή έφετηνή παραγωγή καφέ στη Βραζιλία θα εινε τόσο μεγάλη, ώστε θα χρησιμοποίη ή ως καύσιμος ύλη!

— Υπολογίζεται ότι ή φετηνή παραγωγή θα φτάση σε 30.000.000 σάκων των 60 χιλιογράμμων. Η λοιπή παραγωγή των άλλων χωρών ύπολογίζεται σε 10.000.000 σάκων.

— Ές άλλους ή κατανάλωσι του καφέ σ' όλο τον κόσμο δεν ύπερβαίνει τα 22.000.000 σάκων. Περισσεύουν έπομένως, 18 εκατομμύρια σάκων μονά από την παραγωγή της Βραζιλίας.

— Ο Ιταλός μηχανικός Τζανόρι Κοντι σε μια άνακοίνωσι που έκαμε την περασμένη δομάδα στην Άκαδημία των Πολιτικών Μηχανικών του Μιλάνου, άνατίξε τις διαφόρους μεθόδους χρησιμοποήσεως της δραμής του έσοπερικού της γής ως κινητήριου διναμώος.

— Υποστήριξε επίσης ότι ή Ιταλία ως πλουσία χώρα σε ήρωσταια, μπορεί νάχη έτσι χωρίς καμία δαπάνη πύοησι πάντοτε την κινητήριου δύναμη.

— Η ήμερησά κατανάλωσι των βατράκων στο Παρίσι, φτάνει τις 3.000 περσιν κλά. Οι έκτεπότεροι και φρεσά άκρωότεροι δάτραχοι εινε οι προερχόμενοι από τα βατραχαοφεία της Σολώνης.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

νο, το έγραψε μέσα σε δεκατέσσερες ώρες! Σε δυό μέρες πάλι ένεπείθη κι' ύπαγόρευσε τον «Κοινοκορονοστή», που θεωρείται ως το καλύτερο απ' τ' άστεινομεζά δράματά του.

Από την κολοσσία, αυτή παραγωγή ο Ουάλλας, όπως κατάλαβε κανείς, έκέρδιζε μυθώδη ποσά. Ήταν ο πλουσιότερος συγγραφέας της Αγγλίας. Έπαρνε συγγραφικά δικαιώματα και θεατρικά ποσά απ' όλες τις χώρες. Τα μεγάλα πρακτορεία του Έβου διεκδικούσαν τ' άποφα του και τα έστειλαν να δημοσιευθούν στις έφημερίδες των Ηνωμένων Πολιτειών που κυκλοφορούσαν σ' εκατομμύρια φύλλα. Ο περιεργός όμως αυτός "Αγγλος συγγραφέας, δεν έγραφε ποτέ του τα έργα του! Τα ύπαγόρευε πάντα στη στενογράφο του, περιεργόμως διαρκώς μέσα στο γραφείο του και καπνίζοντας το ένα σιγαρέτο ύπερα από τ' άλλο, γιατί ήταν μανιώδης καπνιστής. Τη νύχτα πάλι, όταν είχε έμπνευσι ή άλλως διάθεσι για δουλειά, μετακινούνταν στο «εντικαφόν», ένα εύφρεστο μηχανήμα, στο όποιο ύπαγόρευε το μυθιστόρημά του κι' απ' το όποιο την άλλη μέρα ή ημερωμένη του άντεγράφε τη δουλειά της νύχτας...

Ο Έντγκαρ Ουάλλας, όπως όλοι οι μεγάλοι συγγραφείς, είχε κι' αυτός μια χαρακτηριστική ιδιοσυρσία. Άνέθερος καθαρόαιμα ύλο για τις κοήρες και διεδικούσε μ' αυτά τα μεγάλα δράματα! Ηταν μια μανιώδης φιλοπότης και λάτρης του ίπποδρομίου. Οι φίλοι του λοιπόν άναγορεύονταν κάθε τόσο πως μπορούσε να παρουσιάσει μια τόσο κολοσσία λογοτεχνική παραγωγή και να συχνάζει συγχρόνως και στις κοήρες! Ο Ουάλλας όμως κατάφευγε και τα δυό κι' έγραφε μάλιστα καθημερινώς άκόμη και τη στήλη των ίπποδρομίων στην έφημερίδα του, ή όποια είχε πάντα τα καλύτερα προγνωστικά. Έκείνος ποτό δεν έπαψε ποτέ του. Έρωαζε με τον ήρωα του περιγίμου θεατρικού έργου του «The Alendaz» έμπνευσμένου από τη ζωή του ίπποδρομίου και των παρασκηνίων του, ο όποιος με τα προγνωστικά του, τα πάντοτε άάναστα, έκανε όλους τους φίλους του να κερδίζουν μεγάλα ποσά στις κοήρες, ενώ ο ίδιος δεν δούνασε ποτέ την τύχη του...

Ο Ουάλλας ήταν ένα περιεργό πνεύμα που το ενδιέφεραν τα πάντα! Άκόμη κι' ή πολιτική. Έδω και λίγα χρόνια λοιπόν έβλεπε να έλεγγι δουλειές, τις με δεν διάλεξε καλά τον τομέα του. Αν και ήταν δημοφιλίστατος, οι έλεγους του Μπουανγκισαί, στο όποιο είχε εκλέσει ύποψηφύτητα, δεν τον έστειλαν ως πληρεξούσιό τους στη Βουλή των Κοινοτήτων...

— Εινε πορνοί αυτοί οι άνθρωποι, έλεγε ο Ουάλλας γελώντας, σάν να ήθελε να παρηγορηθεί. Κατάλαβαν ότι ή πολιτική, ή μ' έκανε να χάνω άρεσις όως κι' έτσι θα έκαναν κι' αυτοί μερικά μυθιστορήματα!...

Τον Σεπτέμβριο του 1931, οι Άμερικανοί τέλος τον έκάλεσαν στο Χόλλινγουντ κι' ή «Παραμύθη» του έδινε 4.000 δολάρια της εβδομάδα για τις συμβουλές του. Άποφάσιζε μάλιστα ότι, όταν έφτασε στο Λος Άντζελες, φάτση τους διαβάτες που δρόμο έπρεπε να πάη για να πάη στο κινματογραφικό στούντιο. Έφτασε λοιπόν πεζή το άπόγευμα στο Χόλλινγουντ. Το ίδιο βράδυ όστόσο είχε κι' όλος έμπνευσθή ένα σενάριο κι' ός τα μεσάνυχτα το είχε παραδώσει στη «Παραμύθη». Μα δεν πρόφτασε να έργαστεί πολύ καιρό στο Χόλλινγουντ. Έγραψε το τέταρτο σενάριο του όταν τον κεραινοβόλησε ο θάνατος.

Ο Έντγκαρ Ουάλλας πέθανε με το χαμόγελό στα χείλη, σάν εύτυχημένος άνθρωπος που είχε κερδίσει με την έλγιστη δέλησι του και με την άποφαστή δουλειά του όλα τ' αγαθά της ζωής.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Έκείνη.— Σέρεις; ο κόσμος λέει ότι με πήρες για τα πλούτη μου!

Έκείνος.— Τι λές εκεί, άγάτη μου; Άντιθέτως μάλιστα: Σε πήρα για τη... φτώχεια μου!...

Μα κυρία έπισκεψθή έναν ζογράφον στο άτελέ του, και απ' άοχη ώρα έδωμάσε τους πίνακες στους όποιους, ως έπαι το πλείστον παριστάοντο άγροτικές σζηές, ζωα κ.λ.π. Όταν έφαιγε είπε στον καλλιτένη, χαμετόντας τον:

— Δεν φαντάζεστε, κυρία, πόσο εύχαριστήθηκα από την έπισκεψή που σάς έκανα... Άγαπάω τόσο... ζωά!

Μετάξυ φίλων:

Ο αδελφός μου, ξέρεις, παντρεύτηκε στο Λονδίνο κατά το διάστημα του ταξείδιού του από την Αθήνα στο Μπρίντεξ.

— Νά, μια άπόδειξι άκόμη ότι οι... κίνδυνοι της καλίσσης δεν έξέλειπαν παρ' όλες τις τελειοποιήσεις της άπαιολείας.

HRC

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

καπετάνιος Άσμαν άναψε την πίπα του κι έλειτα με νύκταζε με μία παράξενη ματιά.
— Είπε μία διαβολοίστορία αυτή που θα διαβάσετε στο καλύτερο και πιο ενδιαφέρον «Ημερολόγιο» που σας έδωσα, μου είπε, κι αν δεν έχετε γερά νεύρα, σας συμβουλεύω ν' αφήσετε έτούτη τη φοβά ανικανοποίητη την περιέργειά σας...
— Αν δεν φοβάστε όμως, πρέπει να σας πω πως έπεσε στα χέρια μου αυτό το μονηλιασμένο τεφτέρι. Άκούστε λοιπόν την ιστορία του :

Το 1878 έκανα το δεύτερο ταξίδι μου στον Πόλο με το «Νησοδόρυ», Άρμένιζε κοντά στις άκτες της Γουιλανδίας, όταν άξαφνα μία μέρα απάντησα ένα στοιχειωμένο καράβι. Ήταν ένα καράβι - φέρετο από εκείνα που παραδέρνουν στους άνεμους... Ήταν παλιό, σάπιο και γεμάτο σκοτεινάσματα όπλα. Το λέγανε «Μπαρρόκας» κι είχε άλλοτε καπετάνιο τον τόν Γουλιέλμο Καστρο. Όταν λάτρησα το πλοίο μου άπάνω στο μονηλιασμένο του κατάστρωμα, ανατρίχασα για πρώτη φορά στη ζωή μου... Στο τιμόνι του ήταν γαντζωμένος ένας κάταστρος σκελετός που φοροφόρε! Από το «Ημερολόγιο» του τότε, που είχε γραμμένο σε πατήν άνοιξετε είναι πρόθυμος να σας τη διαβάσω...

Κι ο καπετάνιος Άσμαν άνοιξε το «Ημερολόγιο» κι άρχισε να διαβάει :

«3 Ιουνίου του 1690.— Ή «Μπαρρόκας», έγραφε ο καπετάνιος της, είχε έτοιμο. Σήκωσα την άγκυρα και τραβώ να κάνω την περιπολία μου στις άκτες του Σιά...»

2 Ιουλίου.— Στη Μαλαισία σήμερα το πρωί απάντησα ένα μεγάλο όλλανδικό καράβι. Το λένε «Ντέλφτ». Έτοιμάζομαι να το χτυγήσω. Ο καπετάνιος του φαίνεται ότι κατέλαβε το σκοπό μου, γιατί άπλωσε όλα τα πανιά και πασχίζει να ξεφύγει από τις κανονές μου...

3 Ιουλίου.— Το «Ντέλφτ» δεν υπάρχει πια. Ο καπετάνιος του, ο Γάβριελ Βόδεμαν είχε αγκυλώσει στο καράβι μου. Ο δύστηνος τ' είχε χαλένα και κάνει πάντα σαν τρελλός. Χτες το βράδυ που κοιμότανε έκανα μία παράξενη άναάλυξη. Είδα να κρέμεται από το λαμό του από μία ψηλή άλυσίδα ένα μικρό δευμάτινο σακαδάκι που το έβρισκε κατάστρωμα στο στήθος του. Ο διάολος μ' έσπρωξε να δω τι είχε μέσα αυτό το σακαδάκι και το ψηλάφησα σάν κλέφτης με τα δάχτυλά μου. Κατάλαβα τότε ότι ήταν γεμάτο από πολύτιμα πετράδια! Άν είχε διαμάντια, είχε ένας δολοφόνος θρασυφόνος! Μά διαμάντια θάνα, γιατί ο Όλλανδός καπετάνιος μέσα στον θύτο του μιλούσε για τέτοια πετράδια και γι' άλλα μυθικά πλούτη που πάσχιζε να τα γλιτώσει από κάποιον φανταστικό άρπαγα...

Όλη την ημέρα λοιπόν είχα περτά το σακαδάκι του και μ' άγωνία τα διαμάντια του Βόδεμαν. Το βράδυ τέλος, για να διώξω από το νου μου τις κακές σκέψεις, κάλεσα τον Όλλανδό καπετάνιο ν' αδειάσει μαζί μου μία μποτίλια κρασι. Μά ή μία μποτίλια έγιναν τρεις και ο λίγο ό Βόδεμαν κι' εγώ τραγουδούσαμε σάν μεθυσμένοι ναυτες... Ο αλμυλωτός μου βρετερα, οε μία στιγμή τριφερότητας, γύρισε και μου είπε με διαρκυμένα μάτια :

— Έχω το προαίσθημα ότι θα πεθάνω και γι' αυτό θέλω να σου εμπιστευθώ το μυστικό μου... Έχω μαζί μου ένα σακαδάκι γεμάτο διαμάντια για τις κόρες μου που κάθονται στο Ντόντορ. Σου ζητώ πεθάνω, θα πιάς να δώσεις στις κόρες μου την ποδιά τους. Νά, Γουλιέλμ, δες κι' εσύ τι όμορφα που είναι τα διαμάντια!...

Κι ο Όλλανδός καπετάνιος άνοιξε το σακαδάκι του και μου έδειξε το θησαυρό του. Έπειτα, παίρνοντας έναν έστειρωμένο μ' έβαλε να δοκιμάσω ότι, αν πέθανε θα τα πήγαινα μία μέρα στις κόρες του. Κι' εγώ που να πάρη ο διάολος φοβίστηκα! Ναι, ναι, φοβίστηκα διαμάντια είχαν θαμώσει τα μάτια μου. Άρπαξα λοιπόν ένα μεγάλο ποσό και κάρφωσα τα μάτια του άπάνω μου με μία έκαρσα που δεν θανάτων και λένε τόσα πράγματα!...

Όταν ξεφύγισε ο Βόδεμαν, άρπαξα το σακαδάκι του και το πέ-

ρασα στο λαμό μου. Έπειτα, τρελλός από τη χαρά μου, άναλάνα γέφυρα για να δω τι έκαναν οι ναυτες. Στο τιμόνι ήταν ο Άσμαν ένας γέρος θαλασσούλικος που άντεχε άκόμη στις φοροφές... οι άλλοι είχαν κοιμηθή. Ξανακατέβηκα λοιπόν στην κατεστρωμένη φορτωθήρα στην πλάτη τόν Όλλανδό καπετάνιο και άρχισα να κανείς τον πέταξα στη θάλασσα. Άστερα έλάνα τα άπλωτα κι άκοιμήθηκα ήσυχος, σφίγγοντας άπάνω στο στήθος μου τη διαμάντια.

20 Ιουλίου.— Μά την άλήθεια, άρχίζω να πολεμώ με το φόνος του Βόδεμαν. Τόν σφίγγω με τα πόδια μου και τον έβρισκε με τα πόδια μου. Άντε, λοιπόν, να έλπιω ότι οι ναυτες είναι άρρωστοι. Από τον κρασί που έπιναν. Χτες το βράδυ έκανα μία άποπτική έστη κι άπλωσα στη γέφυρα μήπως έβρισκα λίγη δροσιά, γιατί δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Άξαφνα, έκει που γύρισα για να δω αν κρατούσε η μύνη ο Μαρτινίς, πάγωσα από τη φόβη μου! Μία στο άπλωμα του φεγγαριού είδα καθαρά τόν καπετάνιο Βόδεμαν να κρέμεται τμόνι! Στην άρχη δεν πιστέψα στα μάτια μου και προσηύχθη θάρρος για να δω αν κρατούσε το τιμόνι ο Μαρτινίς ή ο Άσμαν. Όλλανδός καπετάνιος. Μά ήταν αυτός! Ο Βόδεμαν! Ήταν κλεισμένος κι' είχε άκόμη το μαχαίρι στην καρδιά... Όταν έφτασα τόν, γύρισε και κάρφωσε τα κόκκινα μάτια του άπάνω μου. Τον τινάζε άπότομα το χέρι του και μοιόσσε μία δυνατή γροχή με μέτωπο. Έγώ σφωρίσθηκα τότε άναίσθητος κι' όταν συνέβη έξημερώσει πειά...

3 Σεπτεμβρίου.— Είμαι τρελλός λοιπόν ή μήπως έμεινα στ' άλήθεια το φάντασμα του Βόδεμαν; Μά! Δεν θαρρώ ότι είναι ή ιδέα μου... Φαίνεται ότι έχω τύψεις γι' αυτό που έκανα. Ή κι' όστερα; Τα διαμάντια τόσα είναι δικά μου! Έγώ είμαι ή πιο νατός! Δεν άξίζει τον κόπο να γίνονται πολλές ιστορίες γι' αυτό την ύπόθεση που έχει τελειώσει πειά...

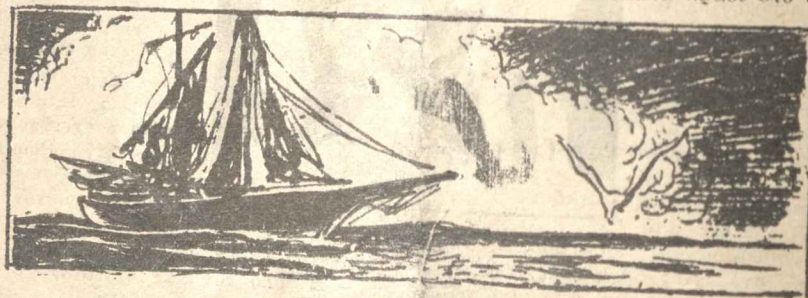
10 Σεπτεμβρίου.— Θεέ μου! Τι να κάνω; Όραμα έβλεπε ότι ο Όλλανδός καπετάνιος κρέμεται τώρα το καράβι μου. Είχαμε φτάσει στις άκτες, άκτις κι' είχα δώσει άπάνω ν' άνοήσουν όλα τα πανιά να μπορούμε έτσι να ξεφύγουμε. Μά η μία μποτίλια κρασι που είχα με τα μάτια μου! Πως είχε πέσει τόν; Το πρωί όμως ή έστειρα κές άκτις είχαν χαθεί από τα μάτια μας! Πως είχε πέσει τόν; Μαρτινίς που έβρισκε στα πόδια του το στήθος του Τάγκ. Πως έδωλο άλλες μου; Οι ναυτες μου έχουν τρελλωθεί από την άπελπισία τους και κ' εγώ θοράμια ότι θα σηκώσουν ελανάτοια. Τους βλέπω να μ' άρρωσταίνουν και κάθε τόσο να κρηφουλούν... Μου φαίνεται πως θα πεθάνω μαλαλό που...

18 Σεπτεμβρίου.— Σήμερα ξύπνησα κι' είδα κατάστρωμα, ότι ήμουν μονάχος άπάνω στη «Μπαρρόκα»! Έβαλα πανιά κι' άγκυρά, οτά υπογράμματα, στις γέφυρες, μά πουθενά δεν άπλωσα ψυχρή ζωντανή. Οι ναυτες την όρα που κοιμόμουν, ματρες στις άκτες και τραβήξαν φαίνεται για τις ισπανικές άκτες...

19 Σεπτεμβρίου.— Τι τραγική νύκτα που πέρασα! Έχω πενόνισι το τιμόνι για να μπού στο Πόλ - Λού, μά φάνηκε πια το τιμόνι και το προσώπο του έλαμπε από έναν άπαιστο μορματισμό φράς... Τι θ' άπογίνω έτσι μονάχος που άπόμεινα άπάνω σ' αυτό το καταρμένο καράβι!...

20-21-22-23 Σεπτεμβρίου.— Τέσσερες μέρες άνησες και κακάς. Ή «Μπαρρόκας» βρίσκεται τώρα στις άγκυρές άκτις! Άπλωσα τα φορά είμαι χαμένος πειά... Δεν έλαψα από πουθενά πορτοφόλι. Χτες το βράδυ τέλος βρήκα το θάρρος να μιλήσω στο φάντασμα του Βόδεμαν : — Άντιό μου με καπετάνιο, τόν είπα. Τι θέλεις να με πεις; Άν ζητάς το θάνατό μου, πές μου το για να πάω άπλωτα στη θάλασσα και να γλιτώσω μία για πάντα από τα βάσανά μου. Ο Όλλανδός δεν κίνησε τα χείλη του κι' άπότομα άπλωσε τη γωνιά του ποδι με πάγωσε από τόν τρόμο : «Βγάλε τα διαμάντια σου άπλωτα».

Έγώ τρέμοντας έβγαλα από το στήθος μου το σακαδάκι του κι' άνοιξα. Τα διαμάντια άστράφταν μέσα στο φως του φεγγαριού. Ή έλάξε τα στη θάλασσα! Μου ξαναέπε με την ίδια φωνή. Μά έγώ δεν θέλησα να τόν άκούσω κι' έκανα να φύγω. Ο Βόδεμαν τότε άηρσε το τιμόνι και μ' άρπαξε από το χέρι. Το χέρι του ήταν γεμάτο από αίμα. Έπειτα μ' άνάγκασε να έλπω το χέρι μου στη θάλασσα. Τα διαμάντια χάθηκαν σάν άστρα μέσα στο

ΤΟΥ HENRY DE BRIZAY

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΓΛΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

νισούς λόρδος έδίσταζε άκόμη. Τέλος γύρισε στόν άγνωστο και τόν έλεγε :
— Κανέτι μου όκοι πως αν σας άκούουν, θα πω ήτις ό,τι ξέρετε για κάποιον πρόσωπο, που αυτή τη στιγμή δεν θέλω να πω το όνομά του.

— Σας το όραζομαι, απάντησε ο κυνηγός κι' άμέσως πρόσθεσε μ' ένα ειρωνικό τόνο : Τά γρήματα, θέλω να πω, τάχετε μαζί σας. Γιατί πώς άνθρωπος με σούστα μυαλά μπορεί να έμπεστε ήτις ένα τέτοιο ποσό στόν ιδιοκτήτη του «Τριφλοπόντικου»;

Ο λόρδος δεν απάντησε κι' ο κυνηγός εί-

πε πάλιν :

— Ελάτε, λοιπόν, πάμε...

— Και πως ν' εγγυάται ότι δεν θα με ληστέψουν μέσα στο τούνελ; οπότε ο λόρδος, που φημίρηκε τις συμβουλές του Σέρλοκ Χόλμς.

— Δεν πάραυτα καλύτερη εγγύησι άπ' το ότι θα είμαστε ένας μ' έναν.

— Με την διαφορά ότι σεις έχετε το τουνφέλι σας...

— Μά και σεις είναι άδύνατον να μην έχετε πάνω σας πιστόλι.

Αλλά άδιόφορο, μά κι' έλατε ότι φοβόσαστε το τουνφέλι μου, στα-

θήτε!

Κι' ο άγνωστος θράζοντας μ' ένα γρήγορο κίνημα το τουνφέλι άπ' τόν όμο του συνέχισε :

— Είμαι πρόθυμος να άφήσω έδώ κάποιον το

πλοίο μου και να το πάω όταν θα γυρίσουμε.

Α, θέλετε αϊτών έδώ τόν χιονένον άνθρωπο,

που έκαναν τα χιανία; Θα τόν βάλλω το τουν-

φέλι μου να τόν κρατά ήτις σκοπός! Περιφάνη

ιδέα, μά την άλήθεια!...

Κι' άμέσως πραγματοποιήσε την ιδέα του.

Ο λόρδος δεν άνιέβαλε πειά για την ειλ-

κρησία του άγνωστου. Όταν μάλιστα έκείνος

τοί πρότεινε να κρατά ήτις το πιστόλι του,

κατανοήσας τον δυό ήμιματα πύου, άηρσε

κατε διαταγόν.

— Έμφορ, είπε στόν άγνωστο, σ' άκολουθώ!

Μόλις ο άγνωστος κι' ο λόρδος χάθηκαν

μέσα στο τούνελ, ο χιονένιος άνθρωπος... έμ-

φανήθηκε... Έπασσε το τουνφέλι, ποήγαν ά-

νοήσας πάνω του, τινάζε από το σόμα τόν

το γόνι κι' άτεκαλήφθη άξαφνα το χαρτωμένο

πρόσωπο και το σέβλο σόμα του Χάρου Τα-

ξόν, το μαθητό του Χόλμς.

Ο Σέρλοκ Χόλμς είχε σούστησει αίσθησής

στον όμο του να παρακολούθησιν άγρυπνα τόν λόρδο.

Ο Χάρου είχε φθάσει στο τούνελ, πώ μπορούσά άπ' το λόρδο

Κανατοφόν. Και για ναμια σίγουρος ότι δεν θα τόν έβλεπε κανείς

σέρφηκε να γίνη ένας χιονένιος άνθρωπος. Κυλιόστηκε λοιπόν πάνω

στο γόνι και κατόπιν σηκώθηκε όρθιος κατάλευκος. Το χιόνι, που έπε-

πε άφθονο, σκεπάζοντε γρήγορα το έργο του. Δεν έδειχνε καθόλου

στον ο λόρδος κι' ο άγνωστος μιλούσαν λίγα ήμιματα μακριά του. Κι' ο

Χάρου τ' άκουσε όλα. Μά το πώ όραίο ήταν το ότι ο κυνηγός τοί-

κίνησε το τουνφέλι στα γόνα. Λίγο έλειψε να προσδοή ο Ταξόν τη

στιγμή αυτή σάζοντας στα γόνα. Μά συγκρατήθηκε κι' έμεινε ακί-

νησά ήμιματα κι' έγώ τότε από την άπελπισία μου σφωρίσθηκα άναί-

σθητος στα πόδια τόν Όλλανδό...

Όταν ξύπνησα, ο ήλιος μεσημεριούσε πειά...

24 Σεπτεμβρίου.— Άπό κεινη την νύκτα δεν ξαναφάνηκε

πια στο τιμόνι το φάντασμα τόν Βόδεμαν. Μά τι σημαίνει; Μήπως

γυμνώθηκε να γλιτώσει από τόν θάνατο; Μέρα και νύκτα είμαι

απέναντι στο τιμόνι με την έλπίδα ότι θα μπορούσά ν' αλλάξω την

τη κατεύθυνση άκόμη ο Όλλανδός, τραβεί να τόν Πόλο... Βαρέθηκα

«Ημερολόγιο» μου. Μά άπ' αυτές τις μέρες θα πεθάνω από την

πείνα άπάνω στο τιμόνι μου...»

Ο καπετάνιος Άσμαν έλκισε το μονηλιασμένο «Ημερολόγιο» της

«Μπαρρόκας» και μω έξήγησε :

— Καταλαβαίνετε τώρα ότι ο άστρος σκελετός που είχα βοη άπλω-

στα στο τιμόνι της παλιής «Μπαρρόκας» ήταν ο σκελετός τόν καπετάνιο

τον τόν φόνος τόν Όλλανδό...

νιτος ως που ο λόρδος μπήκε στο τούνελ.

— Θέλουν οι κακούργοι να τόν σκοτώσουν! είπε μέσα του ο Χάρου.

Και χωρίς κανένα διαταγμό μπήκε κι' αυτός μέσα στο τούνελ.

Θάχε προχωρήσει άρκετά όταν άξαφνα άκουσε τρία δυνατά σφυρί-

ματα και συγχρόνως είδε να προβάλλη πίσω του μία σκά.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΤΟΥΝΝΕΛ

Ή σκά εκείνη ήταν ο Σέρλοκ Χόλμς, ο όποιος έτρεχε μ' όλα του τα δυνατά προς την είσοδο τόν τούνελ. Ο Χόλμς δεν ήταν σίγουρος αν ο άνθρωπος που είδε να μπαίνει στο τούνελ ήταν ο Χάρου Ταξόν. Κι' όμως φοβόταν πολύ ένα τέτοιο πράγμα.

— Διάβολε! ψιθύριζε μόνος του. Τους είχα άταραγέσει ρητός

και τόν δυό να ρεφονδινούνε μέσα στο τούνελ.

Όταν έφτασε στην είσοδο ο Χόλμς, είδε πως ούτε ο λόρδος, μά

ούτε κι' ο Χάρου, θριαζόντουσαν εκεί.

Με το άσθησιο βλέμμα του έξετάσε καλά τα πέριξ, μά δεν είδε

κανέναν. Σφύριξε τότε δυνατά τρεις φορές. Μά κανείς απάντησι δεν

του δόθηκε.

— Θάνα μέσα στο τούνελ και γι' αυτό δεν μπορούν να μ' άκού-

σουν, μουμυώρισε. Α! να και τα ίχνη τόν θημάτων τους! Ο λόρ-

δος περιφρόνησε τις συμβουλές μου και μπήκε στο τούνελ. Ο Χάρου

πάλι δεν άκούσθησε, κατ' ανάγκην, μά πόν τόν διάτα να μη

τον χάσει άπ' τα μάτια του. Το δυστύχημα είναι μήπως ο Χάρου δεν

μπορεί μόνος του να τόν σώσει.

Ο Σέρλοκ Χόλμς άρκετά σκέφθηκε καλά άποφάσισε να ρεφονδινώ-

νένη, μέσα σε κεινη την κόλασι. Κότταζε για

μία στιγμή το ρολόγι του. Ήταν δυό και τρία

λεπτά. Έβγαλε το περιστροφόν του και γυ-

ρτώντας το γερά στο χέρι τόν άρχισε να προ-

χωρή μέσα στο τούνελ. Το σκοτάδι ήταν βα-

θλ κι' άναγκάζονταν να βαδίζει ψηλαφώντας

τους όγκους τοίχους. Θάταν παραφροσύνη ν'

ανάγη το φανάρι του. Ή πράξι του αυτή ή

ισοδυναμούσε με άτυχτομία. Τίποτε δεν ζού

νότανε γύρω του. Μία νεκρική σιγή βασίλευε

έκει κάτω.

Σταθήκε για λίγα λεπτά, προσπαθώσε ν'

ακούσει τίποτε, άλλα μάταια. Άκούσε λοιπόν

να βαδίζει πάλι γρήγορα - γρήγορα για να

προλάβη καμιά ανεπαρόφωτη καταστροφή.

Άξαφνα μία έκπνοσφορότησι αντήχησε στά

σκοτεινά έξέχονα βάθη.

Ο Σέρλοκ Χόλμς με την λεπτή του όσφρη-

σι άισ' άνιηκε μικροδία μπαρούτης.

— Ειπλόξ! είπε μέσα του. Δεν πρέπει

ούτε στιγμή να χάσω. Άκούω μάλιστα θορυ-

γές άπελπισίας.

Μέσα στην παραύλη του άσος έτρεχε δεν

σι άισ' άνιηκε μικροδία μπαρούτης.

— Ειπλόξ! είπε μέσα του. Δεν πρέπει

ούτε στιγμή να χάσω. Άκούω μάλιστα θορυ-

γές άπελπισίας.

Μέσα στην παραύλη του άσος έτρεχε δεν

σι άισ' άνιηκε μικροδία μπαρούτης.

— Ειπλόξ! είπε μέσα του. Δεν πρέπει

ούτε στιγμή να χάσω. Άκούω μάλιστα θορυ-

γές άπελπισίας.

Μέσα στην παραύλη του άσος έτρεχε δεν

σι άισ' άνιηκε μικροδία μπαρούτης.

— Ειπλόξ! είπε μέσα του. Δεν πρέπει

ούτε στιγμή να χάσω. Άκούω μάλιστα θορυ-

γές άπελπισίας.

Μέσα στην παραύλη του άσος έτρεχε δεν

σι άισ' άνιηκε μικροδία μπαρούτης.

— Ειπλόξ! είπε μέσα του. Δεν πρέπει

ούτε στιγμή να χάσω. Άκούω μάλιστα θορυ-

γές άπελπισίας.

Μέσα στην παραύλη του άσος έτρεχε δεν

σι άισ' άνιηκε μικροδία μπαρούτης.

— Ειπλόξ! είπε μέσα του. Δεν πρέπει

ούτε στιγμή να χάσω. Άκούω μάλιστα θορυ-

γές άπελπισίας.

Μέσα στην παραύλη του άσος έτρεχε δεν

σι άισ' άνιηκε μικροδία μπαρούτης.

— Ειπλόξ! είπε μέσα του. Δεν πρέπει

ούτε στιγμή να χάσω. Άκούω μάλιστα θορυ-

γές άπελπισίας.

Μέσα στην παραύλη του άσος έτρεχε δεν

σι άισ' άνιηκε μικροδία μπαρούτης.

— Ειπλόξ! είπε μέσα του. Δεν πρέπει

ούτε στιγμή να χάσω. Άκούω μάλιστα θορυ-

γές άπελπισίας.

Μέσα στην παραύλη του άσος έτρεχε δεν

σι άισ' άνιηκε μικροδία μπαρούτης.

— Ειπλόξ! είπε μέσα του. Δεν πρέπει

ούτε στιγμή να χάσω. Άκούω μ

Ο ΠΩΣ είνε γνωστό, ὁ Σαίξπηρ, ὁ μέγας ποιητής τῆς Ἀγγλίας, ἦταν ἐξαιρετικά πονηρὸς καὶ κάθε φορὰ πὺν τοῦ παρουσάζοντος εὐκαιρία νὰ ἐνεργετήσῃ ἕναν ἄνθρωπο, δὲν τὴν ἄφινε νὰ πάη χαμένη.

Ἐννοοῦθε ὅμως ἐντελῶς ἐξωριστὴ εὐχαρίστησι, ὅταν υποβοῦσε νὰ φανῇ χορηγὸς σὲ νέους πὺν εἶχαν ὄρεξι νὰ ἐργασθῶν καὶ φαινόνοισαν ἄξιοι ὑποστηρίξεως. Τότε ὁ ποιητὴς ἔκανε ὅτι τοῦ ἦταν δυνατόν γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Ἔτσι, διηγούνται πὺς κάποτε, ἕνας ἄγνωστος νέος παρουσιάστηκε στὸ σπίτι τοῦ ποιητοῦ καὶ ζήτησε νὰ τοῦ μιλήσῃ.

—Κύριε Σαίξπηρ—εἶπε ὁ νέος—ἡ ἀπελπισία μ' ἔφερε στὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσω νὰ σὰς ἰδῶ. Σὰς εἶμαι ἄγνωστος ἐντελῶς, δὲν γνωρίζετε καὶ τ' ὄνομά μου, κ' ἐν τούτοις ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω χρήματα!...

Ὁ Σαίξπηρ, παραξενεμένος, παρακάλεσε τὸν νέο νὰ ἐξηγηθῇ καλύτερα.

—Ἀκούστε—εἶπε ὁ νέος—τί μοῦ συμβαίνει. Δὲν ἔχω καθόλου περιουσία καὶ εἶμαι ἕνας κατώτερος ὑπάλληλος τοῦ Τελωνείου. Ἀλλὰ ὁ ἔργος δὲν λογαριάζει πλοῦτη. Ἀγαπῶ, κύριε Σαίξπηρ, νὰ, λατρεύω τὴν ὁμορφότερη καὶ καλύτερη κοπέλα τοῦ κόσμου!... Κι' αὐτὴ μὲ ἀγαπᾷ!... Ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶμαι φτωχός, ὁ πατέρας τῆς ἀρνείται νὰ μὲ κάνει γαμπρό του!... Σὰς δεθαῶν, λοιπόν, πὺς ἂν ἡ Τζένη δὲν γίνῃ γυναῖκα μου, δὲ σκοτωθῶ... καὶ τότε θὰ πεθάνω κ' αὐτὴ ἀπὸ λύπη!... Σκεφθήκαμε μάλιστα ν' αὐτοκτονήσουμε μαζῶν!...

—ὦ! ὦ! φώναξε ὁ Σαίξπηρ.

—Μάλιστα, κύριε! Ἡ Τζένη ἡ ἴδια μοῦ πρότεινε αὐτὴ τὴ λύσι, ὅστερα ὅμως σκέφθηκε καλύτερα!...

—Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ φρονιμότερο! τὸν διέκρινε ὁ ποιητὴς.

—Σκέφθηκε πὺς στὴ Γαλλία, ἐξακολούθησε ὁ νέος, ζῇ κάποια θεία τῆς, πὺν τὴν ἀγαπᾷ πολὺ, καὶ ὅτι κοντὰ τῆς θὰ βροῦσαμε ἄσπυ!... Γιὰ νὰ φύγουμε ὅμως μὲς χρειαζόμαστε χρήματα!...

—Καὶ ἤλθετε σὲ μένα, γιὰ νὰ σὰς βοηθήσω γιὰ νὰ κλεφτήτε; φώναξε ὁ Σαίξπηρ μὲ ἀναισθητοῦ.

Μόλις ἄκουσε ὁ νέος αὐτὴ τὴν ἀρνησι, χλόμιασε καὶ ἀμήλητος σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Τόση ὁμοῖος ἦταν ἡ ἀπελπισία του, μόλις εἶδε νὰ χάνεται ἡ τελευταία του ἐλπίδα, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ κάνει ἕνα ὅμμα καὶ σοφιστῆκε πάλι στὴν καρέκλα του.

Κατόπιν μὲ ἀλλοιωμένη φωνὴ εἶπε:

—Κύριε, ἐνδομῆς πὺς ἔσετε, ὁ μέγας ποιητὴς πὺν ξέρετε τόσο καλὰ νὰ περιγράψῃ τοὺς πόνους τῆς ἀγάτης, θὰ μπορούσατε νὰ καταλάβετε τὴ δυστυχία μου. Γι' αὐτὸ τὸ μῆμα νὰ ἔλθω σὲ σὰς γιὰ βοήθεια. Ἐκὼς λάθος, καὶ σὰς ζῆτω συγγνώμην! Θὰ πραγματοποιήσουμε τὴν πρότῃ μας ἀπόφασιν!...

Ὁ νέος μιλοῦσε μὲ τόσο ψυχρὸ πόνον, ὥστε ἡ εὐαίσθητη ψυχὴ τοῦ ποιητοῦ συγχινήθηκε.

—Ἀκούστε, νέε μου, εἶπε τότε ὁ Σαίξπηρ, ἴσως ὁ πατέρας τῆς κόρης νὰ μὴν εἶνε τόσο ἀδιάλλατος ὅσο φαντάζεσθε. Δὲν μπορῶ δεδαῖως νὰ σὰς βοηθήσω σὲ μιὰ πράξιν πὺν τιμωρεῖται αὐστηρὰ ἀπὸ τὸν Νόμο, μπορῶ ὅμως νὰ ἀναλάβω νὰ λυγίσω τὸ πείσμα τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ πατέρα!...

—ὦ! κύριε, ἔκανε ὁ νέος μ' ἕνα θλιμμένο χαμόγελο, ἀμυβιόλλω πολὺ ἂν ἡ εὐγλωττία σας θὰ κατορθώσῃ νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα!...

—Ἐ, λοιπόν! Ἀφήστε με νὰ δοκιμῶ καὶ σὲ εἰκοσι τέσσερες ὥρες θὰ λάβετε μιάν ἀπάντησι.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΣΑΙΞΠΗΡ ΠΡΟΞΕΝΗΤΗΣ

Ὁ φτωχὸς ἐρωτευμένος νέος. Ὁ ἀδυσώπητος πεθερός. Ἡ μεσελάθησις τοῦ Σαίξπηρ. Ἡ τραχὺς λίρες. Ἐπειτ' ἀπὸ χρόνια. Τὸ προσκύνημα τῆς ἀγγλικῆς αὐλῆς στὸ σπίτι τοῦ Σαίξπηρ. Οἱ δύο ἄγνωστοι ἐπισκεπταί. Γκαμπρὸς καὶ πεθερός, κτλ.

—Μὰ τώρα δὲν εἶπατε πὺς τριακόσιες γινέες εἶνε καί;

—Ναί, τὸ εἶπα καὶ τὸ τονίζω!

—Ἀφοῦ λοιπόν ὁ νέος ἔχει αὐτὸ τὸ ποσόν, μπορείτε νὰ τὸ δώτε τὴν κόρη σας.

Ὁ ἔμπορος κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ ἀμφιβολία.

—Σὰς δεθαῶν, λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ ποιητὴς, πὺς αὐτὸς νέος θὰ σὰς παραδώσῃ αὐτὸ τὸ ποσόν. Μόνον σὰς παρακαλῶ νὰ ἐπιτρέψετε νὰ τοῦ ἀναγγείλω μόνον μου τὴν καλὴ αὐτὴ εἰδήση!...

—Ἐχετε τὸ λόγο μου, ἀποκρίθηκε ὁ ἔμπορος νικημένος. Τριακοσὶ γινέες οἰκονομίες!... Μὰ ἂν εἶνε ἔτσι, αὐτὸς ὁ νέος σίγουρα θὰ ἐπὶ κόρη!... Καί, μὰ τὴν πίστι μου, θὰ τὸν βοηθήσω!...

Ὁ Σαίξπηρ ἔφυγε χαρούμενος. Ἡ νύχτ' αὐτὴ ἦταν πὺν αὐτὸς μὴ γι' αὐτὸν ἂν ὅλους τοὺς συγγραφικοὺς θριάμβους του. Τὸ φημισμένο ὅμως σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν, ἦταν πὺς ὁ Σαίξπηρ δὲν δὲν ἔδειχνε τὴν στιγμή οὔτε μιὰ γινεῖα ἀπὸ τῆς τριακοσίας πὺν ὑποστήριξιν στὸν ἔμπορο. Ἀλλὰ ὁ ποιητὴς δὲν στενοχωροῦταν γιὰ τέτοια μικρὰ ζητήματα. Πῆγε ἡμέσως σὲ διαφόρους φίλους του, καὶ μέσα σὲ λίγα ὥρα δανείστηκε τὸ ποσὸν πὺν τοῦ χρειάζοντο.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἔδωσε στὸν ἔμπορο. Ὁ πλοῦτος ἔπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ πᾶντρεψε τὴν κόρη του μὲ τὸν ἀγαπημένο τῆς.

—Μπορῶ νὰ πῶ, ἔλεγε κατόπιν ὁ Σαίξπηρ, πὺς ἡ νύχτ' αὐτὴ μοῦ προκάλεσε ἔξαιρετικὴ εὐχαρίστησι, γιὰ μεταχειρίσασθαι ὅλο τὸ ἀνταμεικτό ταλέντο μου γιὰ νὰ τὴν κερδίσω. Ἀλλὰ ἐξακολούθησε ὅμως νὰ κάνει τέτοια εἰδήσι καὶ ζήνεις, θὰ βροθῶ πολὺ γοργόνα στὴν γυναικά!

Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε, καὶ ὁ Σαίξπηρ ἀπολαύει ἐντελῶς αὐτὸ τὸ ἐπιδόμα. Ὁ ποιητὴς ζοῦσε τώρα ἀποτραφημένος στὴ γυναικά του, τὸν Στράτφορντ. Ἐπεί, σὲ σὲ τὸν, δεχόταν τοὺς φίλους του καὶ δὲν τὸν ἔχοντο πρόσωπα τῆς ἐποχῆς του, πὺν ἡμεῖς νὰ τὸν ἐπισκεφθῶν. Γιατὶ ἔδειχνε τὸν καιρὸν τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Ἀγγλίας ἐθεοοῦσε ὡς ἐπιβεβλημένο καθήκον, νὰ πηγαίνοντο πρὸς αὐτὸν οἱ ἐπισκεπταί καὶ νὰ ἐπισκεπτόντο τὸν πρὸς αὐτὸν τοὺς συγγραφῆς. Στὴν αὐτὴ τὴν ἰδέαν ὁ Σαίξπηρ ἔπαινε.

—Πᾶμε στὸ Στράτφορντ νὰ ἐπισκεφθῶμε τὸν ἐδῶν!...

Καὶ ἡμέσως σχηματίζονταν ὁλόκληρο πλοῦτον, πὺν ξεκινούσε γιὰ τὸ Νιού-Πλέιτς, τὸ σπίτι τοῦ Σαίξπηρ.

Ὁ ἀριστοκράτης ἐκδρομῆς, κατὰ τὸ δῶμα τῆς διαμονῆς τοῦ Στράτφορντ, πρὸς τὸν Σαίξπηρ, ἔλεγε ὅτι αὐτὸς ἔχει ἄφθονα χρήματα, κ' εἶται ὁ συμπόσιος τῆς ἡμέρας.

Μιὰ μέρα, ὁ λόρδος Πέμπροκ καὶ ὁ κόμης τοῦ Μονγκόμερι, ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους ἀρχόντας τῆς Ἀγγλίας, ἔφθασαν ἐνταῦθα τὸ Νιού-Πλέιτς μὲ ὁλόκληρη συνοδεία ἀπὸ κυρίες τῆς Αὐλῆς καὶ ἄλλους ἀρχόντας. Ὅπως ἦταν ἐπὶ ἡμέρῃ, ὅλη ἡ μερὴ πᾶσι τοῦ Στράτφορντ ἀναστατώθηκε. Τὰ ξενοδοχεῖα δὲν χωροῦσαν πρὸς αὐτοὺς τὸν κόσμο, καὶ πολλοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ νοικιάσουν δωμάτια σὲ πρὸς τῶν ἀσπέν. Συγγρόνος, οἱ διάφοροι ἐπισκεπταί τῆς περιφέρειας ἔμειναν τὴν ἄφῃ τῆς ἀριστοκρατίας τῆς πρωτεύουσας στὸ Στράτφορντ, ἔσπευσαν κ' αὐτοὶ νὰ πᾶνε ἐκεῖ.

Μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς τί ἔγινε τότε! Τὸ Νιού-Πλέιτς ἔπαινε μὲ χαμινὰ νεοσύστατῃ βασιλικῇ Αὐλῇ. Ὁ Σαίξπηρ, οὐσιαστικῶς πρὸς τὸν πλοῦτον, τοὺς δεχόταν μὲ τὸ χαμόγελο αὐτὸ πὺν κ' ἔκανε ὅτι μποροῦσε γιὰ νὰ περιποιηθῇ ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμο.

Τὸ βράδυ, ἡ ἀφρόκρεμα τῆς ἀγγλικῆς κοινωνίας ἦταν συγκεντρωμένη σὲ αὐτὴν τὴν πόλιν ἐκτὶμοι καὶ ἀγάπῃ τὸν συμπατριώτην τῆς ἀγγλικῆς ἐξουσίας τῆς ὁμογενείας. Οἱ ἀρχόνται, μαγευμένοι, ἀκούγαν μὲ προσοχὴ τοὺς λόγους τοῦ Σαίξπηρ.

—Μὰ τώρα δὲν εἶπατε πὺς τριακόσιες γινέες εἶνε καί;

—Ναί, τὸ εἶπα καὶ τὸ τονίζω!

—Ἀφοῦ λοιπόν ὁ νέος ἔχει αὐτὸ τὸ ποσόν, μπορείτε νὰ τὸ δώτε τὴν κόρη σας.

Ὁ ἔμπορος κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ ἀμφιβολία.

—Σὰς δεθαῶν, λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ ποιητὴς, πὺς αὐτὸς νέος θὰ σὰς παραδώσῃ αὐτὸ τὸ ποσόν. Μόνον σὰς παρακαλῶ νὰ ἐπιτρέψετε νὰ τοῦ ἀναγγείλω μόνον μου τὴν καλὴ αὐτὴ εἰδήση!...

—Ἐχετε τὸ λόγο μου, ἀποκρίθηκε ὁ ἔμπορος νικημένος. Τριακοσὶ γινέες οἰκονομίες!... Μὰ ἂν εἶνε ἔτσι, αὐτὸς ὁ νέος σίγουρα θὰ ἐπὶ κόρη!... Καί, μὰ τὴν πίστι μου, θὰ τὸν βοηθήσω!...

Ὁ Σαίξπηρ ἔφυγε χαρούμενος. Ἡ νύχτ' αὐτὴ ἦταν πὺν αὐτὸς μὴ γι' αὐτὸν ἂν ὅλους τοὺς συγγραφικοὺς θριάμβους του. Τὸ φημισμένο ὅμως σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν, ἦταν πὺς ὁ Σαίξπηρ δὲν δὲν ἔδειχνε τὴν στιγμή οὔτε μιὰ γινεῖα ἀπὸ τῆς τριακοσίας πὺν ὑποστήριξιν στὸν ἔμπορο. Ἀλλὰ ὁ ποιητὴς δὲν στενοχωροῦταν γιὰ τέτοια μικρὰ ζητήματα. Πῆγε ἡμέσως σὲ διαφόρους φίλους του, καὶ μέσα σὲ λίγα ὥρα δανείστηκε τὸ ποσὸν πὺν τοῦ χρειάζοντο.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἔδωσε στὸν ἔμπορο. Ὁ πλοῦτος ἔπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ πᾶντρεψε τὴν κόρη του μὲ τὸν ἀγαπημένο τῆς.

—Μπορῶ νὰ πῶ, ἔλεγε κατόπιν ὁ Σαίξπηρ, πὺς ἡ νύχτ' αὐτὴ μοῦ προκάλεσε ἔξαιρετικὴ εὐχαρίστησι, γιὰ μεταχειρίσασθαι ὅλο τὸ ἀνταμεικτό ταλέντο μου γιὰ νὰ τὴν κερδίσω. Ἀλλὰ ἐξακολούθησε ὅμως νὰ κάνει τέτοια εἰδήσι καὶ ζήνεις, θὰ βροθῶ πολὺ γοργόνα στὴν γυναικά!

Τὰ πράγματα, κύριε, δὲν εἶναι ὅπως τὰ λέτε, τὸν δὲν ἔπεισε ὁ Σαίξπηρ. Ὁ νέος αὐτὸς εἶπε πὺς αὐτὸς ἔχει αὐτὸ τὸ ποσόν, μπορείτε νὰ τὸ δώτε τὴν κόρη σας.

Ὁ ἔμπορος κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ ἀμφιβολία.

—Σὰς δεθαῶν, λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ ποιητὴς, πὺς αὐτὸς νέος θὰ σὰς παραδώσῃ αὐτὸ τὸ ποσόν. Μόνον σὰς παρακαλῶ νὰ ἐπιτρέψετε νὰ τοῦ ἀναγγείλω μόνον μου τὴν καλὴ αὐτὴ εἰδήση!...

—Ἐχετε τὸ λόγο μου, ἀποκρίθηκε ὁ ἔμπορος νικημένος. Τριακοσὶ γινέες οἰκονομίες!... Μὰ ἂν εἶνε ἔτσι, αὐτὸς ὁ νέος σίγουρα θὰ ἐπὶ κόρη!... Καί, μὰ τὴν πίστι μου, θὰ τὸν βοηθήσω!...

Ὁ Σαίξπηρ ἔφυγε χαρούμενος. Ἡ νύχτ' αὐτὴ ἦταν πὺν αὐτὸς μὴ γι' αὐτὸν ἂν ὅλους τοὺς συγγραφικοὺς θριάμβους του. Τὸ φημισμένο ὅμως σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν, ἦταν πὺς ὁ Σαίξπηρ δὲν δὲν ἔδειχνε τὴν στιγμή οὔτε μιὰ γινεῖα ἀπὸ τῆς τριακοσίας πὺν ὑποστήριξιν στὸν ἔμπορο. Ἀλλὰ ὁ ποιητὴς δὲν στενοχωροῦταν γιὰ τέτοια μικρὰ ζητήματα. Πῆγε ἡμέσως σὲ διαφόρους φίλους του, καὶ μέσα σὲ λίγα ὥρα δανείστηκε τὸ ποσὸν πὺν τοῦ χρειάζοντο.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἔδωσε στὸν ἔμπορο. Ὁ πλοῦτος ἔπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ πᾶντρεψε τὴν κόρη του μὲ τὸν ἀγαπημένο τῆς.

—Μπορῶ νὰ πῶ, ἔλεγε κατόπιν ὁ Σαίξπηρ, πὺς ἡ νύχτ' αὐτὴ μοῦ προκάλεσε ἔξαιρετικὴ εὐχαρίστησι, γιὰ μεταχειρίσασθαι ὅλο τὸ ἀνταμεικτό ταλέντο μου γιὰ νὰ τὴν κερδίσω. Ἀλλὰ ἐξακολούθησε ὅμως νὰ κάνει τέτοια εἰδήσι καὶ ζήνεις, θὰ βροθῶ πολὺ γοργόνα στὴν γυναικά!

Κατόπιν μὲ ἀλλοιωμένη φωνὴ εἶπε:

—Κύριε, ἐνδομῆς πὺς ἔσετε, ὁ μέγας ποιητὴς πὺν ξέρετε τόσο καλὰ νὰ περιγράψῃ τοὺς πόνους τῆς ἀγάτης, θὰ μπορούσατε νὰ καταλάβετε τὴ δυστυχία μου. Γι' αὐτὸ τὸ μῆμα νὰ ἔλθω σὲ σὰς γιὰ βοήθεια. Ἐκὼς λάθος, καὶ σὰς ζῆτω συγγνώμην! Θὰ πραγματοποιήσουμε τὴν πρότῃ μας ἀπόφασιν!...

Ὁ νέος μιλοῦσε μὲ τόσο ψυχρὸ πόνον, ὥστε ἡ εὐαίσθητη ψυχὴ τοῦ ποιητοῦ συγχινήθηκε.

—Ἀκούστε, νέε μου, εἶπε τότε ὁ Σαίξπηρ, ἴσως ὁ πατέρας τῆς κόρης νὰ μὴν εἶνε τόσο ἀδιάλλατος ὅσο φαντάζεσθε. Δὲν μπορῶ δεδαῖως νὰ σὰς βοηθήσω σὲ μιὰ πράξιν πὺν τιμωρεῖται αὐστηρὰ ἀπὸ τὸν Νόμο, μπορῶ ὅμως νὰ ἀναλάβω νὰ λυγίσω τὸ πείσμα τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ πατέρα!...

—ὦ! κύριε, ἔκανε ὁ νέος μ' ἕνα θλιμμένο χαμόγελο, ἀμυβιόλλω πολὺ ἂν ἡ εὐγλωττία σας θὰ κατορθώσῃ νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα!...

—Ἐ, λοιπόν! Ἀφήστε με νὰ δοκιμῶ καὶ σὲ εἰκοσι τέσσερες ὥρες θὰ λάβετε μιάν ἀπάντησι.

Ὁ Σαίξπηρ, ὁ μέγας ποιητὴς τῆς Ἀγγλίας, ἦταν ἐξαιρετικά πονηρὸς καὶ κάθε φορὰ πὺν τοῦ παρουσάζοντος εὐκαιρία νὰ ἐνεργετήσῃ ἕναν ἄνθρωπο, δὲν τὴν ἄφινε νὰ πάη χαμένη.

Ἐννοοῦθε ὅμως ἐντελῶς ἐξωριστὴ εὐχαρίστησι, ὅταν υποβοῦσε νὰ φανῇ χορηγὸς σὲ νέους πὺν εἶχαν ὄρεξι νὰ ἐργασθῶν καὶ φαινόνοισαν ἄξιοι ὑποστηρίξεως. Τότε ὁ ποιητὴς ἔκανε ὅτι τοῦ ἦταν δυνατόν γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Ἔτσι, διηγούνται πὺς κάποτε, ἕνας ἄγνωστος νέος παρουσιάστηκε στὸ σπίτι τοῦ ποιητοῦ καὶ ζήτησε νὰ τοῦ μιλήσῃ.

—Κύριε Σαίξπηρ—εἶπε ὁ νέος—ἡ ἀπελπισία μ' ἔφερε στὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσω νὰ σὰς ἰδῶ. Σὰς εἶμαι ἄγνωστος ἐντελῶς, δὲν γνωρίζετε καὶ τ' ὄνομά μου, κ' ἐν τούτοις ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω χρήματα!...

Ὁ Σαίξπηρ, παραξενεμένος, παρακάλεσε τὸν νέο νὰ ἐξηγηθῇ καλύτερα.

—Ἀκούστε—εἶπε ὁ νέος—τί μοῦ συμβαίνει. Δὲν ἔχω καθόλου περιουσία καὶ εἶμαι ἕνας κατώτερος ὑπάλληλος τοῦ Τελωνείου. Ἀλλὰ ὁ ἔργος δὲν λογαριάζει πλοῦτη. Ἀγαπῶ, κύριε Σαίξπηρ, νὰ, λατρεύω τὴν ὁμορφότερη καὶ καλύτερη κοπέλα τοῦ κόσμου!... Κι' αὐτὴ μὲ ἀγαπᾷ!... Ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶμαι φτωχός, ὁ πατέρας τῆς ἀρνείται νὰ μὲ κάνει γαμπρό του!... Σὰς δεθαῶν, λοιπόν, πὺς ἂν ἡ Τζένη δὲν γίνῃ γυναῖκα μου, δὲ σκοτωθῶ... καὶ τότε θὰ πεθάνω κ' αὐτὴ ἀπὸ λύπη!... Σκεφθήκαμε μάλιστα ν' αὐτοκτονήσουμε μαζῶν!...

—ὦ! ὦ! φώναξε ὁ Σαίξπηρ.

—Μάλιστα, κύριε! Ἡ Τζένη ἡ ἴδια μοῦ πρότεινε αὐτὴ τὴ λύσι, ὅστερα ὅμως σκέφθηκε καλύτερα!...

—Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ φρονιμότερο! τὸν διέκρινε ὁ ποιητὴς.

—Σκέφθηκε πὺς στὴ Γαλλία, ἐξακολούθησε ὁ νέος, ζῇ κάποια θεία τῆς, πὺν τὴν ἀγαπᾷ πολὺ, καὶ ὅτι κοντὰ τῆς θὰ βροῦσαμε ἄσπυ!... Γιὰ νὰ φύγουμε ὅμως μὲς χρειαζόμαστε χρήματα!...

—Καὶ ἤλθετε σὲ μένα, γιὰ νὰ σὰς βοηθήσω γιὰ νὰ κλεφτήτε; φώναξε ὁ Σαίξπηρ μὲ ἀναισθητοῦ.

Μόλις ἄκουσε ὁ νέος αὐτὴ τὴν ἀρνησι, χλόμιασε καὶ ἀμήλητος σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Τόση ὁμοῖος ἦταν ἡ ἀπελπισία του, μόλις εἶδε νὰ χάνεται ἡ τελευταία του ἐλπίδα, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ κάνει ἕνα ὅμμα καὶ σοφιστῆκε πάλι στὴν καρέκλα του.

Κατόπιν μὲ ἀλλοιωμένη φωνὴ εἶπε:

—Κύριε, ἐνδομῆς πὺς ἔσετε, ὁ μέγας ποιητὴς πὺν ξέρετε τόσο καλὰ νὰ περιγράψῃ τοὺς πόνους τῆς ἀγάτης, θὰ μπορούσατε νὰ καταλάβετε τὴ δυστυχία μου. Γι' αὐτὸ τὸ μῆμα νὰ ἔλθω σὲ σὰς γιὰ βοήθεια. Ἐκὼς λάθος, καὶ σὰς ζῆτω συγγνώμην! Θὰ πραγματοποιήσουμε τὴν πρότῃ μας ἀπόφασιν!...

Ὁ νέος μιλοῦσε μὲ τόσο ψυχρὸ πόνον, ὥστε ἡ εὐαίσθητη ψυχὴ τοῦ ποιητοῦ συγχινήθηκε.

—Ἀκούστε, νέε μου, εἶπε τότε ὁ Σαίξπηρ, ἴσως ὁ πατέρας τῆς κόρης νὰ μὴν εἶνε τόσο ἀδιάλλατος ὅσο φαντάζεσθε. Δὲν μπορῶ δεδαῖως νὰ σὰς βοηθήσω σὲ μιὰ πράξιν πὺν τιμωρεῖται αὐστηρὰ ἀπὸ τὸν Νόμο, μπορῶ ὅμως νὰ ἀναλάβω νὰ λυγίσω τὸ πείσμα τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ πατέρα!...

—ὦ! κύριε, ἔκανε ὁ νέος μ' ἕνα θλιμμένο χαμόγελο, ἀμυβιόλλω πολὺ ἂν ἡ εὐγλωττία σας θὰ κατορθώσῃ νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα!...

—Ἐ, λοιπόν! Ἀφήστε με νὰ δοκιμῶ καὶ σὲ εἰκοσι τέσσερες ὥρες θὰ λάβετε μιάν ἀπάντησι.

Ὁ Σαίξπηρ, ὁ μέγας ποιητὴς τῆς Ἀγγλίας, ἦταν ἐξαιρετικά πονηρὸς καὶ κάθε φορὰ πὺν τοῦ παρουσάζοντος εὐκαιρία νὰ ἐνεργετήσῃ ἕναν ἄνθρωπο, δὲν τὴν ἄφινε νὰ πάη χαμένη.

Ἐννοοῦθε ὅμως ἐντελῶς ἐξωριστὴ εὐχαρίστησι, ὅταν υποβοῦσε νὰ φανῇ χορηγὸς σὲ νέους πὺν εἶχαν ὄρεξι νὰ ἐργασθῶν καὶ φαινόνοισαν ἄξιοι ὑποστηρίξεως. Τότε ὁ ποιητὴς ἔκανε ὅτι τοῦ ἦταν δυνατόν γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Ἔτσι, διηγούνται πὺς κάποτε, ἕνας ἄγνωστος νέος παρουσιάστηκε στὸ σπίτι τοῦ ποιητοῦ καὶ ζήτησε νὰ τοῦ μιλήσῃ.

—Κύριε Σαίξπηρ—εἶπε ὁ νέος—ἡ ἀπελπισία μ' ἔφερε στὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσω νὰ σὰς ἰδῶ. Σὰς εἶμαι ἄγνωστος ἐντελῶς, δὲν γνωρίζετε καὶ τ' ὄνομά μου, κ' ἐν τούτοις ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω χρήματα!...

Ὁ Σαίξπηρ, παραξενεμένος, παρακάλεσε τὸν νέο νὰ ἐξηγηθῇ καλύτερα.

—Ἀκούστε—εἶπε ὁ νέος—τί μοῦ συμβαίνει. Δ

ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΦΥΓΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΦΥΓΟ
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΦΥΓΟ
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Κανένας θόρυβος
δεν τάραιζε
την παγωμένη
σιγαλιά της φύ-
σεως, ή οποία
αρχίζει ν' αυτί
να ντύνεται το κατάλευκο σάββανό της, έξον από κάποιους υπόκοιφους στεναγμούς, που άκουγόντοσαν πότε-πότε εκεί στην άκρη του μονοπατιού...

Στέναζε κάποιο παλληκάρι. Καθισμένο σε μερικά χαμώδεα, με το τραχύ ν' άωοφορό πρόσωπό του κρυμμένο στις φούστες των χειρών του, συλλογιζόταν θαθεά άκίνητο, κ' ούτε φανόταν καν να νοιώθη το παγερό χιόνι, που σιγασέπαζε το στίβαρό και σκυφτό κορμί του...

Ποιά ήταν ή συλλογή του;...

Συλλογιζόταν την άωοφορή μιά ν' άκατάδεχτη Ίξόλδη, που τόσο τον είχε ξετρελλάνει με τις πλάνες ματιές της, μιά και με τ' άνυπόφορα καπρίτσια της!... Μουρμούριζε με πόνο:

Κατάντησα σ'α χέρια της κορούλι... Ένα παιρνίδι... Όσο ήμουν μακριά της, τόσο και μου παράγγελε να τρέξω γρήγορα κοντά της... Κι' όταν κατάφερα, με χίλια δάσκα, τον εκατόνταρχο να μου δώσει την άδεια που ζητούσα, τὰ δόγκια όλα σκούρα σαν έφτασα στο χωριό... "Αχ, άκαρδη Ίξόλδη!... Γιατί με βασάνισες έτσι;... Δέκα μέρες αντίκρισες μαζί τη χαράνγη και το ήλιοβασιλευμα, μιά τὰ χείλη μου δεν χάιδεσαν τὰ χείλη σου ούτε μιά καν φορά!...

Ένας λυγμός δυνατός τάραιζε το κορμί του λυγερού στρατιώτη της της λεγόμενης, κ' ή λαλιά του κόπηκε στη μέση. Ή ανάλαφρες νιφάδες του χιονιού πύκνωσαν το πέσμιό τους, κ' ή ράχη του παλληκαριού μισοσκαπάστηκε απ' την κωνερή άσπιρίλα τους...

Κανονόρη, που θαθεά άκούη συλλογή θόλωσε το μυαλό του, μιά νάκρη γλυκειά άρχισε να κυριεύη το μονδιασμένο κορμί του, και κανονόρη μουρμουρητά, γεμάτα από παράπονο, δέχταν απ' τὰ χείλη του:...

— Άδικα πέρασαν ή μέρες... Τελείωσε ή άδειά μου, κ' ή φαρδιά σσηνή μου με περιμένει άνυπόμονα... "Αχ, άς μπορούσα να την ξεχάσω!... "Ας δρισκεδάν μιά άλλη δροσερή κοπέλλα... δλόδροση σαν κ' έκεινη — νά μου κλέψη την καρδιά... "Ισως εκείνη φανή πιο σπλάχνική και μ' αγαπήσει ειλικρινά..."

Τὰ χείλη του νεκρώθηκαν σε λίγο και σιγώθηκε το μουρμουρητά του. Λίγα ήμίματα πιο πέρα ξεπερβάλλε ξαφνικά ένα δλόχρονο έλκηθρο, απ' το οποίο κατέβηκε μεγαλύτερη μιά ύπεροχη γυναίκα, σούγκριτης καλλονής...

Πλησίασε το έκαθωβο παλληκάρι και το κύτταξε άμύλητη, με καλωσύνη. Έπειτα, ενώ χάιδε με το χιονόλευκο χέρι της τὰ τραγιά μαλλιά του, το παλληκάρι μουρμούρισε μονδιασμένα, μ'ήν ξερόντας αν άνειρευόταν ή αν αντίκριζε μπροστά του καμιά νεράιδα:

— Ποιά είσαι σύ, που με χαιδεύεις τόσο στοργικά;...

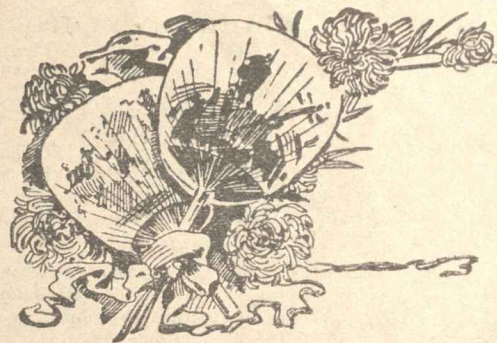
Ή νεαρή γυναίκα άνέμισε δλόγυρά της τον γονένιο — από κατάλευκη έρούνα — μανδύα της, κ' έπε με φωνή γλυκειά σαν τραγούδι: — Είμαι ή βασίλισσα του χιονιού... Θέλησα να έπισκεφθώ τον τόπο σου, μιά ενώ περνούσα από δά, άκουσα το παράπονό σου κ' ήρθα να σε βοηθήσω... Τί θέλεις από μένα;...

Το παλληκάρι την κύτταξε γοητευμένο. Τὰ δόντια της έλαμπαν σαν χρυσάλλα, και τ' άφθονα ξέπλεκα μαλλιά της ήσαν από καθαρό άσπιμ. Λαχτάρησε απ' τη θωριά της κ' έπαι:

— Θέλω τη λημονιά... Θέλω να μην πεινάω... Θέλω να μ' άγαπάω... Κι' άκόμα θέλω να μην πονάω, κάθε που θά θυμάμαι την άκαρδη Ίξόλδη. Θέλω νά...

— Ό,τι θέλεις θά γίνη παρενθύς!... άποκρίθηκε ή νεαρή γυναίκα και, τυλιγόντας τον ξαφνικά στον διάπλατο μανδύα της, τον σήρασε σαν πούπουλο σ'α τρυφερά της μπράτσα και τον άνέβασε στο έλκηθρο μαζί της...

Ό νέος έννοιωσε να τρέχουν με ταχύτητα μεθυστική, και του φανόταν πως άγκάλιαζε τὸ "Άπειρο. Τὸ χάος των τριγυρόντων, ή ψυχή του χαλιόταν από άπέραντη γαλήνη, και τὸ κορμί του χαλάφρωνε από κάθε καύμ και πόνο...

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

—Πού είμαι, μουρμούρισε κατάπληκτο το παλληκάρι, που έρίσκειται;

— Ναι... Ναι... Απὸ δά, χαιδέσει μου την ξανά, χαιδέσει μου την ξανά, χαιδέσει μου την ξανά...

Και τὸ παλληκάρι άρχισε να κλαίη με λυγμούς. Και τὰ καπρίτσια δάκρυα έλυσαν την κατάλευχη χιονένια στολή του. Ή βασίλισσα χιονιού χανόταν μακριά, τυλιγμένη σε πέπλους καταχρυσά, σ'α σταλλένιος πύργος της κατακαλυπόμε σιγά-σιγά και τον καπνισμένο χόμα...

— Άξαφνα δ νέος άνοιξε τὰ μάτια του, με θαυμάσιος άπ' αλόχρσο λαμπερό ήλιο, τὰ ξανάκλεισε παρενθύς. Άνατέλλοντας τρεις φορές, έννοιωσε πόνο στο κορμί του, τὰ χέρια του έβγαζαν φούστες τους άγκάθια και κλαδιά βρεγμένα, και σ'α γεμάτα δλόκοτη βουή αυτιά του έφτασαν φωνές ανδρώπινες...

— Άνοιξε και πάλι δειλά τὰ μάτια του, κ' άίσως άνατέλλοντας μαγνημούς. Άντίκρισε πλάι του, στοργικά γονατισμένη, την Ίξόλδη άνησυχία και χλωμή, ενώ δ άσπιρίλας παταγές του δ μικρότερος άδελφός του έτρεχαν κοντά του, κρατώντας δυνάμει και θεμενικά δωτάνια σ'α χέρια τους:

— Πού είμαι;... μουρμούρισε κατάπληκτο το παλληκάρι. Πού είμαι;... Τί μου συμβαίνει;... Σ'α δά, Ίξόλδη... Κι' έπί, Κι' έπί, Τίπο;...

Και ή Ίξόλδη με δυνατούς λυγμούς του άποκρίθηκε:

—Φοβήθηκα για τή ζωή σου, αγαπημένε μου... Έβγαζες παταγές με χιονόκαιρο... Σ'α πρόφτασε ή θύελλα στο δρόμο, και τὸν έπαι σ'α χέρι σου, αν σ' έβλεπα να περνούσας από δά, άκουσα το παράπονό σου κ' ήρθα να σε βοηθήσω... Βρισκόσουν ναρκωμένος, κάτω απ' τον άσπιο πλο, δυό μέρες και δυό νύχτες... Χτες ξεπερβάλλε δ ήλιος και τὸν πέπλο που σε σκέπαζε... Μά σ'α ήσαν άναίσθητος τελείως, σιχώνοντας για την τύχη σου, από ένα δεινο κ'από πού είδα, έφτασε πατέρα σου και κλαύτηκα παρὰ... Βγήκαμε να σ' άνησυχίσω...

TOY MARC HILLEN

Ένα μαγικό το έλκ. Ή λίσσα έπαι το καπρίτσιο μονοπατιού λημονιάς και δλόγυρά της, απ' τὰ χείλη της, απ' τὰ χείλη της, απ' τὰ χείλη της...

Υ

Ό άτυχής μαρτυρήσει ντὲ λά Φαλαί ντὲ λά Γκουντράι πρέπει σε λίγο να προή εις άνάστητον τριτης συζύγου, μεταξὺ των άστέρον της δόνης. Μετά την Γέλοια Σάβανον, φαίνεται ότι που δίνει τώρα τὰ καπρίτσια και ή δεινέτα συζύγος του, ή Κωνσταντίν Μπένετ. Ή ίδια ή Κωνσταντίν διαφύκει την διάδοσι αυτή, αλλά ή κακὴ γλώσσας κατανοεί πως μόλις τελειώσει την τελευταία της ταινία, ή δημοφιλὴς έκόνος θά πάη στο Παρίσι και θά ζητήσει να λυθοῖν οι δεσμοί που γάμου που την συνδέουν με τον έλαμπρόν και δέξθριον μαρτυρήσει.

Και λίγη στατιστική:

Στην Αμερική υπάρχουν εν δλώ 21.284 κινηματογράφοι, εν των οποίων δ 20.000 εινε άμεινότες. Έπίσης στις κινηματογραφικές βιογραφίες έπιχειρήσεις άπασχολούνται παραπάνω από διακόσια πενήντα γυμνάσιον, τὰ δέ έτησια ξεδωδ των κινηματογραφικών έπιχειρήσεων φθάνουν στο έλκγυμνάσιον ποσόν των δυό άμεσων αμεινίων δολλάρων!

Τὸ Χόλλυγουντ αλλάζει κάθε μήνα και ιδιοτροπία. Πόν οι δότερες είχαν την ιδιοτροπία της άμεινότες διαίτης της κομψότητας. "Υστερα έπιχειρήσεις ή ιδιοτροπία του τένης, της ήλιοθεραπείας και των ανδρών πανταλονιών, ως ένδινασας για τις κυρίες. Τώρα κυριαρχεί ή ιδιοτροπία του ποδηλάτου, στην οποία προποστατούν ή Μαργη Πιερρόν και ή Τζόαν Κρόουφορντ, καθώς και ή μανία του πατινιολισματος. Νά ίδουμε αίσιο τι θά έμνησθ...

Ό Σαρλ Ραίν, ένας από τους διασημότερους άστρους της δόνης προ δεκαετίας, και ως προ δλόχρς ένας από τους πλουσιότερους κατοίκους του Χόλλυγουντ, έλασε δλη του την περιουσία στο τέλειτο τραπέζιό του και τώρα εδρίλωσε πως εινε άπορρημένος να ξαναπαίξει στην δόνη, για να αποδείξει να συντηρηθ...

Ή Άν Ντόρσας, ή χαριτωμένη μελαχροινή με τὰ γάμια μάτια, ή οποία είχε προτιμήσει να πάη το σπαθόλι της με την έταιρεία "Γουόρσορ" και να χυθεί το γαμήλιο ταξίδι της με τον παρὸν της συζύγου Λέοι Φέντον, έγρήσε πίσω στο Χόλλυγουντ έτοιμη ν' αναλάβει εργασία. Δέ τον εινε εινεγχεστάτη με τον άνδρα της και ότι το γαμήλιο ταξίδι της ήταν το άρωπότερο της ζωής της. "Ας έλπίσουμε πως δ ένθουσιασμός της αὐτὴς θά διαρκέ...

Ό Άντ Γκαρδ άπογοητεύθηκε από την Αίλιαν Χάρβεθ και άπαράσας να παντρευθ. Έννοιείται ότι για την νέα συζύγ του εινε άπρόσδοκο από κάθε άλλον άξιος να δόση άποιαδήποτε πληροφορία, γιατί στην την άραδωνάστικη δεν την έγνώριζε παρὰ μονάχα όσ'α δώσε! Ή νεαρή κυρία Γκαρδ άνομάζεται Μπέττυ Ρόβ και έπαζε ένα παρρησιονόλο ρόλο στην τελευταία ταινία του Γκαρδ και της Ζανέτ Γκλίντσο...

Με τί τρόπο νομίζετε ότι έπιτυγχάνει ή Χέντα Χόπερ να διαπαισεί τους θεούς, σε δόξαμε ζωντανόν άσπία!...

Αίλιαν έλαμψαν σ'α μάτια της, την ώρα που δ άγαπημένος της, έπαι απ' τη συγκίνησή του, της φιλούσε γλυκά τὰ χέρια. Και σε λίγο τὸ ξαναείπε:

— Σ'α παρρησιονόλο πάντα, και σ' αγαπώ όσο μ' αγαπάς, καλέ μου... Έμνησε με, αν σ' έβανα να πονέσας... Φάνηκε έπιπλοή ίσως, μιά και δ πατέρας του πρόσθεσε με τρεμουλιαστή φωνή:

— Σ'α έμνησε, παιδί μου, για σύντροφος της ζωής σου... Πάρε την την ελπί μου, γιατί ποτέ δεν έπαρε να σ' αγαπάη... Κι' αν σ'αγαπάει και καμιά μαργιολιά, εινε απ' τις συνηθισμένες της αγάπης, που εινε έλκγυμνάσιον απ' τη μέση, την καταντών σαλή και άνοστη!...

Ό Άντ Γκαρδ άπογοητεύθηκε από την Αίλιαν Χάρβεθ και άπαράσας να παντρευθ. Έννοιείται ότι για την νέα συζύγ του εινε άπρόσδοκο από κάθε άλλον άξιος να δόση άποιαδήποτε πληροφορία, γιατί στην την άραδωνάστικη δεν την έγνώριζε παρὰ μονάχα όσ'α δώσε! Ή νεαρή κυρία Γκαρδ άνομάζεται Μπέττυ Ρόβ και έπαζε ένα παρρησιονόλο ρόλο στην τελευταία ταινία του Γκαρδ και της Ζανέτ Γκλίντσο...

Με τί τρόπο νομίζετε ότι έπιτυγχάνει ή Χέντα Χόπερ να διαπαισεί τους θεούς, σε δόξαμε ζωντανόν άσπία!...

Αίλιαν έλαμψαν σ'α μάτια της, την ώρα που δ άγαπημένος της, έπαι απ' τη συγκίνησή του, της φιλούσε γλυκά τὰ χέρια. Και σε λίγο τὸ ξαναείπε:

— Σ'α παρρησιονόλο πάντα, και σ' αγαπώ όσο μ' αγαπάς, καλέ μου... Έμνησε με, αν σ' έβανα να πονέσας... Φάνηκε έπιπλοή ίσως, μιά και δ πατέρας του πρόσθεσε με τρεμουλιαστή φωνή:

— Σ'α έμνησε, παιδί μου, για σύντροφος της ζωής σου... Πάρε την την ελπί μου, γιατί ποτέ δεν έπαρε να σ' αγαπάη... Κι' αν σ'αγαπάει και καμιά μαργιολιά, εινε απ' τις συνηθισμένες της αγάπης, που εινε έλκγυμνάσιον απ' τη μέση, την καταντών σαλή και άνοστη!...

Ό Άντ Γκαρδ άπογοητεύθηκε από την Αίλιαν Χάρβεθ και άπαράσας να παντρευθ. Έννοιείται ότι για την νέα συζύγ του εινε άπρόσδοκο από κάθε άλλον άξιος να δόση άποιαδήποτε πληροφορία, γιατί στην την άραδωνάστικη δεν την έγνώριζε παρὰ μονάχα όσ'α δώσε! Ή νεαρή κυρία Γκαρδ άνομάζεται Μπέττυ Ρόβ και έπαζε ένα παρρησιονόλο ρόλο στην τελευταία ταινία του Γκαρδ και της Ζανέτ Γκλίντσο...

Με τί τρόπο νομίζετε ότι έπιτυγχάνει ή Χέντα Χόπερ να διαπαισεί τους θεούς, σε δόξαμε ζωντανόν άσπία!...

Αίλιαν έλαμψαν σ'α μάτια της, την ώρα που δ άγαπημένος της, έπαι απ' τη συγκίνησή του, της φιλούσε γλυκά τὰ χέρια. Και σε λίγο τὸ ξαναείπε:

— Σ'α παρρησιονόλο πάντα, και σ' αγαπώ όσο μ' αγαπάς, καλέ μου... Έμνησε με, αν σ' έβανα να πονέσας... Φάνηκε έπιπλοή ίσως, μιά και δ πατέρας του πρόσθεσε με τρεμουλιαστή φωνή:

— Σ'α έμνησε, παιδί μου, για σύντροφος της ζωής σου... Πάρε την την ελπί μου, γιατί ποτέ δεν έπαρε να σ' αγαπάη... Κι' αν σ'αγαπάει και καμιά μαργιολιά, εινε απ' τις συνηθισμένες της αγάπης, που εινε έλκγυμνάσιον απ' τη μέση, την καταντών σαλή και άνοστη!...

Ό Άντ Γκαρδ άπογοητεύθηκε από την Αίλιαν Χάρβεθ και άπαράσας να παντρευθ. Έννοιείται ότι για την νέα συζύγ του εινε άπρόσδοκο από κάθε άλλον άξιος να δόση άποιαδήποτε πληροφορία, γιατί στην την άραδωνάστικη δεν την έγνώριζε παρὰ μονάχα όσ'α δώσε! Ή νεαρή κυρία Γκαρδ άνομάζεται Μπέττυ Ρόβ και έπαζε ένα παρρησιονόλο ρόλο στην τελευταία ταινία του Γκαρδ και της Ζανέτ Γκλίντσο...

Με τί τρόπο νομίζετε ότι έπιτυγχάνει ή Χέντα Χόπερ να διαπαισεί τους θεούς, σε δόξαμε ζωντανόν άσπία!...

Αίλιαν έλαμψαν σ'α μάτια της, την ώρα που δ άγαπημένος της, έπαι απ' τη συγκίνησή του, της φιλούσε γλυκά τὰ χέρια. Και σε λίγο τὸ ξαναείπε:

— Σ'α παρρησιονόλο πάντα, και σ' αγαπώ όσο μ' αγαπάς, καλέ μου... Έμνησε με, αν σ' έβανα να πονέσας... Φάνηκε έπιπλοή ίσως, μιά και δ πατέρας του πρόσθεσε με τρεμουλιαστή φωνή:

— Σ'α έμνησε, παιδί μου, για σύντροφος της ζωής σου... Πάρε την την ελπί μου, γιατί ποτέ δεν έπαρε να σ' αγαπάη... Κι' αν σ'αγαπάει και καμιά μαργιολιά, εινε απ' τις συνηθισμένες της αγάπης, που εινε έλκγυμνάσιον απ' τη μέση, την καταντών σαλή και άνοστη!...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό).

τηρή τις κομψές γραμμές του σώματός της; Ούτε με διατεσε ούτε με γυμναστική. Άπλούστατα κάθε πρωί άνεβαίνει με τὸ αυτοκίνητό της στην κορυφή του ψηλότερου λόφου του Χόλλυγουντ και τὸ άφίνει εκεί. "Υστερα κατεβαίνει κάτω περὶ και ξαναανεβαίνει πάλι επάνω, και τέλος παίρνει πάλι τὸ αυτοκίνητό της και κατεβαίνει στην πόλι. "Υστερα από μιά τέτοια θεραπεία πως νά της μείνουν περιττά πάχη;

Πολλές από τις καλλιτέχνιδες του Χόλλυγουντ φημίζονται για τή μαγειρική τους τέχνη. Μάδες, φαίνεται, τις βάσει κάτω ή Κλάρα Μπούν. Τὰ γλυκίσματα και τὰ παγωτά της εινε άνομαστά σε όλη την περιοχή και συχνά κ' ή ίδια ή Κλάρα εγκαταλείπει την διαίτα της για νά δοκιμάση μερικά από τὰ έλκγυμνάσιον φαγητά της.

Ή Έλίσσα Λάντ, έγκατέλειψε τους ρόλους της μοιραίας γυναίκας, στους οποίους παρουσιάζόταν ως τώρα. "Υστερα από τον δόλιανό της στον ρόλο της Μερίας, της άθώας και άγνης παρθένου στο «Σμηνιον του Σταυρού», θά έμφανισθί τώρα σε μιά νέα ταινία, στον ρόλο μιάς πεταχτής και χαριτωμένης μπαλαρίνας. Ή ταινία αυτή έχει τον περίεργο τίτλο «Σ' αγαπάω» την Παρασκευή» και ως πρωταγωνιστής παίζει δ Γουόρντ Μάττσερ.

Ό τόσο άγωνιώδως άναμενόμενος διάδοχος του Ρίτσαρντ "Αρλεν και της Τζορτίνια Ράλστον ήλθε έπί τέλους στον κόσμο. Εινε ένα θαυμάσιο και ύπνεστατο άγοράκι και οι γονείς του εινε ξετρελλάμενοι μαζί του. Έλαβε δέ τόσα δώρα δ εύτυχής μπεμπέ, ώστε δεν τὰ χωράει το σπίτι του!...

Ές άλλου δ Κέρμερτ Μάρσαλ και ή "Έντα Μπέστ άπέκτησαν την ίδια ήμερα ένα κοριτσάκι. Τὰ δυό καλλιτεχνικά άνδρόγυνα συμφώνησαν ν' άραδωνάσουν τὰ παιδιά τους από τώρα και όταν μεγαλώσουν να τὰ παντρεύουν.

Ό Τζόν Μπάρομφορ έγραψε μιά διασκευή του Συρανό ντὲ Μπερζεζά σε μοντέρνο πλαίσιο, στην οποία θά πρωταγωνιστή αὐτός δ ίδιος.

Ή Μίνα Κάμπελ, ή χαριτωμένη καλλιτέχνις και καθηγήτρια της κομψότητας σε όλα τὰ σταντίο του Χόλλυγουντ, παντρεύτηκε για δεύτερα φορά. Ό νέος συζύγος της εινε δ "Ιωσήφ Σέρτον, διευθυντής μιάς μεγάλης Τραπεζής του Σάν Φρανσίσκο.

Έπίσης ή Τζέλινα Γκράντ, ή διάσημη άλλοτε χορεύτρια και πρωταγωνίστρια του δόλοφ κινηματογράφου, παντρεύτηκε με τον "Έκτορα Ντὲ Σάι, πλουσιώτατο κτηματία από την Βενεζουέλα.

Τέλος ή Έβελν Κουτέλλο, ή άδελφή της Ντολφς, έπισπομολόγησε τον γάμο της με τον "Αρθουρ Ντόμπιας, γιατί οι γάμοι που γίνονται στην Χαβάνα δεν άναγνωρίζονται από τὸ "Αμερικανικό κράτος.

Μιά δλόκληρη παρέα από καλλιτέχνες του Χόλλυγουντ ξεκίνησε με τὸ ίδιο βαπόρι για την Εύροπη. Έπαι κεφαλή δόξαεται δ Ντομνίλας Φόρμμανς με τον άρρωστο και διάσημο επίσης γυό του και μαζί μ' αὐτούς ή Γέλοια Σάβανον, δ Μπέν Ντάνιελς και ή Σάλλν "Εύλεος, καθώς και δ Ουόλφλας Μπέρν με την γυναίκα του, δ Ουόλφλας Μπέρν, που εινε μανιώδης άεροπόρος, θά κινή τον γρό της Εύρώπης με τὸ άεροπλάνο και έστερα θά γυρίση πίσω στην "Αμερική.

Στην Γερμανία άμνησθή ή προβολή της ταινίας "Γκράντ "Οτέλ, της περίφημης παραγωγής της έταιρείας Μετρό-Γκλάντσοβ. Ή άφορη εινε ότι ή συγγραφέας του έργου Βίλν Μπάρνι εινε Έβροία και οι Γερμανοί μισοκράτουν κάθε τι τὸ έβροϊκό.

Ή Ρόμπερτ Κήλερ, ή συζύγος του διασημο "Αλ Τζόλσον, κλέβει τις δάφνες του συζύγου της! Έμφανισθί δ ένα μικρό ρόλο χροεντρίας στην ταινία: «Ή 42α "Οδός» και ένθουσιασε τόσο πολύ τὸ κοινό, ώστε τρεις έταιρείες της έπρότειναν να της δώσουν πρώτους ρόλους υπό τους καλύτερους όρους. Ή Ρόμπερτ στην άρχή δεν ήθελε, γιατί διετείνετο πως δεν θέλει να θυσίαση την σεξουαλική της ελευθρία στην καλλιτεχνική δόξα. Άλλά δ συζύγος της έπεισε και έτσι ή χαριτωμένη χορεύτρια θά έμφανισθί τώρα ως πρωταγωνίστρια στην ταινία «Χρυσόθηρα».

Ή Ρόμπερτ Κήλερ, ή συζύγος του διασημο "Αλ Τζόλσον, κλέβει τις δάφνες του συζύγου της! Έμφανισθί δ ένα μικρό ρόλο χροεντρίας στην ταινία: «Ή 42α "Οδός» και ένθουσιασε τόσο πολύ τὸ κοινό, ώστε τρεις έταιρείες της έπρότειναν να της δώσουν πρώτους ρόλους υπό τους καλύτερους όρους. Ή Ρόμπερτ στην άρχή δεν ήθελε, γιατί διετείνετο πως δεν θέλει να θυσίαση την σεξουαλική της ελευθρία στην καλλιτεχνική δόξα. Άλλά δ συζύγος της έπεισε και έτσι ή χαριτωμένη χορεύτρια θά έμφανισθί τώρα ως πρωταγωνίστρια στην ταινία «Χρυσόθηρα».

Ή Ρόμπερτ Κήλερ, ή συζύγος του διασημο "Αλ Τζόλσον, κλέβει τις δάφνες του συζύγου της! Έμφανισθί δ ένα μικρό ρόλο χροεντρίας στην ταινία: «Ή 42α "Οδός» και ένθουσιασε τόσο πολύ τὸ κοινό, ώστε τρεις έταιρείες της έπρότειναν να της δώσουν πρώτους ρόλους υπό τους καλύτερους όρους. Ή Ρόμπερτ στην άρχή δεν ήθελε, γιατί διετείνετο πως δεν θέλει να θυσίαση την σεξουαλική της ελευθρία στην καλλιτεχνική δόξα. Άλλά δ συζύγος της έπεισε και έτσι ή χαριτωμένη χορεύτρια θά έμφανισθί τώρα ως πρωταγωνίστρια στην ταινία «Χρυσόθηρα».

Ή Ρόμπερτ Κήλερ, ή συζύγος του διασημο "Αλ Τζόλσον, κλέβει τις δάφνες του συζύγου της! Έμφανισθί δ ένα μικρό ρόλο χροεντρίας στην ταινία: «Ή 42α "Οδός» και ένθουσιασε τόσο πολύ τὸ κοινό, ώστε τρεις έταιρείες της έπρότειναν να της δώσουν πρώτους ρόλους υπό τους καλύτερους όρους. Ή Ρόμπερτ στην άρχή δεν ήθελε, γιατί διετείνετο πως δεν θέλει να θυσίαση την σεξουαλική της ελευθρία στην καλλιτεχνική δόξα. Άλλά δ συζύγος της έπεισε και έτσι ή χαριτωμένη χορεύτρια θά έμφανισθί τώρα ως πρωταγωνίστρια στην ταινία «Χρυσόθηρα».

Ή Ρόμπερτ Κήλερ, ή συζύγος του διασημο "Αλ Τζόλσον, κλέβει τις δάφνες του συζύγου της! Έμφανισθί δ ένα μικρό ρόλο χροεντρίας στην ταινία: «Ή 42α "Οδός» και ένθουσιασε τόσο πολύ τὸ κοινό, ώστε τρεις έταιρείες της έπρότειναν να της δώσουν πρώτους ρόλους υπό τους καλύτερους όρους. Ή Ρόμπερτ στην άρχή δεν ήθελε, γιατί διετείνετο πως δεν θέλει να θυσίαση την σεξουαλική της ελευθρία στην καλλιτεχνική δόξα. Άλλά δ συζύγος της έπεισε και έτσι ή χαριτωμένη χορεύτρια θά έμφανισθί τώρα ως πρωταγωνίστρια στην ταινία «Χρυσόθηρα».

Ή Ρόμπερτ Κήλερ, ή συζύγος του διασημο "Αλ Τζόλσον, κλέβει τις δάφνες του συζύγου της! Έμφανισθί δ ένα μικρό ρόλο χροεντρίας στην ταινία: «Ή 42α "Οδός» και ένθουσιασε τόσο πολύ τὸ κοινό, ώστε τρεις έταιρείες της έπρότειναν να της δώσουν πρώτους ρόλους υπό τους καλύτερους όρους. Ή Ρόμπερτ στην άρχή δεν ήθελε, γιατί διετείνετο πως δεν θέλει να θυσίαση την σεξουαλική της ελευθρία στην καλλιτεχνική δόξα. Άλλά δ συζύγος της έπεισε και έτσι ή χαριτωμένη χορεύτρια θά έμφανισθί τώρα ως πρωταγωνίστρια στην ταινία «Χρυσόθηρα».

Ή Ρόμπερτ Κήλερ, ή συζύγος του διασημο "Αλ Τζόλσον, κλέβει τις δάφνες του συζύγου της! Έμφανισθί δ ένα μικρό ρόλο χροεντρίας στην ταινία: «Ή 42α "Οδός» και ένθουσιασε τόσο πολύ τὸ κοινό, ώστε τρεις έταιρείες της έπρότειναν να της δώσουν πρώτους ρόλους υπό τους καλύτερους όρους. Ή Ρόμπερτ στην άρχή δεν ήθελε, γιατί διετείνετο πως δεν θέλει να θυσίαση την σεξουαλική της ελευθρία στην καλλιτεχνική δόξα. Άλλά δ συζύγος της έπεισε και έτσι ή χαριτωμένη χορεύτρια θά έμφανισθί τώρα ως πρωταγωνίστρια στην ταινία «Χρυσόθηρα».

Ή Ρόμπερτ Κήλερ, ή συζύγος του διασημο "Αλ Τζόλσον, κλέβει τις δάφνες του συζύγου της! Έμφανισθί δ ένα μικρό ρόλο χροεντρίας στην ταινία: «Ή 42α "Οδός» και ένθουσιασε τόσο πολύ τὸ κοινό, ώστε τρεις έταιρείες της έπρότειναν να της δώσουν πρώτους ρόλους υπό τους καλύτερους όρους. Ή Ρόμπερτ στην άρχή δεν ήθελε, γιατί διετείνετο πως δεν θέλει να θυσίαση την σεξουαλική της ελευθρία στην καλλιτεχνική δόξα. Άλλά δ συζύγος της έπεισε και έτσι ή χαριτωμένη χορεύτρια θά έμφανισθί τώρα ως πρωταγωνίστρια στην ταινία «Χρυσόθηρα».

Ή Ρόμπερτ Κήλερ, ή συζύγος του διασημο "Αλ Τζόλσον, κλέβει τις δάφνες του συζύγου της! Έμφανισθί δ ένα μικρό ρόλο χροεντρίας στην ταινία: «Ή 42α "Οδός» και ένθουσιασε τόσο πολύ τὸ κοινό, ώστε τρεις έταιρείες της έπρότειναν να της δώσουν πρώτους ρόλους υπό τους καλύτερους όρους. Ή Ρόμπερτ στην άρχή δεν ήθελε, γιατί διετείνετο πως δεν θέλει να θυσίαση την σεξουαλική της ελευθρία στην καλλιτεχνική δόξα. Άλλά δ συζύγος της έπεισε και έτσι ή χαριτωμένη χορεύτρια θά έμφανισθί τώρα ως πρωταγωνίστρια στην ταινία «Χρυσόθηρα».

ΟΤΑΝ ήμουν ακόμη φοιτητής της 'Ιατρικής, έτυχε ένα καλοκαίρι να φιλοξενηθώ από το θείο μου, τον Ζάκ Φορεστί, έναν παράξενο άνθρωπο που αν κι ήταν ακόμη νέος, ζούσε μονάχος στην έ-ξοχ, δίχως να συλλογίζεται ποτέ του να παντρευτεί. 'Εκείνο μά-

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΤΟΥ ΜΟΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

»

λιστα το καλοκαίρι είχε πέσει από τ' όλογο κι είχε σπάσει το πόδι του, κι έτσι ήταν υποχρεωμένος να κάθεται διαρκώς σε μία μεγάλη κι άναπαυτική πολυθρόνα. Τού κρατούσα λοιπόν συντροφιά και σε μία από τις πολλές συζητήσεις μας, ο θείος μου διηγήθηκε την περιπετειώδη ζωή και μου διηγήθηκε μία αλλόκοτη περιπέτειά του, σαν να ήθελε να μου εξηγήσει για ποιο λόγο δεν είχε παντρευτεί ακόμη.

— Είμαι άρραβωνιασμένος, μωρέ μου Ζεράρ, μου είπε μ' ένα παράξενο χαμόγελο. Σου δοκίμωσι όμως ότι δεν ξέρω τί απόγινε η άρραβωνιαστική μου... Αλλά τα λόγια μου σε παραξενεύουν, καθώς βλέπεις από την έκφραση του προσώπου σου, μ' έλπιζο να με δικαιολογήσεις, όταν μάθης την ιστορία μου. Άκουσε λοιπόν:

»Τον καιρό που ήμουν φοιτητής, σαν και σένα, είχα γνωρίσει μία όμορφη νέα που καθόταν με τους γονείς της σ' ένα όμορφο σπίτι στο Μονιουρανσύ. Οι γονείς της, εκτός από το έξοχικό αυτό σπίτι, που είχε ένα μεγάλο κήπο, είχαν και μερικά κτήρια και τέλος αρκετές οικονομίες στην Τράνζεα για προϊόντα της. 'Η Ζανέττα, λοιπόν, όπως έλεγε εκείνη τη νέα, περνούσε μία ήσυχη ζωή και κάθε τόσο κατέβαινε στο Παρίσι για να ρίξει μία ματιά στα καταστήματα και να κάνει ένα περιπάτο με τις φίλες της στο δάσος της Βουλώνης...

»'Εκει στο δάσος τη γνώρισα μία Κυριακή κι όμολογώ ότι τα δύο μορφα μάτια της και τ' άδωδο και παιδικό χαμόγελό της μ' έκαναν να την αγαπήσω από την πρώτη στιγμή μ' ένα τρελλό έρωτα. 'Η σκέψις μας δεν άργησαν να γίνουν πιο στενές και μία μέρα τέλος πήρα την απόφαση και ζήτησα το χέρι της από τους γονείς της.

»Ο πατέρας της Ζανέττας ήταν ένας εκκεντρικός άνθρωπος, που του άρεσε να φοράει πάντα μία μαύρη ρεντιγκόττα κι ένα ψηλό καπέλλο. Είχε άλλοτε μία ανώτερη διοικητική θέση στις 'Αποικίες κι είχε διατηρήσει από εκείνο τον καιρό μία παγερή αξιοπρέπεια κι' ένα σφοδρό παράσημο που ήθελε τους μ' έκανε να νοιώσω άμεσως για τον μέλλοντα πεθερό μου έναν απερίγραπτο σεβασμό, γεμάτον έκπληξη και φόβο. Τον έλεγαν 'Αντρέ Ζοκρίς κι' είχε τη μαγιά να προφέρει πάντα ποιήματα κι' ήχηρες φράσεις κι' όταν ακόμη μιλούσε για τα πιο ασήμαντα πράγματα...

»Ο πεθερός μου λοιπόν με ήποδευε στην άρρη μ' ένα τόσο περιφρονητικό βλέμμα, που πάγωσε το αίμα μου μέσα στις κλέβες. Μ' άφησε να τού εξιστορήσω το τρυφερό μας ειδύλλιο, κι' όταν είδε ότι η Ζανέττα με δακρυσμένα μάτια τον παρακαλούσε με το βλέμμα της να δώσει την συγκατάθεσή του, γκρίνιαζε λιγάκι και τέλος άνοιξε την άγκαλιά του και με φίλησε με μεγάλη ευσυνειδησία στο μέτωπο. Δέχτηκε όμως ν' άρραβωνιαστούνε μόνο κι' όχι να παντρευτούνε. Δεν δα μου έδινε την άδεια να παντρευτώ την κόρη του, παρά μονάχα όταν θα έπαρνα το διπλόμιο μου και θα κατάφερα να διοριστώ σε μία καλή και άσφαλή θέση. 'Εγώ δεν έφερα φυσικά καμιά αντίρρηση, αν κι' αγαπούσα τρελλά τη Ζανέττα κι' ήθελα να την παντρευτώ για να ζήσουμε μόνοι μας, χωριστά από τους γέροντες, σ' ένα όμορφο διαμέρισμα στο Παρίσι. 'Εγιναν λοιπόν εκείνες τις ημέρες οι άρραβώνες μας κι' από τότε πήγαινα ελεύθερα στο Μονιουρανσύ για να συναντώ την αγαπημένη μου Ζανέττα και να περνάω μαζί της λίγες ώρες, όπως συνήθιζαν οι άρραβωνιασμένοι.

»'Εκείνο όμως που με πείραζε σ' όλη αυτή την ιστορία, ήταν το περιφρονητικό χαμόγελο του πεθερού μου. Μ' εκτίμαζε πάντα μ' ένα τρόπο, σαν να έλεγε μέσα του: «Μά αυτός ο άνθρωπος είναι ένας τεμπέλης! Δεν δα μπορεί να γίνει τίποτα στη ζωή του». Καταλαβαίνεις τώρα, μωρέ μου Ζεράρ, πόσο μ' ενοχλούσε αυτή η σκέψη και πόσο εαυθιμοκόνα να του δείξω ότι ήμουν άξιος για πολλά πράγματα...

»Στο τέλος του καλοκαιριού, μ' έκάλεσαν να περάσω δεκαπέντε ήμερες στο σπίτι τους και τότε βρήκα την ευκαιρία ν' αποδείξω στον πεθερό μου ότι όχι μόνο δεν ήμουν τεμπέλης, αλλά ότι ήμουν ένας άνθρωπος που θα γινόταν μία ημέρα ένας καλός νοικοκύρης. Στο δάσος του κήπου τους ήταν ένα είδος πάγκου, ξρελωμένου. Μία ημέρα λοιπόν είπα στον πεθερό μου με τη μεγαλειότερη σοβαρότητα του κόσμου:

Ο θείος μου μου διηγήθηκε μία αλλόκοτη περιπέτειά του...

ρεξι να ξοδέψω ένα σωρό λεπτά για να φτιάξω μερικούς μικρούς περιβόλι μου!...

»Δεν δα ξοδέφετε πεντάρα, τού ξαναείπα τότε έχω με το δικό ύψος. Ξέρω από βράχους και δα σ' ας φτιάξω μερικούς κήπους ζηλεύουν όλοι οι φίλοι σας. Δεν είμαι από τους άνθρωπους κάθονται με στασιμότητα χέρια... Θα σ' ας τους φτιάξω ένα κήπο και θα δите πόσο όμορφα θα στολίσουν το πάρκο σας...

»Ο πεθερός μου γκρίνιαζε λιγάκι, με καίταζε διαφορετικά δυο-τρεις φορές και τέλος δέχτηκε, με τη σκέψη ίσως ότι δεν θα μπορούσε να βάλλω στη θέση των βράχων ούτε ένα πετράδι. Κι έτσι, λοιπόν, βρήκα το θησαυρό...

— Παιδί μου, ρώτησα το θείο μου, κατάλαβες; — Πώς; Έκανε ο Ζάκ Φορεστί, ξαγνιασμένος. Δεν ξέρω ατίας αυτό που θησαυρό δεν παντρεύτηκα τη Ζανέττα. — Βρήκατε λοιπόν ένα θησαυρό θαμμένο στη γη; τον έρω σαστισμένος.

— Μά ναί, δεν σου το είπα;... μου απάντησε με σοβαρότητα μου. Βρήκα ένα θησαυρό χονερό μου μέτρο μέσα στη γη, στο ποδόθετο μου, που έκοβα για να θεμελιώσω τους βράχους. 'Ηταν μέσα σ' ένα ορεινό κιβώτιο κι' όταν άνοιξα

το σκεπασμά του, βίλασσον τα μου από το χροιάκι... Έτσι, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι... Έτσι, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι...

»Τότε, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι... Έτσι, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι...

»Τότε, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι... Έτσι, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι...

»Τότε, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι... Έτσι, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι...

»Τότε, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι... Έτσι, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι...

»Τότε, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι... Έτσι, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι...

»Τότε, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι... Έτσι, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι...

»Τότε, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι... Έτσι, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι...

»Τότε, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι... Έτσι, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι...

»Τότε, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι... Έτσι, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι...

»Τότε, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι... Έτσι, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι...

»Τότε, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι... Έτσι, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι...

»Τότε, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι... Έτσι, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι...

»Τότε, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι... Έτσι, λοιπόν, είχα μόνον μόνον στην κήπο μου από το χροιάκι...

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τα δύο βώδια του Ναρεντίν χόντζα. Γιατί έδερνε εκείνο που δεν τούφταιζε. Το μωρό που ήτανε μισό του χόντζα και μισό της γυναίκας του... 'Η περιγραφή των Γάλλων από έναν Τούρκο πρέσβη. 'Ο Φράγκος, ένας Τούρκος ανάποδος! 'Ιί πρέπει ν' άποφεύγει ο Τούρκος στις κηδείες. 'Η χαριτωμένη απάντηση ενός ιμάμη. 'Ο 'Αλλάχ κι' ο γιός του! 'Η γαλο-πεύλα που... σκέπτεται! κτλ. κτλ.

»Τον καιρό που ο Λουδοβίκος ο Πέμπτος της Γαλλίας ήταν ακόμα ανήλικος, ο σουλτάνος 'Αχμέτ ο Τρίτος είχε στείλει

στο Παρίσι το φτωχό που είχε κρύψει μέσα στα λουλούδια, τον έζησε κι' άνοιξε μία στιγμή το σκεπασμά του, για να θανατώσει άσχημα μία φορά το ασταίρι του χοιράκι μου. Τα νομίσματα λαματοποιήσαν σαν διαμάντια μέσα στο σελινόφως!...

Τι στιγμή όμως που έτοιμαζόμουν να κλείσω το σκεπασμά, άκουσα ένα πυροβόλο που έσκασε σαν κανονιά και δέχτηκα μερικοί σφαίρες στα πόδια μου. 'Ηταν ο πεθερός μου! Είχε ακούσει φωνή τα δικά μου στον κήπο και νομίζοντας ότι ήταν κάποιος κλέφτης, είχε αδειάσει απάνω μου την καραμπίνα του. Σαστισμένος από την ξαφνική εκείνη άσφαλμυρ μου, γέμισα το κεφάλι κι' είδα τον πεθερό μου να γεμίζει πάλι την καραμπίνα του και να με σημαδεύει... Τρελλός τότε από το φόβο, που πήδησα το φράχτη και χάθηκα σαν αστραπή μέσα στη νύχτα...

»Πως θα μπορούσα να δικαιολογηθώ σ' αυτόν τον κέρβερο; Κατά βάθος δεν ήμουν τίποτ' άλλο παρά ένας κλέφτης, που ήθελε να τού πάρει ένα θησαυρό που θροσκόνανε μέσα στον κήπο του! 'Ο φόβος λοιπόν κι' η ντροπή μ' έκαναν να μ' ή ξαναπατήσω το πόδι μου στο Μονιουρανσύ, εργαζόμενος στην τούχη της τίν άρραβωνιαστική μου. Μ' α ένας άλλος λόγος, ύστερα από λίγες ημέρες, μ' έκανε να μ' ήμουν άπονος από στα μάτια την αγαπημένη μου Ζανέττα...

»'Ηταν γέλιος, μωρέ μου Ζεράρ, που απάντησε ο Ζάκ Φορεστί μ' ένα μικρό χαμόγελο. 'Ολα εκείνα τα χονερά νομίσματα ήταν απλά... Κι' αντί να την πάθω εγώ, την έπαθε ο πεθερός μου... Είπε ότι το θησαυρό κι' άνοητος είχε ξοδέψει μερικά χονερά νομίσματα. Γρήγορα όμως άνακαλύφθη ότι ήταν κάλπικα κι' έτσι ο πεθερός μου κλείστηκε στη φυλακή ως κινδυνολογός για πάντα παράνομα... 'Επειτα έστειλε από τη Γαλλία κι' από τότε δεν έβλεπα πια τον πεθερό μου, ούτε για τη Ζανέττα...

»'Ετσι, μωρέ μου Ζεράρ, είμαι πάντα άρραβωνιασμένος με μία γυναίκα που, δίχως να το θέλω, κατέστρεψε την ετυχία της, μ' εκείνο τον φτωχό θησαυρό...

ΜΟΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

στη γαλλική Αθήν ήταν πρέσβη, που λεγόταν Μοζαμπερ έφεντης. 'Όταν ο Τούρκος διπλωμάτης γύρισε στην Κωνσταντινούπολη, περιέγραψε ως έξης, τους Φράγκους, στο σουλτάνο :

— Οι Φράγκοι μοιάζουν με τους Τούρκους, όσο μοιάζει η νύχτα με τη μέρα! 'Όταν έμεις οι Τούρκοι μπαίνουμε σ' ένα σπίτι, βράζουμε τα παπούτσια μας, κι' αφήνουμε το φέσι στο κεφάλι μας. Οι Φράγκοι δεν βράζουν τα παπούτσια τους, βράζουν, όμως, άμεσως το καπέλλο τους! 'Εμείς ξοφίζουμε τα κεφάλια μας, κι' αφήνουμε τα γένεια μας. 'Εμείς γράφουμε απ' τα δεξιά στ' αριστερά, εκείνοι απ' τ' αριστερά στα δεξιά! Οι Τούρκοι στρώνουν τα χαλιά κάτω απ' το τραπέζι τους, εκείνοι τα στρώνουν απάνω στα τραπέζια και στους τοίχους τους! Σ' έμεις, οι πεθαμένοι πάνε γρήγορα κι' οι ζωντανοί μ' όλο τους το ραχάτι. Σ' εκείνους οι νεκροί πάνε σιγά, κι' οι ζωντανοί μόνο διάβονται στο δρόμο! Σ' έμεις, η γυναίκες φοράνε σαλβάρια, κι' οι άντρες μαζεύουν κλειδιά. Σ' εκείνους οι άντρες φοράνε πανταλόνια κι' η γυναίκες κλειδιά! Στις τελετές τους και στις δεξιότητες, οι Φράγκοι αφήνουν τις γυναίκες να περνάνε πρώτες κι' αυτοί περνάνουν από πίσω! Σ' έμεις, γίνεται το αντίθετο... Μ' άλλα λόγια — συμπέρανε ο άπεισταμένος του σουλτάνου — αν βάλετε έναν Τούρκο με το κεφάλι κάτω και τα πόδια απάνω, θάχει ένα Φράγκο!...

Μία τουρκακή κηδεία περνούσε μία μέρα μεσ' απ' τα στενοκαζα του Σκωταρι, στην άσπρη, όβλη του Βοσπόρου. Οι Τούρκοι έχουν το συνήθειο, όταν βλέπουν στο δρόμο τους κηδεία, να προσκίβονται κι' αυτοί στη συνοδεία του νεκρού, κι' ως είνε ένοι κι' άσχετοι τελείως πρὸς αὐτόν. Κι' αυτό το κάνουν από λόγους ευσυνείας... Κάποιος, λοιπόν, απ' τους διαβάτες, που παρακολούθουσε κι' εκείνος την κηδεία, που περνούσε μεσ' απ' τα στενοκαζα του Σκωταρι, πλησίασε, καθώς περπατούσαν, τὸν ιμάμη, και τὸν ρώτησε :

— Δεν μου λές, ιμάμη μου, εὐὸ που είσαι άγιος άνθρωπος και έξορς απ' αυτά, ποιά θέση πρέπει να διαλέγουμε μεσ' στις κηδείες, για να εὐχαριστούμε τὸν 'Αλλάχ; Μπροστά, πίσω, δεξιά ή αριστερά από τὸ φέετρο;

— 'Όπου σ' άρέσει, τέκνον μου! τού λέει, σούβρα, ο ιμάμης. Κίττα, μονάχα, να μὴ μπῆς μέσα στο φέετρο! Εὐνε ή μήνη θέσι που πρέπει να τὴν άποφενής...

»Ενας άγνωστος ζήτησε τὰ μυσάνχτα τὴν πόρτα ενός γέροντος ιμάμη.

— Ποὺς εἶνε; ρώτησε ο ιμάμης, προβάλλοντας απ' τὸ παρόδηρο με τὰ νιχτιά του. Τί θέλεις;...

— Τὴ φιλοξενία σου!

— Ποὺς εἶσαι;...

— Ένας φτωχὸς γιὸς τοῦ 'Αλλάχ!

Χωρὶς να τὴ τίποτα ο γέρο-ιμάμης βγήκε στην δεξιά πόρτα κι' ένα φαντάρι στὸ χέρι, έκανε νόημα τὸν ένοι να τὸν ακολουθήσει και τὸν πήγε, ἴσα, στὸ τζαμί.

— 'Εδὼ εἶνε τὸ σπίτι τοῦ... αὐτοῦ σου! τού εἶπε. Έκανε λάθος και ζήτησε στην πόρτα σου! Καὶ τώρα, χαληνίχτα και καλὸν ὄντο!...

»Ο Ναρεντίν χόντζας, γράζοντας, κάποτε, στὸ πάπυρο εἶδε μ' άπορ'α, κάποιον που πολὺς ἔναν πατάχλο για ένα πεντάλοιο.

— Τρελλός που εἶν' ο κόσμος! σκέπτεται. Πέντε λίρες για ένα πουλί, πὸ μικρό κι' απ' δονάκι...

Τραβήξε, λοιπόν, ἴσα, στὸ ζοτέτο, που εἶχε στην αἰχὴ του, διάλεξε τὴν πὸ φτωχὴν γαλοπούλα, που ζούσε πολλές ὁμάδες και πήγε στην αγορά, να τὴν πουλήσει. Τὸν ἔδινε καὶ αὐτὴ για πέντε λίρες! 'Αλλά δὲν εὐρίσκει αγοραστή παραπάνω απ' τὰ τσιάνια γροσσά...

Στὰ τελευτὰ, δὲν βάσταξε και στὸ στενό πελάτι, που τούσανε τὰ τριάντα γροσσά, εἶπε :

— 'Εδὼ, τέκνε, πουλήθηκε ένας παπαγάλος πέντε λίρες και σου φάνονται πολλὰ γι' αὐτὴ τὴ γαλοπούλα, που ζυγίζει σὺν ὄρνι, κι' α-έζει δυο δεκά παπαγάλοι!...

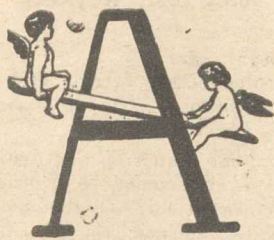
— 'Εχεις δόνη! τὸν άποροῦσε ο άλλος. 'Αλλ' η διαφορά εἶνε πὸς ο παπαγάλος ζουθεντάρει...

»Ο Ναρεντίν γύρισε τότε και καίταξε τὴ γαλοπούλα του, τὴ στιγμή που αὐτὴ ἔκλεινε τὸ μῖσι, σὺν νύχτε να τὸν πῇ : «Καλὰ σου λείει ο άνθρωπος, βλάκα!»

— Καλὰ, καλὰ! εἶπε τότε ο χόντζας στὸν άγοραστή. "Αν ὁ παπας γάλος ζουθεντάρει, ή γαλοπούλα μου, ὡς εἶναι, σκέφτεται!...

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΚΡΙΒΩΣ, ἀπάντησε ὁ Γουαῖφρέ.

— Πῶς συνέβη αὐτό; Καί οἱ ἀνθρώ-

ποι τοῦ τί ἀπέγιναν;

— Εἶχον καί αὐτοὶ τὴν ἴδια τύχη.

— Δὲν ζοῦν πιά;

— Ὁχι.

— Ἐσφάγησαν ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς;

— Ἀκριβῶς.

— Θέε μου, σὺ... Πέστε μας τί σπ-

νέβη ἀκριβῶς;

— Ὁ Γουαῖφρέ ἄρχισε τότε νὰ διηγείται ὅλη τὴ δραματικὴ περιπέ-

τειὰ τῆς τοῦληρᾶς ἐκστρατείας τοῦ δὸν Ἑστεβάν.

— Ὁ δὸν Αἰγυστίνος καί ἡ κόρη τὸν τὸν ἀκούσαν σιωπηλοὶ, χωρὶς

νὰ τὸν διακόπτουν, κατασπαραγμένοι.

— Ἡ δραματικὴ ἱστορία τὴν ὁποῖαν ἀκούγαν, τοὺς κρατοῦσε βοῦθος

καί ἔκανε τὴν καρδιά τους νὰ σφίγγεται.

— "Ὡστε δὲν ζῇ πλέον ὁ δὸν Ἑστεβάν; εἶπε μὲ ὕψος περιλυστο ὁ

δὸν Αἰγυστίνος.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Γουαῖφρέ.

Καί ἐξήγησε ἀκριβῶς τίς ἀφορμὰς ποὺ προκάλεσαν τὴν σκληρὴ τι-

μορία τοῦ Ἰσπανοῦ εὐγενούς.

— Ἐκεῖνο κορίτσι ποῖκανε θαθεῖα ἐντάλσει στὸν δὸν Αἰγυστίνον καί

τὴν κόρη του, κατὰ τὸ δόγμα τῆς ἀφηγησε τοῦ Γουαῖφρέ, ἦσαν

ἡ ἀνδρεία τὸν τριῶν νυμφῶν.

— Ἡ δόνα Ροζαρίτα, χωρὶς νὰ ξέρη γιατί, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὸ ἐξη-

γήσῃ, ἀσθονόταν ἐξαιρετικὴ συγκίνησι, ἀκούγοντας τίς τρομακτικὰς

περιπέτειες τὸν τριῶν αὐτῶν γενναίων νυμφῶν. Αἰσθανόταν πῶς ἕνας

ἀπ' αὐτοὺς ἔπρεπε νὰ εἶνε καί ὁ Φάβιος.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Γουαῖφρέ.

Καί ἐξήγησε ἀκριβῶς τίς ἀφορμὰς ποὺ προκάλεσαν τὴν σκληρὴ τι-

μορία τοῦ Ἰσπανοῦ εὐγενούς.

— Ἐκεῖνο κορίτσι ποῖκανε θαθεῖα ἐντάλσει στὸν δὸν Αἰγυστίνον καί

τὴν κόρη του, κατὰ τὸ δόγμα τῆς ἀφηγησε τοῦ Γουαῖφρέ, ἦσαν

ἡ ἀνδρεία τὸν τριῶν νυμφῶν.

— Ἡ δόνα Ροζαρίτα, χωρὶς νὰ ξέρη γιατί, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὸ ἐξη-

γήσῃ, ἀσθονόταν ἐξαιρετικὴ συγκίνησι, ἀκούγοντας τίς τρομακτικὰς

περιπέτειες τὸν τριῶν αὐτῶν γενναίων νυμφῶν. Αἰσθανόταν πῶς ἕνας

ἀπ' αὐτοὺς ἔπρεπε νὰ εἶνε καί ὁ Φάβιος.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Γουαῖφρέ.

Καί ἐξήγησε ἀκριβῶς τίς ἀφορμὰς ποὺ προκάλεσαν τὴν σκληρὴ τι-

μορία τοῦ Ἰσπανοῦ εὐγενούς.

— Ἐκεῖνο κορίτσι ποῖκανε θαθεῖα ἐντάλσει στὸν δὸν Αἰγυστίνον καί

τὴν κόρη του, κατὰ τὸ δόγμα τῆς ἀφηγησε τοῦ Γουαῖφρέ, ἦσαν

ἡ ἀνδρεία τὸν τριῶν νυμφῶν.

— Ἡ δόνα Ροζαρίτα, χωρὶς νὰ ξέρη γιατί, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὸ ἐξη-

γήσῃ, ἀσθονόταν ἐξαιρετικὴ συγκίνησι, ἀκούγοντας τίς τρομακτικὰς

περιπέτειες τὸν τριῶν αὐτῶν γενναίων νυμφῶν. Αἰσθανόταν πῶς ἕνας

ἀπ' αὐτοὺς ἔπρεπε νὰ εἶνε καί ὁ Φάβιος.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Γουαῖφρέ.

Καί ἐξήγησε ἀκριβῶς τίς ἀφορμὰς ποὺ προκάλεσαν τὴν σκληρὴ τι-

μορία τοῦ Ἰσπανοῦ εὐγενούς.

— Ἐκεῖνο κορίτσι ποῖκανε θαθεῖα ἐντάλσει στὸν δὸν Αἰγυστίνον καί

τὴν κόρη του, κατὰ τὸ δόγμα τῆς ἀφηγησε τοῦ Γουαῖφρέ, ἦσαν

ἡ ἀνδρεία τὸν τριῶν νυμφῶν.

— Ἡ δόνα Ροζαρίτα, χωρὶς νὰ ξέρη γιατί, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὸ ἐξη-

γήσῃ, ἀσθονόταν ἐξαιρετικὴ συγκίνησι, ἀκούγοντας τίς τρομακτικὰς

περιπέτειες τὸν τριῶν αὐτῶν γενναίων νυμφῶν. Αἰσθανόταν πῶς ἕνας

ἀπ' αὐτοὺς ἔπρεπε νὰ εἶνε καί ὁ Φάβιος.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Γουαῖφρέ.

Καί ἐξήγησε ἀκριβῶς τίς ἀφορμὰς ποὺ προκάλεσαν τὴν σκληρὴ τι-

μορία τοῦ Ἰσπανοῦ εὐγενούς.

— Ἐκεῖνο κορίτσι ποῖκανε θαθεῖα ἐντάλσει στὸν δὸν Αἰγυστίνον καί

τὴν κόρη του, κατὰ τὸ δόγμα τῆς ἀφηγησε τοῦ Γουαῖφρέ, ἦσαν

ἡ ἀνδρεία τὸν τριῶν νυμφῶν.

— Ἡ δόνα Ροζαρίτα, χωρὶς νὰ ξέρη γιατί, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὸ ἐξη-

γήσῃ, ἀσθονόταν ἐξαιρετικὴ συγκίνησι, ἀκούγοντας τίς τρομακτικὰς

περιπέτειες τὸν τριῶν αὐτῶν γενναίων νυμφῶν. Αἰσθανόταν πῶς ἕνας

ἀπ' αὐτοὺς ἔπρεπε νὰ εἶνε καί ὁ Φάβιος.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Γουαῖφρέ.

Καί ἐξήγησε ἀκριβῶς τίς ἀφορμὰς ποὺ προκάλεσαν τὴν σκληρὴ τι-

μορία τοῦ Ἰσπανοῦ εὐγενούς.

— Ἐκεῖνο κορίτσι ποῖκανε θαθεῖα ἐντάλσει στὸν δὸν Αἰγυστίνον καί

τὴν κόρη του, κατὰ τὸ δόγμα τῆς ἀφηγησε τοῦ Γουαῖφρέ, ἦσαν

ἡ ἀνδρεία τὸν τριῶν νυμφῶν.

Τὰ χεῖλη τῆς τραίανε...

Περιμένε ν' ἀκούσῃς ἀπ' τὸ χροῖσ' ἦρα τὸ θάνατο τοῦ ἀν-

τὸν Τιβούρσιον.

— Ὁ Γουαῖφρέ ἐμάνεψε τὴν ταραχὴ τῆς.

Εἶδε τὴν ἀγωνία τῆς...

Καί γὰρ νὰ τὴν παρατείνῃ τὸ μαρτύριό τῆς ὁράας...

νὰ τῆς πῇ:

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, δόνα Ροζαρίτα. "Ὅτι ἔχω νὰ σᾶς πῶ...

λὸ παρὰ θλιβερὸ εἶνε.

— Ἡ δόνα Ροζαρίτα συνήλθε.

Τὰ μάγουλά τῆς ἐδάφησαν κόκκινα.

— Μιλήστε, κύριε, εἰτε μὲ συγκινημένη φωνή. Σᾶς...

— "Ἦθελε νὰ σᾶς πῶ, δεσποινίς, ὅτι ὁ τρίτος τὸν κορίτσι...

ώτερος δηλαδὴ, δὲν λεγότανε πάντα Φάβιος.

— "Α...

— Μάλιστα. Πρὶν συναντήσῃ τοὺς δύο ἄλλους κορίττες...

ἀναλάβαινεν ὑπὸ τὴν προστασία τους, εἶχε ἄλλο ὄνομα...

— "Ἄλλο ὄνομα εἶπατε;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Καί ποῦ ἦταν τὸ ὄνομα αὐτό; ρώτησε ἡ δόνα Ροζαρίτα.

— Τιβούρσιος; ἀπάντησε ὁ Γουαῖφρέ.

— Ἡ δόνα Ροζαρίτα ἐννοῶσε τὴν συγκίνησιν τῆς νὰ τὴν πῇ...

τὸ χροῖσ' τῆς στὸ στήθος τῆς, γὰρ νὰ συγκρατήσῃ τοὺς...

καρδίας τῆς.

— Ἡ εὐτυχία, ἡ χαρὰ, ἡ ἀγαλλίασις τὴν μεθοῦσαν.

— Τιβούρσιος; ψιθύρισε.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— "Ὡστε ἔη... ἔη, Θεέ μου;

— Ναί, ἔη καὶ ἐσθίει νὰ σᾶς δῇ, νὰ σᾶς μιλήσῃ...

— Δὲν με λησιμόνησε, λοιπόν;

— Σᾶς θυμώσαν πάντοτε, σᾶς εἶχε διαρκῶς στὸ νου του. Σᾶς...

— "Εγώ; Τί θέλετε νὰ πῇτε;

— Σεῖς, δόνα Ροζαρίτα, τὸν θυμώσατε; Θὰ τὸν δεχθῆτε;

— Ἄν τὸν θυμώσατε; "Ἄν θὰ θελήσω νὰ τὸν ξαναδῶ;

— Θεέ μου; Καί μήπως τὸν λησιμόνησα; Μήπως δὲν ἦταν...

τοῦ ἡ σέση μου; "Ἀπὸ τὴν νύχτα ποὺ τὸν εἶδα νὰ φεύει...

ἀπὸ τὸ χάλασμα τοῦ τοῖχου μας δὲν ἔπαυα οὔτε στιγμὴ νὰ τὸν...

πτομα. Κάθε νύχτα δὲ, τὴν ἴδια ὥρα, πηγαινοῦσα στὸ μένος...

δομα στὴ γλῶσσι καὶ κλαίω...

Τὰ μάτια τῆς νέας εἶχαν δουρξοῦσε, ἐνὸς μιλῶσε.

— Νοηχάστε, δεσποινίς, τῆς εἶπε τραφερὰ ὁ Γουαῖφρέ. Ὁ...

βίος τὰ τρεῖς νὰ σᾶς συναντήσῃ, μάλιστα τοῦ μιλῶσε γὰρ...

πλέον νὰ εἰσθε χαροῦμαι. Ὁ φτωχὸς Τιβούρσιος εἶνε σημεῖον...

καὶ πλοῦτος. "Ὀνομάζεται δὸν Φάβιος Μεδιάνο.

— Τί μ' ἐνδιαφέρουν οἱ τίτλοι εὐγενείας καὶ τα πλοῦτος;...

ἡ δόνα Ροζαρίτα. "Εγὼ ἀγαπῶ τὸν Τιβούρσιον...

— "Εστω, δεσποινίς. Ὁ Τιβούρσιος ποὺ γνωρίζετε ὅλους...

νὰ σᾶς συναντήσῃ.

— Εὐχαριστῶ, κύριε.

— Θὰ τὸν δεχθῆτε λοιπόν;

— "Ἄν θὰ τὸν δεχθῶ; Τὸ ρωτᾶτε; Θὰ τὸν δεχθῆτε...

ποὺ χωρίζαμε ἄλλοτε καὶ στὸ ἐποῖο, ὅπως σᾶς εἶπα, πηγαινοῦσα...

χρᾶ, καθόμα καὶ ἀναπαύομαι...

— "Ὅταν ξαναγίνωσκον αὐτὸν...

δομα ὁ πατέρας τῆς δόνας...

φῶς τῆς κορμῆς αὐτῆς...

— "Ἄγαθὴν ἡ δόνα Ροζαρίτα.

— "Ἄγαθὴν ἡ δόνα Ροζαρίτα.

— Καί μετὰ νὰ μιλήσῃ, κορίττις καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ χροῖσ'...

— "Ναί, πατέρα. Εὐχαριστῶ.

— "Ναί, πατέρα. Εὐχαριστῶ.

— "Ναί, πατέρα. Εὐχαριστῶ.

— "Ναί, πατέρα. Εὐχαριστῶ.

— "Ναί, πατέρα. Εὐχαριστῶ.

— "Ναί, πατέρα. Εὐχαριστῶ.

— "Ναί, πατέρα. Εὐχαριστῶ.

— "Ναί, πατέρα. Εὐχαριστῶ.

— "Ναί, πατέρα. Εὐχαριστῶ.

— "Ναί, πατέρα. Εὐχαριστῶ.

— "Ναί, πατέρα. Εὐχαριστῶ.

— "Ναί, πατέρα. Εὐχαριστῶ.

— "Ναί, πατέρα. Εὐχαριστῶ.

— "Ναί, πατέρα. Εὐχαριστῶ.

— "Ναί, πατέρα. Εὐχαριστῶ.

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στὸ χροῖσ' ἡ ἀσχυρὴ. Τὸ μόνο γὰρ τὸ

... καὶ ἡ περιστερὴ στ

Ο ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΣ ΔΩΝ ΖΟΥΑΝ ΤΗΣ ΣΑΡΑΓΩΣΣΑΣ

ΟΙ ΑΙΜΑΤΗΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΕΝΟΣ ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΥ

Ο τελευταίος έρωας του Γκραθιλιάνο Περέζ. Η άδαμαντοκόλλητη χτένα της Ροζάριο Μπιενβενίδα. Ο έξευτελαμένος ταυρομάχου στην «άρενα» της Σαραγώσσας. Ο θρίαμβος του Κικίτο Άράχουεθ. Πώς έξεδικήθη την άπιστία της Ροζάριο. Δύο μαχαίριές κατάστηθα, κτλ. κτλ.

ΔΩ και λίγο καιρό, στις «αρένες» της Σαραγώσσας, πέθανε με τον πιο φοβερό και τον πιο τραγικό θάνατο ένας από τους διασημότερους «τορέαδους» της Ισπανίας, ο ταυρομάχος Γκραθιλιάνο Περέζ. Ο Γκραθιλιάνο ήταν μια νέα ενόραχτος του Δών Ζουάν. Κάθε γυναίκα καρδιά χτυπούσε με λαχτάρα για τη μελαχροινή όμορφιά του. Όλη η ζωή του ήταν γεμάτη από έρωτικές περιπέτειες, αισθηματικά δράματα κι αματηρές έξοδικες και φαίνεται ότι ήταν μοιραίο να καταλήξει μια μέρα στη σκληρή τραγωδία της Σαραγώσσας...

Ο Γκραθιλιάνο έκλεισε την ένδοξη σταδιοδρομία του με ένα διπλό έγκλημα και ηττοκτόνησε μέσα στην «αρένα» με τον πιο ηρωικό, μα και τον πιο άγριο τρόπο. Όσο για την αλία αυτής της τρομακτικής καταστροφής του, μαντεύει κανείς εύκολα ότι ήταν ένας μεγάλος έρωας...

Ο μελαχροινός αυτός Δών Ζουάν, που είχε κατακτήσει τις πιο όμορφες γυναίκες της Ισπανίας, αντίκρισε μια μέρα από το στίβο της Σαραγώσσας τη Ροζάριο Μπιενβενίδα, μια «μοιραία» γυναίκα, που του είχε πετάξει από τον ενθουσιασμό της την αδαμαντοκόλλητη χτένα της. Ο Γκραθιλιάνο με ένα επιδέξιο χτύπημα του σπαθιού του, είχε σκοτώσει αυτή την ημέρα τον πιο άγριο ταύρο της Βιλλάλτα, που ήταν ο φόβος κι ο τρόμος όλων των ταυρομάχων.

Οι θεαταί τότε, έβαλλοι απ' τη χαρά τους, είχαν σηκωθεί από τις θέσεις τους και τον έπαιρναν με τα χέρια τους, τις δυνάμεις τους κι' αυτά άκουγα τα θροιστά τους, ενώ οι άνδρες του έβριζαν από παντού τα καπέλλα τους. Μερικές γυναίκες, από τις κερκίδες των επίσημων, του είχαν πετάξει τα γοβάκια τους!

Ο Γκραθιλιάνο, ωστόσο, δεν είχε προσέξει τίποτ' άλλο παρά την αδαμαντοκόλλητη χτένα της Ροζάριο Μπιενβενίδα. Την έβλεπε να στέκεται μπροστά του με ένα μεγάλο κόκκινο γαρύφαλλο στα μαύρα μαλλιά της και με ένα σαγηνευτικό χαμόγελο, γεμάτο περιλάθεια, στά ήδονικά χείλη της.

Η Ροζάριο ήταν η μεγαλύτερη χορεύτρια της Ισπανίας, και μόλις είχε γιορίσει τότε από μια μεγάλη «τουρνέ» στην Εύρωπη. Η όμορφη λοιπόν του ταυρομάχου, η αγγίλη των έρωτικών του κατακτήσεων και το ατρόμητο θάρρος του, την έκαναν να επιθυμεί τον έρωτά του από την πρώτη στιγμή που τον αντίκρισε.

Μα κι' ο Γκραθιλιάνο έμεινε κατάληκτος μπροστά στα «μοιραία» θέληγτρα της πασίγνωστης χορεύτριας. Και για να της δείξει το θαυμασμό του, έσκυψε ως κάτω, πήρε την αδαμαντοκόλλητη χτένα της, τη φίλησε κι' αντί να την πετάξει πάλι προς το μέρος της, τη φίλησε στο στήθος του!

Η Ροζάριο χαμογέλασε με μια σατανική ειχαρίστηση, κι' όταν τέλειωσαν η ταυρομαχίες, πέρασε με τ' αυτοκίνητό της και πήρε από το πίσω μέρος της «αρένας» τον καινούριο θαυμαστή της...

Ο Γκραθιλιάνο από εκείνη την ημέρα έπαψε πια να δουλεύει στην Παρθένα του Πιλάο, γιατί είχε πάντα στο στόμα του το θύονα της Ροζάριο Μπιενβενίδα. Οι έρωτές τους ωστόσο ήταν τελειωμένοι σ' ένα σκοτεινό μυστήριο που έδινε με μεγάλες θέληγτρος σ' αυτή την αισθηματι-

Γκραθιλιάνο Περέζ

κή ιστορία. Η Ροζάριο τον προσκαλούσε κάθε νύχτα σε μια βόλτα, που είχε αγοράσει για αυτόν στα περίχωρα της Σαραγώσσας, κι' εκείνη, δίχως την άγιστη του και τη φρά του.

Μια μέρα όμως, ύστερα από δύο μήνες ειρηνικής ζωής, η γιορτή της Παρθένου του Πιλάο κι' η μεγάλες ταυρομαχίες του μαχαίρι του ταυρομάχου Γιοσελίτο, που τον είχαν κερδίσει τα κέρτα ενός ταύρου στην Ταλαδέρα ντε λά Ρείνα, και που είχε κλάψει όλη η Μαδρίτη κι' είχε περάσει μπροστά από τον σμένο φέρετρό του.

Ο Γκραθιλιάνο Περέζ, λοιπόν, αυτή τη μέρα των ταυρομαχιών, αντίκρισε το Μισόρα, τον πιο άγριο ταύρο της Σαραγώσσας. Ο κόσμος είχε τρέξει από παντού κι' είχε πλημμυρίσει τις κερκίδες. Όλοι περιέμεναν με αγωνία την εμφάνιση του Ροζάριο. Η πρώτη ταυρομαχία δεν ενθουσίασαν κανένα. Μόνο όταν εμφανίστηκε ο Γκραθιλιάνο, που τον είχαν κερδίσει τα κέρτα ενός ταύρου στην Ταλαδέρα ντε λά Ρείνα, και που είχε κλάψει όλη η Μαδρίτη κι' είχε περάσει μπροστά από τον σμένο φέρετρό του.

Ο Μισόρα, έξαγριμένος από τις «εμπαντερίλλες» που ήταν φωμμένες στην πλάτη του, είχε σκύψει το κεφάλι κι' όρμηξε τον με μια αστραπιαία ταχύτητα. Ο «αντίστροφος» τότε, ο ταυρομάχος Πιλάο, που ήταν δίπλα του, τον έπιασε από το χέρι και τον έβγαλε από το στίβο. Ο Γκραθιλιάνο, που είχε περάσει μπροστά από τον σμένο φέρετρό του, τον έπιασε από το χέρι και τον έβγαλε από το στίβο. Ο Γκραθιλιάνο, που είχε περάσει μπροστά από τον σμένο φέρετρό του, τον έπιασε από το χέρι και τον έβγαλε από το στίβο.

ΠΕΡΙΣΤΟΙΧΙΣΜΟΙ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑ

Ένας σοφός γέρος, ενώ βρισκόταν στις τελευταίες στιγμές της ζωής του, είχε στείλει συγγενείς και φίλους που τον παρέσταναν, ότι ήθελε να κοιμηθεί και τους παρακάλεσε να κάνουν ησυχία. Έκλεισε, λοιπόν, τα μάτια του, και φάνηκε ότι κοιμήθηκε αμέσως σε βαθύ ύπνο. Όταν το διάστημα όμως αυτό, έχωμογέλασε ήρεμα τρεις φορές και τότε άνοιξε τα μάτια του.

Κάποιο καλό δνείρο θα είδες, του είπαν, γιατί σε είδαμε να χαμογέλας τρεις φορές.

Δεν είδαμε δνείρο, αγαθηταί μου, απάντησε ο σοφός γέρος, γιατί δεν κοιμόμουν. Συνλογιζόμουν όμως κάτι.

Την πρώτη φορά θυμήθηκα όλες τις ήδονες, που απέλαυσα στη ζωή μου και δεν μπορούσα παρά να χαμογέλωσω από ικανοποίησή, γιατί είχα περάσει τις ήδονες αυτές. Τη δεύτερη φορά θυμήθηκα τα κακά που είχα πάθει στην ζωή μου, και χάρηκα από καρδιάς, γιατί είχα άποψη να μην είχα πάθει αυτά.

Την τρίτη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την τέταρτη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την πέμπτη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την έκτη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την έβδομη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την ογδόη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την ένατη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την δέσητη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την ένατη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την δέσητη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την ένατη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την δέσητη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την ένατη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την δέσητη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την ένατη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την δέσητη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την ένατη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την δέσητη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την ένατη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

Την δέσητη φορά θυμήθηκα το θάνατό μου, και είχα χαμογέλωσει, γιατί είχα άποψη να μην είχα φοβηθεί τον θάνατό μου.

ΓΝΟΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Μια φιλάρεσκη γυναίκα είναι σωστός άνεμοδείκτης, που μένει σταθερός μόνο άμα σκουρύνει.

Δύσκολο δεν είναι να κάνει κανείς παιδιά, μα να τα θρέψει.

Η γυναίκες είναι δαίμονες, που μας πιάζουν στην Κόλαση από την πόρτα του Παραδείσου.

Η Κόλαση είναι στρωμένη με γλώσσες γυναικών.

Η καρδιά των γυναικών είναι σαν τις άγνωστες έκείνες χώρες που προσεγγίζει κανείς, μα δεν εισχωρεί στο έσωτερικό.

Η φίλια των γυναικών είναι πολύ ανώτερη από τον έρωτά τους.

Συνήθως η γυναίκα αισθάνεται, απολαύδνει και κρίνει διαδοχικά. Γι' αυτό η ηλικία της έχει τρία στάδια: Το τελευταίο συμπίπτει με την εποχή των γηρατειών.

Το μόνο μυστικό που κρατούν η γυναίκες, είναι η ηλικία τους.

Η έγωπαθής γυναίκα είναι τέρας.

Ο πρώτος έρωτας έστιναι το πνεύμα των χοριτσιών. Ένας νέος είναι λιγότερο κοντός στον δεύτερο έρωτα.

Δεν υπάρχει καμιά γυναίκα, που να μην αισθάνεται την επιθυμία να της επιτεθεί κάποιος, ίδιος την ώρα που ντύεται.

Τόν έρωτα δεν τον βρίσκει κανείς όταν τον ζητάει, έρχεται όταν δεν τον περιμένουμε.

Η γυναίκες έχουν μερικές στιγμές παραληρηματικές, που τις άγνωστ' εκείνος που αγαπά και που θα του ήταν το θωρακτικό της ζωής του, αν το ήξερε.

Το διαζύγιο είναι η έρωτολεστία της άπιστίας.

Με τις γυναίκες, ο καλύτερος τρόπος για νάμης πάντα δίχρη είναι να τις καλοπιάνης.

Το φτιασίδι είναι μια σκευασία που έχει την ιδιότητα να κάνει τις γοηδίες πιο αποχρονιστικές και τις νέες λιγότερο χοροισμένες.

Η εύπροσηγορία συνήθως δεν είναι παρά η γκομάτσα της καλωσύνης.

Τη συμπάθεια δεν την προσάγει κανείς, τη ζητάει ή την εμπνέει.

Όσο λίγο κι' αν βλέπει έναν άνδρα μια γυναίκα, ξέρει όλα τα σχέδιά του. Αν δεν θέλει να της τα πει, αυτή ωστόσο εκείνος που τα ξέρουν, κι' αν δεν τα ξέρει κανείς, αυτή τα μαντεύει.

Ο γνωστικός άνδρας είναι σταθερός στον έρωτα, όχι και στις γυναίκες όμως.

Ο έρωτας συχνά φεύγει, γιατί δεν κάνει κανείς για να τον διατηρήσει, κι' έκαμε για να τον εμπνεύσει.

Τα χορίτσια νομίζουν πως οι παντρεμένοι δεν κάνουν άλλη δουλειά, παρά να χαϊδεύουν τις γυναίκες τους, όπως οι καλόγεροι νομίζουν ότι οι στρατιωτικοί έχουν πάντα το σπαθί στο χέρι.

Η γυναίκα βάζει όλη την ηρωική της στην τουαλέττα της. Η τουαλέττα εκφράζει όχι μόνο το καλλωπιστικό της γούστο, μα και το πνεύμα της, και τις κλίσεις και τις προτιμήσεις της.

Καταραμένος είναι για πάντα ο ανόητος δνιστολόγος, που προστάς ανακάτεψε την τιμότητα στα ζητήματα του έρωτος.

Μια κοινωνία χωρίς γυναίκες, είναι χυμένος χωρίς άνοιξη, άνοιξη δίχως ρόδα.

Στον έρωτα, η γυναίκες δίνουν περισσότερα απ' όσα υποσχηνται.

Δεν είναι στο χέρι μας ν' αγαπήσουμε ή να μην αγαπήσουμε.

Μπορεί κανείς να υπολογίσει άρεσκά στη στάθερότητα των γυναικών, όταν δεν απαιτεί απ' αυτές να είναι πιστές.

Να μην είχαμε γυναίκες, ο κόσμος θα ήταν πιο ήρεμος.

Η γυναίκα είναι η πιο άσχημη και η πιο όμορφη ύλη που υπάρχει.

Η γυναίκα είναι η πιο άσχημη και η πιο όμορφη ύλη που υπάρχει.

Η γυναίκα είναι η πιο άσχημη και η πιο όμορφη ύλη που υπάρχει.

Η γυναίκα είναι η πιο άσχημη και η πιο όμορφη ύλη που υπάρχει.

Η γυναίκα είναι η πιο άσχημη και η πιο όμορφη ύλη που υπάρχει.

Η γυναίκα είναι η πιο άσχημη και η πιο όμορφη ύλη που υπάρχει.

Η γυναίκα είναι η πιο άσχημη και η πιο όμορφη ύλη που υπάρχει.

Η γυναίκα είναι η πιο άσχημη και η πιο όμορφη ύλη που υπάρχει.

Η γυναίκα είναι η πιο άσχημη και η πιο όμορφη ύλη που υπάρχει.

Η γυναίκα είναι η πιο άσχημη και η πιο όμορφη ύλη που υπάρχει.

Η γυναίκα είναι η πιο άσχημη και η πιο όμορφη ύλη που υπάρχει.

Η γυναίκα είναι η πιο άσχημη και η πιο όμορφη ύλη που υπάρχει.

Η γυναίκα είναι η πιο άσχημη και η πιο όμορφη ύλη που υπάρχει.

Η γυναίκα είναι η πιο άσχημη και η πιο όμορφη ύλη που υπάρχει.

Η γυναίκα είναι η πιο άσχημη και η πιο όμορφη ύλη που υπάρχει.

ΕΧΕΤΕ ΤΟΝ ΠΟΘΟ ΜΙΑΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΠΟΛΑΥΣΕΩΣ
ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΤΟ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ ΤΕΥΧΟΣ

ΤΗΣ **“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,”**
ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΜΕΝΗΣ ΡΙΖΙΚΩΣ

Εκλεκτή ύλη, καλλιτεχνικὲς εἰκόνες, συναισθησιακὴς ὁκιοισαλιέ, ιστορικὲς σελίδες, τοξείδια σ' ἄγνωστες χώρες, σάτυρες κτλ. κτλ.

ΣΕΛΙΔΕΣ 44

Στὸ τελευταῖο τεύχος τῆς **“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,”** ἀρχίζουν
ΠΕΝΤΕ νέα ἀριστουργηματικὰ ἀναγνώσματα:

“Η ΠΙΟΝΕΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ,”

Περιπαθέσιατο αισθηματικὸ μυθιστόρημα
τῆς Ἀγγλίδος συγγραφέως λαιδῆς ΦΟΥΛΕΡΤΟΝ

“Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΠΕΣΤΑΝ,”

Περιπετειωδέσιατο ἱπποτικὸ μυθιστόρημα
τοῦ γόητος Γάλλου συγγραφέως ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

“ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΡΟΥΛΤΑΜΠΛ,”

Σκοτεινὸ καὶ γριμὰ ἀγαθία καὶ ἀνὰ ἔξοχον μυθιστόρημα
τοῦ περιφήμου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΑΖΤΙΟΝ ΛΕΡΟΥ

“...ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΩ!.....”

Συναρπαστικὰ καὶ συνταρακτικὰ Ἀπομνημονεύματα
τῆς διεθνούς κατασκόπου ΖΑΝΖΕΛ

“ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΘΗΡΙΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ,”

Ἡ πιδ ἑξαιρετικὲς ἐνδιαφέροντες σελίδες ἀπὸ τὰ δραματικὰ κυνήγια
τῶν γνωστοτέρων Εὐρωπαίων θηριοκνηγῶν

**“ΟΛ’ αὐτὰ στὸ τελευταῖο
τεύχος τῆς “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,”**

ΤΕΡΨΙΣ, ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ, ΓΟΗΤΕΙΑ, ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.